

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXV • Núm. 1.255 • 1,60 €

9 • octubre • 2003

«La felicitat reuneix,
el dolor uneix»
Honoré de Balzac

L'Església celebra amb goig els 25 anys de pontificat d'un Papa que ha fet història

Felicitats, Joan Pau II!

Només la fe incondicional en Déu i en l'home pot explicar la magnitud d'un pontificat com el de Joan Pau II, que ara celebra les seves noces d'argent. Els seus 25 anys al capdavant de la barca de Pere són un testimoni fascinant del que Déu és capaç de fer en l'ésser humà quan aquest fa caure les barreres que l'impedeixen acollir totalment el seu amor. El primer Pontífex vingut de terres de l'Est ha escrit pàgines memorables en la història contemporània de l'Església. El seu pontificat ha batut un rècord rere un altre, en viatges pastorals, en documents pontificis publicats, en audiències concedides... i no tant pel fet de batre'ls com pel d'avançar en l'aplicació i vivència del Concili Vaticà II. Enmig de la tempesta provocada per la postmodernitat, Joan Pau II ha orientat el rumb de l'Església vers el tercer mil·lenni. Sense vacil·lacions ni ambigüitats, el Papa eslau ha traçat uns ideals clars i exigents que arrelen plenament en la tradició de l'Església i en l'essència de l'Evangelí.

Fins i tot ara, que el desgast sobrehumà de tants anys de lliurament incondicional li passa factura, Karol Wojtyła continua dictant lliçons magistrals d'una santedat que gairebé ningú no s'atreveix, ja en vida, a negar-li. El seu llarg papat ha estat qualificat de «benedicció», i fins i tot de «miracle», per a l'Església en aquests temps difícils. Per això el proper 16 d'octubre, mentre a Roma el Sant Pare celebri solemnement juntament amb els seus cardenals les noces d'argent com a pontífex, la majoria dels fidels alçaran la mirada al cel per donar gràcies a Déu pel do de Joan Pau II.

Pàg. 2, 3, 4, i 5

Inaugurat el curs de les facultats de Teologia i de Filosofia

El dimecres 1 d'octubre el cardenal Ricard M. Carles donava per inaugurat el nou curs de les facultats de Teologia i de Filosofia de Catalunya. El Dr. Joan Busquets va pronunciar una lliçó inaugural que va ser fortament ovacionada: *Pau*

VI i la represa del Concili. De la seva banda, el Dr. Josep-Oriol Tuñí, degà de la Facultat de Teologia, i el Dr. Jaume Aymar, degà de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia, van presentar les memòries del curs passat. **Pàg. 17**

Sumari

- Pàg. 8** Entrevista al bisbe de la prelatura de Calama a Xile
- Pàg. 9** Els pares paüls celebren 300 anys de presència a Espanya
- Pàg. 19** Primera pedra del Museu de Lleida, Diocesa i Comarcal
- Pàg. 22** Homenatge i comiat a l'arquebisbe Joan Martí a Urgell
- Pàg. 24** Tortosa: XVI Curset de formació per a capellans

Editorial

Fa 25 anys

Aquests dies s'acompleix el 25è aniversari de l'elecció de Karol Wojtyła com a Pontífex de l'Església. La seva arribada a la seu de Pere succeïa en uns dies molt moguts a la ciutat vaticana, ja que en molt poques setmanes l'Església havia tingut tres Papes. En efecte, el 6 d'agost del 1978 moria Pau VI, el Papa que va concloure i va viure els primers anys d'aplicació del Concili Vaticà II. El conclave de cardenals va elegir com a successor Albino Luciani, que va començar el seu pontificat amb una innovació, elegint un nom compost en homenatge als seus dos antecessors: Joan Pau I. El Papa que es va autoanomenar «rector del món», i que va captivar la humanitat, catòlics i no catòlics amb el seu somriure. Però el 28 de setembre moria inesperadament havent regit els destins de l'Església només durant 33 dies.

El seu successor no seria italià sinó que vindria de l'Est, d'un país, Polònia, dominat pel règim comunista, la capital del qual, Varsòvia, donava nom a aquell famós Pacte de tots els Estats controlats per la Unió Soviètica. El 16 d'octubre el cardenal polonès Wojtyła iniciaria un dels pontificats més llargs de la història de l'Església; el nom que va elegir va ser el de Joan Pau II com a desig de continuar l'obra que el seu predecessor va deixar tan sols iniciada en el seu curt pas pel Papat.

En la seva primera homília com a nou Papa, el 22 d'octubre del 1978, Joan Pau II va resumir en tres paraules el que seria en certa manera el seu pontificat: «No tingueu por.» I és que en una societat progressivament secularitzada, els catòlics corrien el perill de començar a acovardir-se, a viure la seva fe en silenci i gairebé d'amagat. Però el Papa es posava al front demostrant que no havia de ser així, que l'Església havia de ser valenta, donar la cara, dir la veritat, encara que molts se sentissin ofesos i comencessin a protestar des dels seus potents mitjans de comunicació.

Joan Pau II no ha tingut por, i ha ensenyat els

catòlics a no tenir-ne. No va tenir por ni del nazisme ni del comunisme, i la seva influència sens dubte va ser decisiva per a la caiguda dels règims marxistes de l'Est europeu. No ha tingut por ni tan sols de perdre la seva pròpia vida, i això li ha portat dramàtiques conseqüències com va ser l'atemptat que el terrorista turc Alí Agca va realitzar sobre la seva persona el 13 de maig del 1981. El Papa va perdonar el qui va intentar matar-lo i el va anar a veure a la presó, però el seu cos no perdonaria les seqüeles d'aquell atemptat, havent de passar per un deteriorament físic progressiu, que ha convertit el robust i fort polonès de 1978 en un home en cadira de rodes, amb dificultats per a qualsevol moviment físic, 25 anys després.

El Papa no ha tingut por de donar la cara i de viatjar per tot el món perquè l'Església de tots els racons no s'acovardeixi i venci les seves por i dificultats. Tampoc no ha tingut por de parlar amb claredat i dir les coses pel seu nom, tant en qüestions de fe i doctrina com en qüestions que afecten la humanitat, com ara la pobresa, les injustícies o les guerres. Justament ha estat la recent guerra a l'Iraq un dels moments en què fins i tot els més allunyats de l'Església han reconegut la valentia d'aquest Papa encara per defensar la pau, desafiant els totpoderosos líders polítics del món occidental.

25 anys són molts, i han ajudat a l'estabilitat de l'Església, que havia viscut en temps del postconcili, moments de confusió. Pràcticament han desaparegut els moviments integristes que van tenir com a màxim referent el bisbe francès Marcel Lefevre. També s'han corregit doctrinalment errors que es van cometre amb el desig d'obrir l'Església, com van ser certes desviacions de la teologia de l'alliberament. La tasca d'aquest Papa ha estat immensa, la seva capacitat de treball i sacrifici, inqüestionable. Sens dubte un dels Pontífexs més significatius i importants de la història de l'Església.

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La felicitat reuneix, el dolor uneix»

Que ningú no agafi el rave per les fulles, o sigui, el dolor a base d'assots, bufetades i menyspreus. És clar que aquest dolor uneix, però amb nusos d'odi i de malevolència. Com la unió del sàdic amb la seva víctima, per exemple; ella no l'aparta del seu pensament, però amb la por de qui espera la sentència de mort. El nostre cèlebre novel·lista no es referia a aquest dolor traumàtic ni al que es deriva de febres malsanes. Al qui insinua o pregonja la seva felicitat, sobretot si es vanta de la «monetària», no li mancaran cans bípeds aduladors i aprofitats. Aquests amics i en nombre creixent, submisos i complaents fins i tot amb les bajanades de qui els unta, seran la seva cort al casino, en les seves

vetllades, gires i festes. Però si, pel que sigui, l'aleshores feliç s'arruïna, al seu santuari de dolor acudirán «ben pocs devots», però entre ells s'establirà la més càlida i humana, la més sincera i permanent unió! I serà indestructible, perquè el dolor compartit «no de paraules sinó de fets» té aquesta categoria: que interioritza el qui pateix en el qui l'ajuda i consola, i viceversa. I és quan gaudim però en un altre pla: el de l'Amor amb majúscula, desinteressat i autèntic. En aquest sentit, el dolor no únicament uneix de debò, sinó que és font d'experiències i de saviesa que magnifiquen el qui ofereix allò que pot i dona sense calcular-ne la recompensa.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez
Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat
Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande
Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Cònci García, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona i Tomás Mor, TORTOSA
Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez
Redacció, administració, publicitat i promoció:
 C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
 Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820
 E-mail: catcris@ibernet.com
 Pàgina web: www.catalunyacristiana.com
Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra
Gerent: Jaume Vinyals
Publicitat: Josep Harris
Promoció: Alfons Miralles
Secretaria i subscripcions: Antònia Canals
Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano
Autoedició i compaginació: Carlos Aguado
Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri, Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
 International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
 Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
 Resta d'Europa: 146,74 €
 Amèrica i Àfrica: 178,30 €
 Àsia i Oceania: 243,82 €

(Honoré De Balzac. Novel·lista francès. 1799-1850)

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Quantes coses s'han dit, i encara es podrien dir, sobre Joan Pau II? Hi ha cap personatge en la història contemporània que hagi estat tan rellevant i hagi omplert tantes pàgines de llibres i diaris? Fins i tot ara que el centre de totes les mirades és la seva minvada salut física, Joan Pau II no

deixa d'interpel·lar dia rere dia tota la humanitat. En aquests temps difícils que ara vivim Joan Pau II ha esdevingut un veritable signe de contradicció, un dit que assenyalava el cel i que ens convidava insistentment a aixecar els ulls i a obrir de bat a bat les portes a Crist. Per això, tret d'algunes excepcions, és

generalitzada l'opinió que aquest Papa ha estat una autèntica benedicció de Déu per a tota l'Església catòlica. Amb el 25è aniversari del seu pontificat arriba l'hora de donar gràcies pel do d'un papat que ha respost amb radicalitat i contundència al repte de la postmodernitat i que ja avui està donant molts fruits.

25 anys al capdavant de l'Església

■ Joan Pau II celebra les noces d'argent d'un pontificat històric

«En obediència a la fe i davant de Crist, el meu Senyor; tot abandonant-me a la Mare de Crist i de l'Església; conscient de les grans dificultats, accepto.» Amb aquestes paraules pronunciades solemnement a la Capella Sixtina del Vaticà, sota la mirada de l'imponent *Judici Final* de Miquel Àngel, l'arquebisbe de Cracòvia i cardenal Karol Wojtyła acollia la tarda del 16 d'octubre del 1978, després de diverses votacions, la seva elecció com a nou Pontífex de l'Església catòlica. Esdevenia així el nou successor de Pere i carregava sobre la seva esquena una creu que en els seus 25 anys de pontificat mai no ha defugit i ha portat amb molt de coratge arreu del món. Karol Wojtyła passava a ser Joan Pau II, el primer papa polonès de la història, «un miracle que ha arribat en el moment precís, en un moment molt difícil», com diria més tard el seu estimat compatriota, el cardenal Wyszyński.

Des de llavors i fins ara, en un desig ardent de portar a terme els somnis del

Vaticà II i d'orientar l'Església vers el tercer mil·lenni, Joan Pau II no ha deixat de batre un rècord rere un altre. Ha estat el Papa dels viatges i dels documents pontificis, el Papa de l'ecumenisme i de les canonitzacions, el Papa del joves i de la gent gran... Joan Pau II ha esdevingut una pedra ferma en temps de crisi, un pontífex místic que recolzat en una profunda devoció a la Mare de Déu ha escrit —i encara escriu— pàgines memorables en la història de l'Església.

«No tingueu por! Obriu de bat a bat les portes a Crist!» Les famoses paraules amb les quals el Papa Wojtyła va voler començar el seu pontificat, en la missa inaugural del 22 d'octubre, encara ressonen amb força en el si de l'Església. Han estat el gran referent del seu papat, encarnades en ell mateix, que ha estat el primer que no ha tingut por i ha deixat tota la seva vida en mans de Crist i de la seva Mare. Fins i tot avui, afeblit per les malalties i el desgast

Joan Pau II ha fet història en els seus fins ara 25 anys de pontificat.

de molts anys de feina sense descans, continua sent un do que omple de joia i alegria els milions de fidels que té al seu càrrec.

Tot i la magnitud del seu «ministèri», Joan Pau II s'ha manifestat sempre ben proper. Ha volgut reduir les distàncies «jeràrquiques» i s'ha posat a caminar al costat de l'home cap a la seva dignitat de fill de Déu. Ha sabut trencar amb el protocol quan es podia trencar i s'ha apropiat a cada persona humana com si fos un fill de les seves entranyes. «Amb el seu ensenyament i amb el seu exemple —reconeixen agraïts els bisbes espanyols en un comunicat per al seu XXV aniversari com a pontífex— ens ha ajudat a posar amb fe, esperança i amor la nostra mirada i el nostre cor en Jesucrist, el Redemptor de l'home, Déu únic i veritable.»

Diuen els entesos que hi haurà un abans i un després de Joan Pau II. Només el temps en donarà o en traurà raons. Mentrestant, l'Església s'enorgulleix del seu cap i pastor i aprofita el seu 25è aniversari com a pontífex per donar gràcies a Déu. Els cardenals es reuniran tots a Roma del 15 al 19 d'octubre per felicitar personalment el Papa. (S.G.)

Entrevista

«Joan Pau II interpel·la avui una cultura que amaga la malaltia i la mort»

Mons. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, per la seva condició de cardenal, tindrà el privilegi de poder felicitar personalment Joan Pau II pels seus 25 anys de pontificat

—Què dirà al Sant Pare quan el saludarà el dia del seu 25è aniversari al capdavant de l'Església catòlica?

—Em plaurà molt dir-li unes paraules de felicitació, de comunió amb ell, en nom personal meu i de tota la diòcesi, i també d'agraïment pel seu incansable ministeri al servei de Jesucrist, de l'Evangeli i de l'Església.

El motiu de felicitació resulta evident. Són molt pocs els Sants Pares que poden arribar a celebrar les noces de plata amb el pontífex a la seu de Pere. Deixant a part el cas de sant Pere, que segons la tradició va viure «durant 25 anys a Roma» —encara que no hi ha documents per testificar històricament aquesta dada— només n'hi ha dos, en tota la història de l'Església, que hagin superat els 25 anys abans de Joan Pau II: Lleó XIII, el pontífex del qual va durar 25 anys i cinc mesos, i Pius IX, que va arribar als 31 anys i set mesos de pontificat. I, si en lloc de la durada, mirem la intensitat, crec que es pot

dir que estem davant d'un dels pontificats més intensos i fecunds de la història.

—Què és el que més destaca del seu prolífic pontificat?

—L'absoluta entrega al seu ministeri, donant-se al màxim fins a l'esgotament físic dia rere dia. Així ho palesa la seva vida quan era més jove i amb més forces, i també ara, que amb els anys i les xacres de la salut, les seves forces han minvat.

Joan Pau II excel·leix a realitzar la missió de Pere de «confirmar en la fe els seus germans». Aquest és el sentit profund dels seus 102 viatges internacionals, en els quals ha convocat les Esglésies locals entorn l'eucaristia i les ha encoratjat a la identitat, a la comunió en la catolicitat i a assumir els compromisos de l'evangelització, és a dir, a donar testimoni de Jesucrist i del seu Evangeli en el món d'avui.

Un Joan Pau II jove —va arribar a ser Papa als 58 anys— es va lliurar plenament a la seva missió i ara ho continua fent. Per això és ben just que tots els cardenals ens reunim a Roma a mitjan octubre per donar gràcies a Déu per aquest gran Sant Pare que ha donat a la seva Església amb Joan Pau II.

En relació amb la seva vellesa i el seu estat de salut, es podria remarcar que ell no amaga les seves xacres físiques. Una mateixa voluntat uneix els anys de la seva plenitud de vigor físic —quan era anomenat pels mitjans de comunicació «l'es-

portista de Déu»— i l'actual declinar de les seves forces. Ell no s'amaga davant d'una imatge al gust de la sensibilitat actual, que potencia tot el que enalteix la joventut i la vigoria física. Ell es manifesta com és en realitat, i amb això interpel·la una vegada més una cultura que amaga la malaltia i la mort, i sembla que vulgui treure aquestes realitats de la vida «pública». Per aquestes i altres raons crec que ha encertat un periodista italià que ha escrit que «estem davant d'un dels pontificats més dramàtics de la història de l'Església».

—De les seves trobades amb el Sant Pare al llarg d'aquests 25 anys, quina recorda amb més afecte?

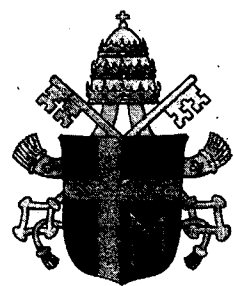
—Diria que totes, cadascuna en el seu moment i amb manifestacions diverses. Faré referència només a tres. La primera manifesta la seva extraordinària memòria. En una audiència li vaig parlar de la seva estada a Barcelona. I recordo que ell em va dir: «Això devia ser al novembre del 1982.» Recordava perfectament les dates i els detalls de la seva primera visita a Montserrat i Barcelona durant el seu primer viatge a Espanya.

Un altre record que em va impressionar va ser en ocasió de la cerimònia en què va incorporar al Col·legi Cardenalici un grup de nous purpurats. Aquell dia el Sant Pare va patir un accident a la mà. Quan el Papa baixava en l'ascensor des del seu apartament cap a la basílica de Sant Pere, un dels empleats del Vaticà va tancar tan ràpidament la porta de l'as-

sensor que li va aixafar el dit petit de la mà. El Papa, malgrat aquest accident, com que anava a la cerimònia per als nous cardenals, va voler complir el programa previst i va presidir l'acte amb tota serenitat i sense cap signe extern de dolor, tot i que portava embenat el dit petit de la mà d'una manera ben provisional. Quan, per imposar-me l'anell de cardenal, em vaig agenollar davant d'ell, vaig poder veure que el dit sagnava, i en imposar-me l'anell un dels dits de la meua mà en va quedar tacat de sang. Sens dubte la ferida li devia produir un fort dolor. Però ell ho va fer tot fins al final. Sense cap pressa, sense cap signe d'impaciència. És un detall que manifesta un caràcter. Finalment, una vegada asseguts a taula, vam parlar de la seva activitat, tan intensa. I recordo que va dir: «Jo no estaria tranquil de consciència si cada dia, quan arriba el final de la jornada, no hagués treballat fins l'esgotament de les meves forces.» Realment, això és el que ha fet, de forma ininterrompuda, durant aquests darrers 25 anys!

També m'ha impressionat especialment la seva darrera decisió: el nomenament de 31 nous cardenals. Un signe més del seu gran amor a l'Església, de la seva voluntat de mirar per al bé del poble de Déu en tots els horitzons de l'Església i d'expressar millor la catolicitat de l'Església en la composició del Col·legi Cardenalici. Serà un acte molt expressiu de la fecunditat de les seves noces de plata amb el pontificat romà.

Què destacaria dels 25 anys de pontificat de Joan Pau II?

■ Homes i dones d'Església parlen amb el cor a la mà sobre el papat i la figura de Karol Wojtyla

Els 25 anys de Joan Pau II al capdavant de la càtedra de Pere no han deixat indiferent gairebé ningú, dins i fora de l'Església. El Papa que venia de l'Est ha encarnat en primera persona l'aire renovador del Vaticà II i ha estat l'encarregat d'orientar la barca de Pere vers el tercer mil·lenni. Joan

Pau II ha estat —i encara ho és— un testimoni privilegiat de la presència de Déu en el món, i especialment en cada persona humana. El seu pontificat només es pot entendre des de la fe. S'ha deixat estimar per Déu fins a la bogeria i l'Esperit Sant ha pogut fer en ell meravelles. Ja en vida, Karol Wojtyla fa olor de san-

tedat, tot i que, per prudència, ningú no s'atreveix a proclamar-ho. Fins i tot els seus «enemics» reconeixen admirats la seva vàlua. Ara, 25 anys després de prendre valentament possessió del timó de l'Església és una ocasió privilegiada per recordar tot allò que ha sembrat i que tard o d'hora ha de donar fruits.

El pontificat de Joan Pau II passarà a la història per la seva universalitat i pel seu coratge a l'hora de proclamar l'Evangeli arreu del món.

P. JOSEP M. SOLER
Abat de Montserrat

«Joan Pau II destaca sobretot per la seva valentia a l'hora de proclamar la Bona Nova de l'Evangeli

i proposar la persona de Jesucrist com a veritable salvador del món. Voldria remarcar, també, la seva preocupació per la persona humana, per la defensa de la seva dignitat, així com de la integritat de la vida en tots els seus moments.»

NÚRIA GISPERT
Presidenta de Càritas Espanyola

«Ha estat un pontificat tan llarg i fructífer que es fa difícil poder-ne destacar algun aspecte. El Sant Pare ha estat un gran exemple d'evangelització, que s'ha vist reflectit en els nombrosos viatges arreu del món i en les seves encíclics i cartes, que han reflexionat sempre sobre temes de molta actualitat: la lluita per la pau al món, l'opció pels més pobres en un món amb grans diferències entre el Nord i el Sud, els drets humans, l'ecumenisme... Al llarg d'aquests 25 anys, Joan Pau II ha volgut que tinguéssim com a punts de referència persones molt properes a nosaltres i que, fins i tot en molts casos, hem pogut conèixer personalment. Persones que ha beatificat o santificat i que ens ajuden en el camí de la nostra vida. Finalment, el Sant Pare ha estat exemple de pregària constant i devoció a Maria. El seu amor a la Mare de Déu és tan gran que, en aquest Any del Rosari, ha afegit uns misteris que completen la vida de Jesús.»

MN. ARMAND PUIG
Biblista i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

«Joan Pau II va començar el seu pontificat amb una paraula encoratjadora: "No tingueu por!". Aquests vint-i-cinc

anys han vist un Papa amb un gran coratge interior, incansable, pròxim a les realitats més punyents de la nostra humanitat, amb una veu clara a favor de la veritat i de la justícia, en una paraula, un testimoni de l'Evangeli de Jesús. El ministeri petrí ha assolit una dimensió planetària, que el papat portarà inscrit d'ara endavant. Ha parlat a persones d'altres confessions cristianes, d'altres religions i fins i tot a persones no creients, i ha estat escoltat. Per això, el seu missatge fonamental és clar: Comuniquem arreu i amb força l'Evangeli.»

MONS. ROMÀ CASANOVA
Bisbe de Vic

«Joan Pau II és un treballador infatigable de l'Evangeli. El seu ministeri és ple de treball i d'amor a l'Església en la constància del dia a dia: els documents, els viatges, els signes, la predicació... Ara, en aquesta etapa de la malaltia, es manifesta la mateixa actitud de compliment del ministeri fins al límit de la donació total.»

JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL
President d'E-Cristians

«És un Papa que ha fet història en un doble sentit. En l'àmbit religiós, perquè ha transformat l'Església fent-la realment universal i ha impulsat amb sacrifici i esforç l'ecumenisme i el diàleg interreligiós. Però també ho és en el pla civil. Ell és avui el líder mundial de la Pau que confronta amb els poderosos en l'àmbit internacional.»

ANNA MARIA CAMPRUBÍ
Abadessa de Santa Maria de Vallbona

«El seu pontificat és un viu exemple d'amor a Jesucrist i d'entrega generosa als homes portant un missatge d'esperança i de pau per al segle XXI. Home provat al foc del sofriment com or al gresol, amb una fe ferma i una confiança total en Déu i en l'home fins a esdevenir protagonista decisiu en la història del nostre temps i que amb les seves profundes conviccions ha definit una nova manera d'enfocar la política mundial canviant el curs de la història i per tant només la història tindrà l'última paraula en l'avaluació d'aquest llarg pontificat.»

MN. CARLES RIVAS
Delegat de MCS del Bisbat d'Urgell i membre del Seminari del Poble de Déu

«Podríem destacar-ne molts aspectes, però voldria ressaltar l'originalitat del seu pensament referent a l'amor humà, en el context d'una nova antropologia teològica en línia amb el personalisme. Aquesta temàtica ens la va oferir en les *Catequesis sobre l'amor humà* al començament del seu pontificat (a partir del 1979), i també en altres elaboracions posteriors, com per exemple les encíclics *Redemptoris Mater* i *Christifidelis laici*, o la carta apostòlica *Mulieris Dignitate*. Són intuïcions que s'hauran d'anar desenvolupant. Aporten nova llum que ens ajuda a ressituar temes importants del moment actual, com el paper de la dona en l'Església, etc. Em fa l'efecte que aquesta vessant del seu pensament ha estat fins ara poc estudiada. En vistes del futur probablement ens obrirà nous horitzons per comprendre i viure millor el missatge cristià en l'Església.»

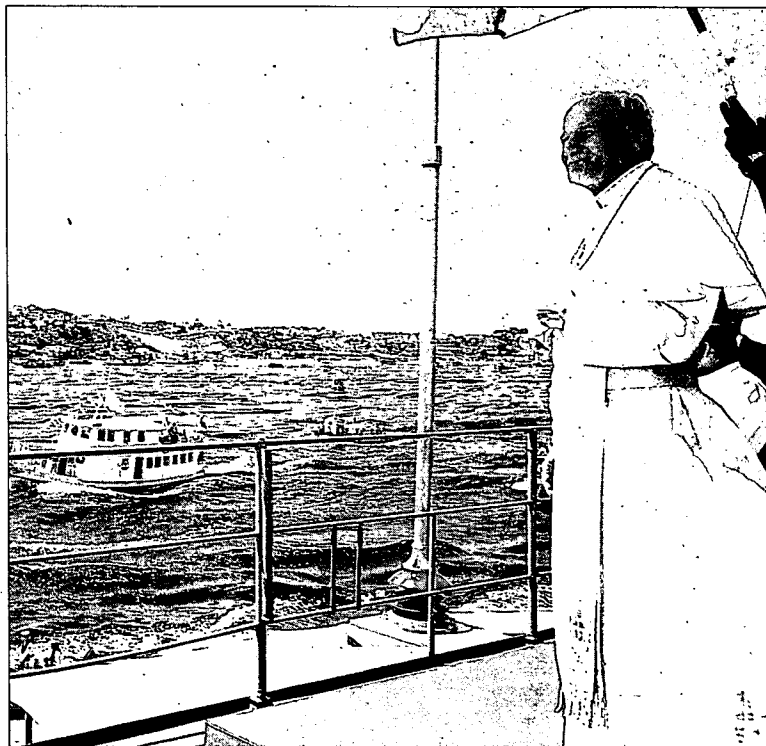
La tendresa amb els infants és un altre tret peculiar d'aquest Pontífex.

CRISTINA LÓPEZ SCHLICHTING*Periodista i membre de Comunió i Alliberament*

«El pontificat de Joan Pau II marca un abans i un després. Ens ha ensenyat a no tenir por, a sentir-nos orgullosos de ser cristians. Amb el seu papat ha desemboirat discussions ideològiques extenuants i inútils i ha subratllat la llibertat i la felicitat que neixen de la trobada amb Crist en la carn de l'Església. En el segle XXI, i en bona mesura gràcies a ell, l'Església es l'única realitat que arbora la bandera de l'esperança.»

MN. JOSEP CASELLAS*Escriptor i periodista*

«La influència que ha exercit en la caiguda dels règims comunistes d'Europa de l'Est, la seva preocupació social —amb encíclics com *Laborum exercens* i *Centesimus annus*— i la seva obertura al diàleg interreligiós —amb la memorable trobada d'Assís o el viatge a Terra Santa. També cal destacar les visites pastorals arreu del món, la preocupació per reintegrar a l'Església els sectors més tradicionalistes i les reticències envers la teologia de l'alliberament.»

Joan Pau II ha estat exemple d'inculturació arreu del món.

*Des de Roma***MATIES AUGÉ, c.m.f.***Professor de Litúrgia al Pontifici Ateneu de Sant Anselm*

«Veig Joan Pau II com un papa "global" que, ja sigui en el camp polític com en el religiós, ha tingut un influx que va

més enllà de les fronteres dels països de tradició cristiana. El papa polonès passarà a la història com una de les personalitats clau en els esdeveniments que han portat a la caiguda de la Unió Soviètica i del seu somni comunista. En el camp religiós, Wojtyła ha estat un home de diàleg amb les grans religions i, en particular, amb les religions monoteistes: hebreus i musulmans.»

MONS. LLUÍS CLAVELL*Rector emèrit de la Universitat de la Santa Creu*

«Joan Pau II ha sabut entusiasmar-nos amb el fet que Déu ens estima a cadascú, i ens ha ensenyat amb la seva vida

què vol dir estimar: estimar Déu, estimar-se els casats, estimar mitjançant la paternitat espiritual pròpia del celibat, estimar els més necessitats. Ha defensat l'amor contra el perill de l'egoisme, de tornar-nos burgesos. Ens ha portat a entendre el Vaticà II.»

PAOLO SCARAFONI, l.c.*Rector de l'Ateneu Pontifici Apostolorum*

«És el Papa que ha posat Jesucrist al centre de l'atenció de tots com a veritat i màxim defensor i promotor de la

dignitat de l'home i de la grandesa del seu destí. És el Papa que ha desemmascarat la falsedat de les ideologies atees i que concretament ha fet caure el mur del comunisme i que ara es compromet a combatre la cultura atea d'Europa i del món. Ha promogut la cultura de la vida i ha lluitat amb energia contra la cultura de la mort. Ha donat esperança a l'Església i a la humanitat de tots els continents per encetar el tercer mil·lenni, i ha tingut el coratge de donar confiança als joves, creient en la seva capacitat d'acollir els valors i la veritat.»

*Reportatge:***Miriam Diez Bosch i Samuel Gutiérrez****L'ENTREVISTA****Mons. Joan E. Jarque va conèixer personalment Karol Wojtyła abans de ser Papa**

Monsenyor Joan E. Jarque, un dels catalans més internacionals de la nostra Església, va conèixer de prop el cardenal Wojtyła abans que es convertís en Joan Pau II. D'aquells sopars a Roma ens ha

quedat una profunda amistat que permet un intercanvi en els dos sentits. El Papa coneix de primera mà la realitat catalana, i Jarque pot estar en contacte amb un dels personatges més excepcionals del nostre temps.

«Ha estat un papat fora de sèrie»

—Com va conèixer el cardenal Wojtyła?

—Al principi dels anys setanta jo treballava en el secretariat vaticà per als Mitjans de Comunicació Social, i el meu superior immediat era Andreu Maria Descourt, un amic polonès de Wojtyła. Així, quan l'arquebisbe de Cracòvia, desconegut per a molta gent, passava per Roma anàvem a veure'l, i sovint ens vam trobar al voltant de la taula. Fins i tot una vegada vam beure vodka junts!

—Quins eren els trets més característics de la seva personalitat?

—Era un home més aviat callat. Jo tenia la impressió que tots parlàvem molt i ell gens. Intervenia poc; però quan ho feia era incisiu i alhora afable. Recordo una vegada, anys abans que arribés a ser Papa, que en una sessió del Concili de preparació del document que finalment seria la *Gaudium et Spes*, cada vegada que ell parlava es tirava endavant i amb el dit índex anava marcant les seves afirmacions. Sempre ha estat molt precís i coherent en el seu pensament.

—S'ha mantingut aquest caràcter després amb el papat?

—D'entrada penso que és un papat fora de sèrie. Queda una mica obscè posar-hi però; davant d'un gegant dir que té una ungla del dit del peu bruta és irrellevant i fora de lloc. Joan Pau II ha creat un estil que no és de confrontació, sinó d'afirmació de la fe. Ja quan estava a Polònia aconseguia proposar el cristianisme no en contra, sinó enfront del materialisme i del comunisme, i deixava que els oponents es descredites-

Mons. Joan E. Jarque.

sin tot sols. Ell no condemnava.

Per les circumstàncies històriques. Joan Pau II ha estat un home extraordinari reconegut pels grans personatges del món. Curiosament les crítiques de Joan Pau II s'han de buscar més aviat en convents i sagristies...

—Té molt de pes en el Sant Pare el fet que sigui polonès?

—Molt sens dubte, i per a mi no és negatiu. Té aspectes característics: és un catolicisme de combat, molt pietós i de devocions. El Papa va acceptar la reforma litúrgica del Concili, però a Polònia li venia gran, no la creien tan necessària com a països occidentals com Bèlgica.

Joan Pau II té un discurs important sobre les cultures perquè és fill d'un país que sovint no ha tingut ni estats ni fronteres estables i que ha sobreviscut gràcies a la cultura. Per això també és molt sensible a un nacionalisme autèntic, mentre que rebutja els exacerbats.

—Per què pensa que el Sant Pare també ha estat molt controvertit?

—És més una qüestió interna a l'Església que de fora. En el catolicisme hi ha una generació que té el rellotge aturat als anys 60. Es van embalar amb un concili que diuen que hauria estat millor d'altre manera i es queden aquí. Avui estan al voltant dels setanta anys i proporcionalment són quatre gats, però fan molt de soroll. En el fons és un problema de moral sexual. No s'adonen que la moral de l'Església és sobrenatural, un anunci del Regne a venir que comporta una visió diferent a la del món en la qual

la castedat perfecta, o la fidelitat i la indissolubilitat en el matrimoni són possibles. Si no es té fe no s'entén. Això no s'explica amb sociologia ni amb psicologia, sinó amb fe.

—Quin serà el llegat que deixarà Joan Pau II a l'Església?

—D'una banda la universalitat. L'Església ja existeix fora d'Europa i no m'estranyaria que el proper papa fos del tercer món. I d'altra, la categoria intel·lectual de la fe. El Sant Pare no és només un místic, sinó també un intel·lectual i un artista.

Guillem Farré

Amics de Catalunya Cristiana

Amics, subscriptors,
lectors i pelegrins de **CATALUNYA+CRISTIANA**

ROMIATGE ANUAL A MONTSERRAT

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

dissabte, 15 de novembre

BUTLLETA DE RESPOSTA Per tramete abans del dia 6 de novembre 03

Amics de **CATALUNYA+CRISTIANA**

TROBADA ANUAL A MONTSERRAT
DELS AMICS, SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS
Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

Nom i Cognoms:

Tel.:

Domicili:

Codi:

Població:

☐ Hi anirem amb mitjans propis

☐ Amb bitllet de tren i cremallera: 11,80 Euros

(Si és tot plegat 29 Euros per persona)

☐ Tiquets de dinar, a 17,20 Euros cada un

Podeu ingressar l'import de PAGAMENT i adjuntar-nos el comprovant, fent-ho a:
CAIXA DE PENEDÈS compte núm.: 2081-0100-12-3300010800,
indicant COMPTE MONTSERRAT i el VOSTRE NOM. Moltes gràcies

Amics de Catalunya Cristiana

cf. Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis -

08014 Barcelona

Telèfon: 93 409 27 00 - Fax 93 409 27 01

**15
N
O
V
E
M
B
R
E**
2003

L'horari d'atenció al públic serà de 8 a 2 de la tarda. Gràcies.

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Vaticà

església en el món

Arriben 31 nous cardenals

■ Dos són espanyols: Mons. Herranz i Mons. Amigo

ROMA.— El 21 d'octubre una trentena de cardenals rebran el solideu, el barret vermell símbol de la dignitat cardenalícia. La convocatòria d'un nou consistori per part del Papa no s'esperava fins al febrer, però la delicada situació de salut del Pontífex pot haver accele-

rat aquesta decisió. Entre els nous prínceps de l'Església destaquen dos espanyols i alguns religiosos no bisbes, com un dominic, un dehoní i un jesuïta. Sis dels escollits pertanyen a alguna família religiosa, i la majoria de candidats son altre cop europeus.

El Papa ha nomenat trenta purpurats i se n'ha reservat un més *in pectore*, és a dir, en secret. L'anunci del nou consistori es va fer diumenge durant l'Angelus, mentre tota Itàlia estava sense llum a causa d'una apagada general sense precedents. Ni la Ràdio Vaticana va poder informar d'aquest esdeveniment fins passades les tres de la tarda degut a l'incident elèctric.

Els escollits són set membres de la cúria romana, 19 pastors locals i quatre persones que han fet un servei especial a l'Església.

Aquesta és la novena vegada que el Papa convoca un consistori. Entre tots ells

ha creat 201 cardenals, 145 dels quals encara són vius.

La veu trencadissa del Papa va anar enumerant un per un els candidats, començant pels curials: Jean Louis Tauran, secretari per a les Relacions amb els Estats de la Secretaria d'Estat; Renato Raffaele Martino, president del Consell Pontifici Justícia i Pau; Francesco Marchisano, vicari general per a la Ciutat del Vaticà; Julián Herranz, president del Consell Pontifici per als Textos Legislatius i de la Comissió Disciplinar de la Cúria Romana i un dels dos espanyols nomenats; Javier Lozano Bar-

ragán, president del Consell Pontifici per als Operadors Sanitaris; Stephen Fumio Hamao, president del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Migrants i Itinerants, i Attilio Nicora, president de l'APSA, l'Administració del Patrimoni de la Seu Apostòlica.

Els pastors de les Esglésies locals elevats a cardenal són: Angelo Scola, patriarca de Venècia (Itàlia); Anthony Olubunmi Okogie, arquebisbe de Lagos (Nigèria); Bernard Panafieu, arquebisbe de Marsella (França); Gabriel Zubeir Wako, arquebisbe de Khartoum (Sudan); Carlos Amigo

Vallejo, arquebisbe de Sevilla i segon candidat espanyol escollit; Justin Francis Rigali, arquebisbe de Filadèlfia (Estats Units); Keith Michael Patrick O'Brien, arquebisbe de Saint Andrews and Edinburgh (Escòcia); Eusébio Oscar Scheid, arquebisbe de Sant Sebastià de Rio de Janeiro (Brasil); Ennio Antonelli, arquebisbe de Florència (Itàlia); Tarcisio Bertone, arquebisbe de Gènova (Itàlia); Peter Kodwo Appiah Turkson, arquebisbe de Costa del Cab (Ghana); Telesphore Placidus Toppo, arquebisbe de Ranchi (Índia); George Pell, arquebisbe de Sydney (Austràlia); Josip Bozanic, arquebisbe de Zagreb (Croàcia); Jean-Baptiste Pham Minh Man, arquebisbe de Ho Chi Minh Ville (Vietnam); Philippe Barbarin, arquebisbe de Lió (França); Peter Erdo, arquebisbe d'Esztergom-Budapest (Hongria) i Marc Ouellet, P.S.S., arquebisbe de Quebec.

Apart d'aquests, figuren quatre persones més que no són arquebisbes. Tres d'elles són religiosos. El Papa ha decidit crear-los cardenals pels mèrits que han demostrat en diversos camps, des de la teologia a l'art: Són George Marie Martin Cottier, dominic i teòleg de la Casa Pontifícia (Suïssa); Gustaaf Joos, diocesa de Gand (Bèlgica); Tomas Spidlik, jesuïta de la República Txeca, i Stanislas Nagy, dels Sacerdots del Sagrat Cor de Jesús o dehonians (Polònia).

Segons el Papa, «els candidats a la dignitat cardenalícia provenen de diverses parts del món i desenvolupen missions diverses al servei del Poble de Déu. En ells s'emmaralla la universalitat de l'Església amb la multiplicitat dels seus ministeris».

El nombre de cardenals ascendirà doncs, a partir del 21 d'octubre, de 164 a 194 més el purpurat *in pectore*. Pel que fa als cardenals electors, avui 109, seran 135. D'aquests, 19 van ser nomenats pel papa Pau VI. En qualsevol cas, queda superat altra vegada el nombre de 120 cardenals electors que havia fixat l'anterior pontífex Pau VI.

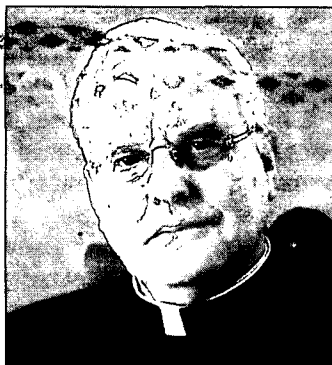
A partir del 21 d'octubre les nacions representades al sacre col·legi cardenalici seran 68. Els africans seran 18; els asiàtics, 18; els europeus, 101; els d'Oceania, 5, i els d'Amèrica, 52.

Miriam Díez Bosch

Espanya compta amb nou membres al Col·legi Cardenalici

Amb els nomenaments de Mons. Herranz i Mons. Amigo, Espanya compta amb nou membres al Col·legi Cardenalici, d'ells tres sense dret al vot: Mons. Àngel Suquía, Mons. Antonio M. Javierre i Mons. Marcelo González. La resta d'espanyols són Mons. Eduardo Martínez Somalo, Mons. Ricard M. Carles, Mons. Antonio M. Rouco i Mons. Francisco Álvarez.

Mons. Julián Herranz, president del Consell Pontifici per a la Interpretació de Textos Legislatius, és membre de la prelatura de l'Opus Dei. D'aquesta forma esdevé el segon membre de l'Opus nomenat cardenal, després del nomenament de l'arquebisbe de Lima, Mons. Juan

Mons. Carlos Amigo.

Mons. Julián Herranz.

aquesta llarga tradició de cardenals» al capdavant de la diòcesi sevillana. Per al nou cardenal, «el nomenament suposa ser més a Sevilla, no comporta canvi de seu i sí, en tot cas, més treball per als meus col·laboradors». (Odisur)

Luis Cipriani.

Mons. Carlos Amigo, franciscà, és arquebisbe de Sevilla. En una roda de premsa posterior a l'anunci del seu nomenament com a cardenal deia que «Déu sempre arriba puntual i crec que aquest era el moment». Mons. Amigo va agrair les nombroses mostres d'alegria que ha rebut i ha subratllat que s'alegra de forma especial «per Sevilla, en la mesura que no s'interromp

El Papa presideix normalment l'audiència del dimecres

ROMA.— Els mitjans informatius de tot el món van inquietar-se per la salut del Papa després que es revelessin unes declaracions del cardenal Joseph Ratzinger que semblaven actuals i que en realitat eren del 22 de setembre passat. En una entrevista a la revista alemanya *Bunte*, el prefecte per a la Congregació per a la Doctrina de la Fe reconeixia que «el Papa està molt malalt i hem de pregar per ell». Font vaticana van desmentir que el Papa estigués pitjor sinó que «la seva salut és la que és i la que es veu», segons va matisar el portaveu, Joaquín Navarro-Valls.

El Papa va conduir amb normalitat l'audiència setmanal dels dimecres, centrant-se en el Càntic del Benedictus. A la síntesi en castellà va dir que «el càntic profètic del Benedictus proclama les accions salvífiques realitzades pel Senyor en favor del seu poble».

D'altra banda, en una taula rodona ce-

lebrada el vespre abans a la Sala de Premsa Estrangera de Roma sobre el pontificat de Joan Pau II, diversos experts vaticanistes van dir que «el Papa no baixarà de la creu». El periodista de *La Stampa* de Torí, Marco Tossati, va deixar clar que els periodistes són uns alarmistes: «Des del 1992 han donat per mort almenys sis vegades el Papa.» Tossati va glossar la figura del Papa com a viatger i va dir que

«no es pot entendre el cristianisme sense el viatge».

El periodista Luigi Accattoli, un dels millors experts en aquest pontificat, va afirmar que «quan d'aquí a uns anys recordarem aquest Papa, més enllà de l'escenari mediàtic, de la seva capacitat poliglota o de la seva manera de governar l'Església, ens adonarem que era un home de fe, una fe que ha impressionat el món». (M.D.B.)

Recapte
LA HUERTA EN CASA

**L'opció
intel·ligent per
a la gent sana**

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 96,3€, 4 caixes (1 per setmana)

A partir de 1.087€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

Francesc Malgosa i Riera

Llibre de Maria

Poemari

En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

Mons. Guillermo Vera Soto, bisbe de la prelatura de Calama

—Vostè fa quatre mesos que és bisbe de Calama, com és el balanç al capdavant d'aquesta prelatura?

—Doncs estic molt content. Jo no coneixia el nord de Xile, no hi havia estat mai. No m'ha agradat mai el desert, però he arribat a Calama i he anat agafant afecte a la seva gent, l'entorn i el paisatge i estic descobrint les belleses del desert.

—Per on passen els seus projectes pastorals?

—Els meus projectes passen per aconseguir més presència religiosa i sacerdotal. Només tenim 12 sacerdots. Quan va sortir el meu nomenament com a bisbe vaig parlar amb l'administrador apostòlic de Calama (que és un dels dos sacerdots catalans que hi treballen des de fa 40 anys) i em va dir que si hi havia res que pogués fer per Calama era aconseguir religiosos, que hi hagi presència religiosa acompanyant la gent. M'he dedicat a això, a contactar amb diferents congregacions per veure si poden fundar aquí; he conversat amb uns quants bisbes per si ens poden enviar algun sacerdot. Des d'aquí aprofito per fer una crida als capellans de Catalunya per si algun vol venir a Calama.

He de dir que dec la meua vocació a un sacerdot català, d'Olot, Jesús Teixidor. Va morir l'any passat. Va ser molts anys a Xile, des de petit jo vaig ser el seu acòlit. Em va impressionar el seu exemple de treball sacerdotal, d'austeritat... era un home de Déu.

—Com és la fe de la gent de Calama?

—És gent d'una religiositat profunda, molt arrelada a les seves tradicions, amb molt d'amor per la seva terra. Això és una cosa molt valuosa i que hem de cuidar. La fe és manté a Calama, i en general a tot el nord de Xile, en gran part gràcies a la religiositat popular. El nord de Xile ha estat tradicionalment pobre en presència sacerdotal, de vida consagrada, i la gent ha mantingut la seva tradició, la seva fe. Les persones han assumit viure la fe en aquesta precarietat i mantenen la seva adhesió i el seu amor a l'Església catòlica. Tenen un gran agraïment cap a l'Església, que sempre ha sabut acompanyar-los respectant les seves tradicions. Senten que l'Església

Mons. Guillermo Vera, bisbe prelat de Calama (Xile), ha estat fa poc a Barcelona, després de participar en una trobada a Roma per a bisbes ordenats en l'últim any. A Barcelona ha aprofitat per agrair la col·laboració de l'Església catalana amb Xile i també per «demandar al cardenal Carles si em podia enviar algun sacerdot».

«No oblideu les vostres arrels cristianes!»

Mons. Guillermo Vera.

està del seu costat i que vol el millor per a ells.

Les parròquies tenen força vida. Són centre de reunió, de convocatòria, no només per a les coses litúrgiques. Són centres d'ajut per als necessitats; centres d'esbarjo per als joves. És com la casa gran de tothom, especialment per als més pobres. Són llocs amb molta vida, on la gent se sent bé. Això és gratificant per a un sacerdot i es pot fer una tasca sacerdotal preciosa.

—Enyora ser rector?

—Dels meus 21 anys com a sacerdot, 19 els he passat com a rector. He estat

molt feliç en totes les parròquies en què he estat.

Calama és una prelatura petita i el bisbe pot ser com un rector «més gran». Aquests mesos he tingut, i vull continuar tenint, un episcopat missioner en el sentit de sortir i de conèixer de prop cadascun dels poblets. No vull anar a les parròquies només el dia en què el bisbe va a confirmar o quan és la festa patronal. A les parròquies de la ciutat he procurat ser molt proper. Durant la setmana molts cops truco els rectors i els dic que celebraré la missa, amb la gent que hi hagi, tant és si només hi ha quatre o cinc persones; o els dic que si ja s'està celebrant la missa confessaré; que entraré a les sales on es fa catequesi per saludar... vull un tracte més proper amb la gent. I això ho puc fer a Calama, perquè és un territori petit. Per això encara no he trobat a faltar la meua etapa anterior com a rector. A més, aquest tracte proper el valoren molt els fidels.

—Quines impressions s'emporta de Barcelona?

—La veritat és que no he tingut l'oportunitat de conèixer-ne gaire cosa. Però el que sí sé, i m'hi reafirmo, és el que li devem a la fe catòlica de les terres d'Espanya i de Catalunya; a la quantitat de mis-

sioners que van sortir amb tanta generositat a evangelitzar i a acompanyar la fe als pobles d'Amèrica. Això ho valorem molt. Quan un ve a Europa, a Catalunya, ens trobem com a casa nostra. El que nosaltres creiem, vivim i coneixem, va sortir d'aquí. Agraïm molt aquest impuls missioner i els diem que no el perdin.

Sé que a Europa les vocacions són molt fluïxes i per això us vull dir: no oblideu les vostres arrels cristianes, les vostres arrels catòliques! Que no oblidin la generositat que va caracteritzar les famílies catòliques que sempre van voler lliurar un dels seus al Senyor. A les famílies els demano que acompanyin aquests consagrats amb molta alegria i que siguin generoses. No es poden oblidar del lliurament de tantes persones que van deixar el seu país per dur l'Evangelí a altres terres. Això ha estat la causa del coneixement de Déu en tantes regions; ha estat causa d'esperança per a tantes generacions de persones; ha estat causa de cultura, de promoció de la gent...

Encara que hi ha poques vocacions, estic segur que la generositat al cor hi continua sent. Que les famílies promoguin les vocacions i preguin perquè sorgeixin vocacions i que els joves responguin a aquesta crida que el Senyor els fa. Nosaltres, a Xile, també estem promovent les vocacions i estem fent un bon vocacional.

—Ara són vostès els que envien missioners a evangelitzar Europa...

—Sí, és cert, però no us adormiu! Aquestes Esglésies noves, tant d'Amèrica com d'Àfrica, donen des de la seva pobresa, perquè no és que nosaltres tinguem superabundància de vocacions. Però sabem que en la mesura que compartim la fe, el Senyor sabrà beneir aquesta generositat.

Rosa María Jané Chueca

ITALIA

Els missioners combonians escullen nou superior general

ROMA.— El 26 de setembre el XVI Capítol General dels missioners combonians va escollir com a superior general de l'institut el pare Teresino Serra, vicesuperior provincial de la província d'Itàlia. El P. Teresino té 56 anys d'edat i és natural de Berchidda (Sardenya).

Va fer el noviciat a Cincinnati, als Estats Units, i la teologia a Roma. Va ser formador de postulants a la província d'Amèrica del Nord del 1973 al 1978. Després, a Kenya, va treballar dos anys amb els Apòstols de Jesús i tres en la primera evangelització. El 1983 va ser destinat a Mèxic, on va ser mestre de novicis i també va treballar en la pastoral. El nou superior general es troba a Itàlia des del 1998. A més de ser viceprovincial

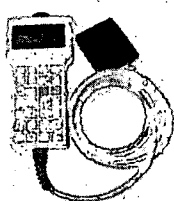
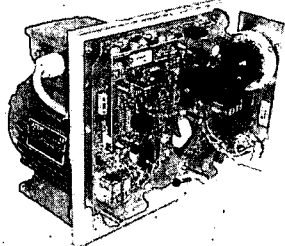
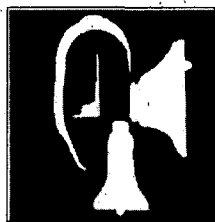
El P. Teresino Serra.

eral encarregat del centre de malalts i de la formació permanent. Va prendre part en la comissió precapítular i era secretari del capítol. Entre les moltes qualitats amb què va ser beneït per Déu, destaca el seu profund sentit de l'humor.

Juntament amb el nou superior general va ser escollit el consell general, format pel P.

Fabio Carlo Bladan (Itàlia), com a vicari general, el P. Odelir José Magri (Brasil), el P. Tesfamariam Ghebrecristos Weldeghebriel (Eritrea), i el Gmà. Romero Arias Hranán (Perú).

El nou equip, escollit al final del Capítol, dirigirà l'Institut dels Missioners Combonians durant els propers sis anys. (C.C.)

NOU MOTOR DE CAMPANES AMB PARADA DE LA CAMPANA CAP PER AMUNT!

(POSSIBILITAT DE FER ELS TOCS TÍPICS CATALANS QUE INCLOUEN LA PARADA CAP PER AMUNT D'UNA O DIFERENTS CAMPANES DE MANERA AUTOMÀTICA)

CONSULTEU-NOS:

961 269 191- FAX: 961 268 347 / 2001@servicam.com

2001 TÈCNICA I ARTESANIA

Justícia i Pau renova el consell permanent

MADRID.— Justícia i Pau ha renovat el consell permanent per al període 2003-2006: Isabel Cuenca Anaya, de Sevilla, ha estat elegida presidenta; Emilio López Salas, de Madrid, i Vicenta Font Gregori, de Barcelona, vicepresidents, i Miguel Ángel Sánchez Gómez, *o.p.*, secretari general. Isabel Cuenca està casada i té dos fills. És llicenciada en Ciències Biològiques i màster en Gestió Medioambiental; treballa com a professora d'ESO a Sevilla; Emilio López, casat i amb un fill, és llicenciat en Geografia i Història; Vicenta Font, casada i sense fills, és llicenciada en Ciències Físiques, màster en Informàtica Aplicada i magister en Història de la Ciència i de la Tècnica. Treballa com a professora de la Universitat Nacional d'Educació a Distància. Miguel Ángel Sánchez és religiós dominic. És doctor en Dret Canònic i professor de la Facultat de Teologia de València. Actualment exerceix la responsabilitat de vicepresident de la Conferència de Comissions Justícia i Pau d'Europa simultàniament amb la secretaria general espanyola.

Justícia i Pau va ser creada per Pau VI el 1967 i instituída a Espanya per la Conferència Episcopal el 1968 per defensar i promoure els drets humans, la justícia i la pau, i difondre la doctrina social de l'Església. (C.C.)

KAZAKHSTAN

Acaba la Trobada Interreligiosa d'Astana

ASTANA.— «La promoció dels valors de la tolerància, la veritat, la justícia i l'amor han de ser l'objectiu de qualsevol ensenyament religiós. L'extremisme, el terrorisme i altres formes de violència en nom de la religió no tenen res a veure amb una autèntica comprensió de la religió, més aviat constitueixen una amenaça contra la vida humana i, per tant, han de ser rebutjats.» Aquestes són dues de les declaracions finals de la Trobada Interreligiosa que va tenir lloc a Kazakhstan, el 24 i 25 de setembre, en què va prendre part una delegació de la Santa Seu presidida pel cardenal Jozef Tomko.

Els participants van afirmar, entre d'altres coses, que «el diàleg interreligiós és una de les eines més importants per garantir la pau i l'harmonia entre els pobles i les nacions», i van condemnar l'ús erroni de les diferències entre les religions per perseguir objectius delictius i violents. També van constatar que està declinant el respecte per la sacralitat de la vida humana i per la dignitat de tota persona: pobresa, fam, analfabetisme, immoralitat, manca d'accés a l'aigua i a l'atenció sanitària constitueixen seriosos reptes a l'estabilitat mundial. «Estem disposats a fer tots els esforços per evitar que les diferències religioses siguin emprades com a instrument d'odi i de discòrdia», van declarar els participants, que van subratllar la necessitat de «continuar el diàleg constructiu entre els representants de les religions mundials». Per això van decidir que s'organitzés un congrés almenys cada tres anys. (Fides)

Els pares paüls celebren 300 anys de presència a Espanya

■ La congregació viu aquesta commemoració en solidaritat amb Eritrea

BARCELONA.— El 27 de setembre la Congregació de la Missió va donar inici a la commemoració dels seus 300 anys de presència al nostre país. El 8 de juliol del 1704 arribaven a Barcelona els primers pares paüls, procedents d'Itàlia. Des d'aleshores, la congregació ha

crescut i actualment a Espanya hi ha quatre províncies (Barcelona, Madrid, Salamanca i Saragossa) i més de 450 missioners paüls. Aquest tercer centenari es claurà el 27 de setembre del 2004. Per endavant, doncs, tot un any de celebració, de reflexió i de solidaritat.

La Congregació de la Missió es va establir a Espanya gràcies al prevere Francesc Sentjust i Pagés. «Era un capellà que procedia d'una família rica i noble. Estava amoïnada per la ignorància religiosa del poble i això va començar a neugitejar-lo. També l'amoïnava la quantitat de capellans que hi havia sense nord, sense orientació», ens explica el P. Josep Barceló, missioner paül i historiador de la província de Barcelona. Aquesta doble preocupació el porta a reflexionar i a plantejar-se la vida d'una manera diferent.

«Va voler organitzar una mena de comunitat sacerdotal per fer un bé als capellans i, al mateix temps, ajudar en la predicació», comenta el P. Barceló.

Va estar 18 anys preparant, organitzant, reflexionant, però no va aconseguir res després de tants anys de lluita, segons el P. Barceló. Arriba un moment en què se sent deprimat i desorientat, i el seu conseller espiritual li recomana que descansi. Així, «l'Any Sant del 1700 va a Roma a guanyar les indulgències del Jubileu, després de visitar nombrosos santuaris. Allí coneix els pares paüls. A Roma troba allò que havia estat cercant. L'impacta moltíssim la manera de celebrar les litúrgies, les cerimònies i la predicació dels missioners paüls italians. Torna a Barcelona amb la idea de fundar i de portar paüls italians a Espanya. Era el 8 de juliol del 1704».

Les dificultats que va tenir Francesc Sentjust van ser enormes, però no es va fer enrere. Per al P. Barceló, «l'Església

de Barcelona, i la catalana en general, no ha valorat prou la seva figura. Va fer un bé immens, va transformar el clergat d'aquella època. Em dol aquest oblit de Sentjust. Tot i els obstacles que va tenir per fundar,

any els pares paüls han decidit ajudar una de les províncies més pobres de la congregació: Eritrea. «La nostra línia de treball és el servei als pobres», recorda el P. Barceló, «a Eritrea tenim una comunitat de paüls i Filles de la Caritat. Sabem que hi ha una pobresa extraordinària en tots els aspectes. Per això, hem decidit, tots els paüls d'Espanya o que estan vinculats a les províncies espanyoles, que col·laborarem econòmicament amb Eritrea».

El secretari general dels pares paüls, José M. Nieto, en una carta enviada a totes les cases, amb el títol *1704, primera presència vicenciana, 2004, cap a una nova presència*, escrivia: «Ens trobem davant d'una oportunitat de sentir i propiciar que "som un" en la diversitat i la pluralitat provincial.» Així, el P. Barceló reconeix que «estic vivint amb moltíssima il·lusió aquest tricentenari. La història és la mare de l'esdevenidor. No és que ens haguem d'aferrar al passat, però la història ens parla. Ens ensenya una lliçó que podem aplicar al present». A més de viure aquesta efemèride de «portes endins», la família vicenciana també vol aprofitar aquest any per donar a conèixer el treball i l'espiritualitat de la congregació.

Rosa Maria Jané Chueca

Els pares paüls s'aboquen enguany a la província d'Eritrea.

ell no es va rendir. Penso que actualment també vivim moments de crisi, de dificultat, i que precisament Sentjust és un estímul per tirar endavant».

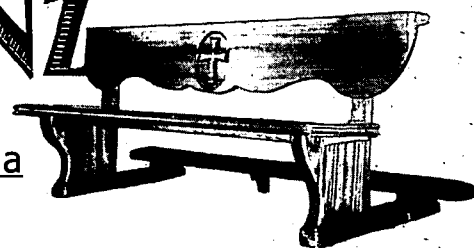
Solidaritat amb Eritrea

Aquest tercer centenari es va obrir el 27 de setembre, festivitat de Sant Vicenç de Paül. A més de les diferents activitats previstes per a la celebració durant tot l'any, els pares paüls han volgut posar l'èmfasi en el servei als pobres. Ja el Jubileu de l'any 2000, el superior general de la congregació convidava els religiosos paüls a «globalitzar la caritat». És per això que durant tot aquest

ell no es va rendir. Penso que actualment també vivim moments de crisi, de dificultat, i que precisament Sentjust és un estímul per tirar endavant».

MATARRANZ

Especialistes en tota
mena de treballs per a
parròquies, convents
i monestirs

- Bancs per a esglésies
- Mobles de sagristia
- Protecció total de la fusta per autoclau
- Acabat inigualable
- Projectes, fabricació i restauració
- Pressupostos sense compromís

Entre les nostres instal·lacions destaquen les catedrals de l'Almudena (Madrid), Burgos, Castelló i Eivissa, així com nombroses parròquies i altres edificis religiosos (Sant Jordi de ses Salines, Igualada, l'Hospitalet de Llobregat, etc.)

Ctra. de Segòvia, s/n 40350 Escalona del Prado (Segòvia) Tel. 921 570 794 - Fax 921 577 046

Servei a tot l'Estat, inclòs Illes Balears i Canàries

Francesc Malgosa i Riera

Llibre de Maria

Poemari

Llibre de Maria

Poemari

En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

Espanya

Celebrada la CXCI reunió de la Comissió Permanent de la CEE

■ Els bisbes aproven una nota amb motiu del 25è aniversari del pontificat de Joan Pau II

MADRID.— El 23 i 24 de setembre va tenir lloc la CXCI reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola. Van assistir-hi tots els seus membres llevat del cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, i Mons. Juan M. Uriarte, bisbe de Sant Sebastià, tot dos per raons pastorals. Aquesta ha estat la primera reunió de la CEE en la qual ha actuat com a secretari general el P. Juan Antonio Martínez Camino, elegit per al càrrec el 18 de juny passat.

La Comissió Permanent de la CEE va aprovar una nota amb motiu del 25è aniversari de l'elecció pontifícia de Joan Pau II. En la nota, els bisbes fan una referència molt breu sobre alguns aspectes del que suposa per a l'Església i per al món el pontificat de Joan Pau II, donen gràcies a Déu per aquest fecund ministeri petrí i fan una crida a les comunitats cristianes a aquesta mateixa acció de gràcies, al coneixement i fidelitat al seu magisteri i a la pregària. Així mateix, la nota es fa ressò de les visites del Papa a Espanya i de les visites *ad limina* dels bisbes espanyols a Roma durant aquests 25 anys.

La Comissió Permanent va dedicar un ampli espai de temps al seguiment del pla pastoral vigent de la CEE. En aquest sentit,

el president de la Comissió Episcopal de Missions, Mons. Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla, va presentar un informe sobre la recent celebració a Burgos, sota el lema «És l'hora de la Missió», del Congrés Nacional de Missions.

Per la seva banda, el president de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar, Mons. Braulio Rodríguez, arquebisbe de Valladolid, va informar de l'estat en què es troba el Congrés d'Apostolat Seglar, la celebració del qual podria tenir lloc el novembre del 2004. També Mons. Rodríguez i l'arquebisbe de Santiago de Compostella, Mons. Julián Barrio Barrio, van presentar el projecte del pelegrinatge Europeu de Joves que tindrà lloc del 5 al 8 d'agost, en el context del l'Any Sant Compostel·là 2004.

El Congrés Nacional de Missions (a la foto es recull l'acte inaugural) també va ser present a la reunió.

«Amb Crist construïm l'Europa de l'esperança» és el lema triat per a aquest Pelegrinatge Europeu de Joves.

Finalment, el president de la Comissió Episcopal de Patrimoni Cultural, Mons. Santiago García, bisbe de Jaén, va presentar el document base per a l'exposició d'art sacre «2.000 anys de cristianisme a Europa», que tindrà lloc el segon semestre de

l'any 2004 a la ciutat de Barcelona coincidint amb la celebració del Fòrum Universal de les Cultures. S'estudia també la possibilitat que aquesta exposició sigui itinerant, que començaria a Barcelona i tindria lloc després a altres diòcesis o províncies eclesiàstiques de l'Estat espanyol.

La Comissió Permanent va conèixer els borradors de pressupostos de la CEE, i de les seves obres i institucions i els criteris de constitució i distribució del Fons Comú Interdiocesà per a l'any 2004, havent-ne autoritzat la presentació a la propera Assemblea Plenària.

Així mateix, els bisbes van aprovar els balanços i liquidació pressupostària del Fons Comú Interdiocesà, de la CEE i dels seus organismes i institucions l'any 2002.

La Comissió Permanent va aprovar igualment l'ordre del dia de la propera reunió de l'Assemblea Plenària de la CEE, que tindrà lloc entre el 17 i el 21 de novembre. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

XXVIII Jornades Nacionals de Pastoral de la Salut

MADRID.— S'acaben de publicar les conclusions de les XXVIII Jornades Nacionals de delegats de Pastoral de la Salut, celebrades recentment. Els participants a les jornades ratifiquen una aposta real i concreta d'acostament als «allunyats» i constaten la dificultat d'anunciar la Bona Nova a la societat, tot i que «estem convençuts que és una societat que ofereix moltes possibilitats per a aquest anunci quan es fa des d'una identitat madura i una vida coherent». Una altra conclusió que s'extreu de les jornades és que «el món de la salut és una realitat secular que s'ha desenvolupat profundament en els nostres dies. Salutem amb goig i agraïment el gran servei a la salut de tots nosaltres que això ha significat. Però també advertim polítiques, programes i actituds professionals que afavoreixen estils d'acció que deshumanitzen l'assistència».

Els delegats, a més, insisteixen a acompanyar les famílies en el marc de la malaltia. En aquest sentit destaca especialment l'acció dels equips de Pastoral de la Salut de les parròquies. (C.C.)

Jornada mariana d'acció de gràcies

TORRECIUDAD.— La Mare de Déu pelegrina de Fàtima presidirà la Jornada mariana d'acció de gràcies que se celebrarà, el 18 d'octubre a Torreciudad, amb motiu del 25è aniversari del pontificat de Joan Pau II i de la clausura de l'Any del Rosari. Entre els actes previstos durant la Jornada es realitzarà el rés del Rosari, amb la imatge de la Mare de Déu de Fàtima portada en tabernacle per l'esplanada i la processó nocturna amb torxes al voltant del recinte. La convocatòria, oberta al públic en general i que començarà a les 12.00, s'ha dirigit de manera especial a aquelles ciutats i pobles que es troben sota el patrocini de la Mare de Déu del Roser així com les parròquies amb aquesta advocació i les germanats, confraries, col·legis o persones que tinguin aquesta mateixa intercessió. Des de Catalunya són

diversos els grups que organitzen aquest pelegrinatge.

En la presentació de la Jornada, el rector del santuari, Javier Mora-Figueroa, s'ha volgut sumar a les paraules que va dir el Papa en la seva carta apostòlica sobre el Rosari, «amb les quals ens ha convidat als cristians a resar aquesta pregària per aprendre de Maria a contemplar la bellesa del rostre de Crist i a experimentar la profunditat del seu amor». En aquest sentit ha afegit que «com a santuari marian, on es cultiva particularment la pràctica del Rosari, Torreciudad ha organitzat nombroses activitats durant l'any per pregar a la Mare de Déu per la pau al món i demanar una pregona conversió als pelegrins, alhora que s'ha implorat per les noves vocacions de servei a l'Església». (Alexander Larrucea)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El que va succeir fa 25 anys

Fa uns mesos el Papa va dir, davant de comentaris sobre el seu estat de salut i la possibilitat d'una renúncia a la seva responsabilitat, que «Crist tampoc no va baixar de la creu». Fa 25 anys que el Col·legi Cardenalici va posar sobre les seves espatlles l'enorme responsabilitat de dirigir el caminar de l'Església catòlica. Va ser elegit a les 6.18 hores de la tarda del 16 d'octubre de 1978.

El 28 de setembre anterior, quan el cardenal Wojtyla estava esmorçant, el seu canceller va entrar per anunciar-li que la ràdio acabava de donar la notícia de la mort de Joan Pau I. El cardenal va romandre assegut un moment en silenci, i després va dir: «Déu actua de formes misterioses... Inclinem el cap davant d'elles». Més d'un pensa que en el conclave anterior el seu nom va estar ben a prop de ser elegit Papa i que per això aquell matí va pronunciar aquesta frase.

La tarda de la seva elecció, el cardenal König, assegut davant de Wojtyla a la Capella Sixtina, diu que quan

el nombre de vots a favor seu es va acostar a la meitat del total necessari va llençar sobre la taula el llapis amb què anotava els vots i va dreçar el cos. Tenia la cara envermellida. Després va enfonsar el cap entre les mans. Quan va sortir la majoria definitiva —dos terços dels vots més un— es va inclinar sobre l'escriptori i va començar a escriure afanyosament.

El cardenal Villot, camarlenc, va anunciar que Karol Wojtyla de Cracòvia havia estat elegit pontífex; i es va posar davant de Wojtyla per preguntar-li en llatí: «D'acord amb el dret canònic, acceptes?» Wojtyla no va titubear: «És la voluntat de Déu —va respondre. Accepto.» Era el 263 successor de Sant Pere.

En sortir revestit ja de sotana blanca, havien preparat una butaca davant de l'altar. El cardenal Tarancón recordava que, quan el Mestre de Cerimònies el va invitar a asseure's, va replicar el nou Papa: «No, jo rebo els meus germans dret». L'abraçada més llarga va ser per al

primat de Polònia Wyszyński, a qui estimava com un pare.

L'endemà, a última hora de la tarda, va rebre un grup d'amics polonesos en una senzilla cerimònia que ell va anomenar «Adéu a la pàtria». Quan l'altaveu va començar a cridar els reunits perquè el saludessin, els primers a ser cridats van ser Jerzy Kluger, l'amic i condeixeble jueu de Wojtyla a l'Institut de Wadowice i la seva esposa anglesa.

A la nit va ordenar que el seu solideu vermell de cardenal fos col·locat a l'altar de la Verge polonesa Ostrabrama a Vilnius, a la Lituània soviètica. Va caldre portar-lo d'amagat. Era una premonició del que pensava del futur dels països comunistes?

Així va començar el pontificat del nostre bon Papa Joan Pau II. El lector sap moltes coses, totes positives i esperançadores, del que s'ha esdevingut aquests 25 anys, que agraïm profundament a Déu i al Sant Pare.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Noces d'argent de Joan Pau II

Joan Pau II celebra les noces d'argent del ministeri de successor de Pere. El 16 d'octubre de 1978 Karol Wojtyla va ser elegit Papa en el conclave reunit a la capella Sixtina. Han passat ja vint-i-cinc anys! Pocs papes en la història de l'Església superen la durada d'aquest pontificat.

La funció més important que Jesús va confiar a Pere i als seus successors la trobem en les paraules del Mestre a Cesarea de Filip. Després de la confessió de fe de Simó —«Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu»—, Jesús li manifesta: «Tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del reialme de la mort no la podran resistir. [...] Tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.»

El ministeri de Pere prové de la voluntat de Jesús, que va voler que Pere i els seus successors fossin instruments a través dels quals l'Esperit Sant construeix i manté la unitat de l'Església. Es tracta d'una unitat interna que

consisteix en una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Senyor. I també d'una unitat externa que significa la unió de cada Església particular amb el bisbe que la presideix, i de l'Església universal amb el Papa.

Joan Pau II, com Pere, confirma en la fe els seus germans en la fe. El ministeri petrí ha fet efectiu sempre durant tota la seva existència la promesa de Jesús. Viure en comunió amb el successor de Pere enriqueix l'experiència creient dels cristians i estreny els llaços entre ells com a membres vius de l'Església.

Abraçant d'una mirada aquests vint-i-cinc anys de pontificat suprem, ningú no podrà negar que Joan Pau II s'ha donat amb cos i ànima al compliment de la missió rebuda: predicador infatigable de l'evangeli, testimoni i mestre de la veritat revelada, garant de la unitat de l'Església.

El Papa, malgrat la seva fragilitat física, és un testimoni vivent de fortaleza espiritual que gaudeix d'un gran prestigi moral arreu del món. Ell ha estat el Papa que ha

enterrat el mur de la vergonya, que ha condemnat el terrorisme, que n'ha sofert els efectes i que ha perdonat, i ha estat el gran defensor de la pau a tots els indrets del món. Es mereix ben bé el premi Nobel de la Pau.

Joan Pau II amb el seu magisteri de doctrina social de l'Església ha compost un gran himne a la persona humana, a l'home i la dona creats a imatge de Déu, que són camí de l'Església. El seu missatge és una defensa dels drets i deures de les persones, de les famílies i dels pobles enmig d'un món que s'ha d'obrir a la solidaritat.

El Papa gaudeix d'un carisma especial en el seu tracte amb els joves. Les reiterades Jornades Mundials de la Joventut ho posen ben palesament en relleu. Hi ha una gran sintonia entre Joan Pau II i la joventut, ell que és «un jove de 83 anys». Això es va fer ben evident en el recent encontre amb més de set cents mil joves a la vetlla de Cuatro Vientos.

És motiu de goig i d'acció de gràcies a Déu la celebració dels vint-i-cinc anys de pontificat de Joan Pau II.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Llucià Pou i Sabaté
Historiador i teòleg

«La crisi en l'amor»

Vaig llegir una vegada en la història del món un dia terrible en el qual l'odi, que és el rei dels sentiments dolents, va convocar una reunió urgent amb tots els sentiments negres del món i els desitjos més perversos del cor humà. Aquests van arribar a la reunió amb curiositat de saber quin n'era el propòsit. Quan hi van ser tots l'odi va parlar i els va dir: «Us he reunit aquí a tots perquè desitjo amb totes les meves forces matar un sentiment.» Els assistents no es van estranyar gaire, ja que parlava l'odi, i ell sempre volia matar algú; no obstant això, tots es preguntaven qui seria tan difícil de matar perquè l'odi els necessités a tots. «Vull que mateu l'amor», va dir. Molts van somriure maliciosament, perquè més d'un volia destruir-lo.

El primer voluntari va ser el mal caràcter, qui va dir: «Jo hi aniré, i us asseguro que en un any l'amor haurà mort; provocaré una discòrdia i una ràbia tan grans que no ho suportarà.» Al cap d'un any es van reunir una altra vegada i en escoltar el relat del mal caràcter van quedar decebuts: «Ho sento molt, ho vaig intentar tot però cada vegada que jo semblava una discòrdia l'amor la superava i sortia endavant.»

Va ser aleshores quan, molt diligent, es va oferir l'ambició, que presumint del seu poder va dir: «En vista que el mal caràcter ha fracassat, hi aniré jo. Desviaré l'atenció de l'amor cap al desig per la riquesa i pel poder. No podrà dir que no davant d'aquesta temptació.» I l'ambició va començar l'atac cap a la seva víctima, qui efectivament caigué ferida, però, després de lluitar per sortir avant, va renunciar a tot desig desbordat de poder i va triomfar de nou.

Furiós l'odi també pel fracàs de l'ambició va enviar els zels, que amb burletes i perversió inventaven tota classe d'ardits i situacions per despistar l'amor i fer-li mal amb dubtes i sospites infundades. Però l'amor confós va plorar i va pensar que no volia morir, i amb valentia i fortaleza s'hi va imposar, i els va vèncer.

Any rere any, l'odi va seguir en la seva lluita enviant els companys més feridors: va enviar la fredor, l'egoisme, la indiferència, la pobresa, la malaltia i molts altres que van fracassar sempre, perquè quan l'amor se sentia defallir prenia força nova i ho superava tot. L'odi, convençut que l'amor era invencible, va dir als sentiments dolents: «No hi ha res a fer, em rendeixo...» L'Amor ho ha suportat tot, hem estat molts anys insistint-hi i no hem assolit l'objectiu.

De sobte, d'un racó del saló es va aixecar algú poc reconegut, que vestia tot de negre i amb un barret gegant que li queia sobre el rostre i no el deixava veure; el seu aspecte era fúnebre com el de la mort. «Jo mataré l'amor», va dir amb seguretat. Tots es van preguntar qui era aquest que pretenia fer tot sol el que ningú no havia pogut fer. L'odi li va dir: «Vés-hi i fes-ho si pots.»

La rutina és el sepulcre de l'amor.

Tan sols havia passat algun temps quan l'odi va tornar a cridar tots els sentiments dolents per comunicar-los que, després de molt esperar, per fi l'amor havia mort. Tots estaven sorpresos. Llavors el sentiment del barret negre va parlar: «Ací us lliuro l'amor totalment mort i destrossat», i sense dir res més ja marxava. «Espera», va dir l'odi, «en tan poc temps l'has eliminat per complet, el vas fer desesperar i no va fer el menor esforç per viure. Qui ets?» El sentiment va aixecar per primera vegada el

seu horrible rostre i va dir: «Jo sóc la rutina.»

La rutina és perillosa, és el sepulcre de l'amor. Sembla que tot va bé, però apareix l'avorriment, la manca d'energia, l'oblit de l'il·lusió per estimar: «Serà que la rutina ha estat més forta...», diu una cançó parlant de la crisi d'amor en una parella de promesos. En els petits detalls és on es lliura la batalla de l'odi contra l'amor: el somriure, i confiar sense sospites; un regal que entengui; una cançó en algun moment, o en altres guardar silenci en comptes de cridar; una paraula d'esperança que ajuda a consolar; treure el mal gust d'una discussió i cercar fer les paus; paraules dolces que guareixen i posen pau... tot això manté la sublimitat de l'amor.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Una ironia i un examen

Sabem que la fe i el camí de la nova vida no són possibles sense l'atri de la humilitat. Per accedir al Regne cal la virtut de la humilitat, punt de referència per copsar l'adaptació de Déu a les nostres vides —fins a fer-se home— i resum tant de les benaurances com del Pare nostre.

Sobre aquesta virtut se sol explicar una anècdota amb yernís irònic. Conten que hi havia una persona que solia dir: «Miri, altres virtuts no les tinc, però sí que posseeixo plenament la de la humilitat.» Visca!

Ara ve l'examen de consciència. L'he trobat a la web «buenaventura.net». I m'ha semblat interessant donar-lo a conèixer a través d'aquest setmanari. Transcriu, doncs, l'examen de consciència sobre la humilitat: m'adono de la meua petitesse i tinc sempre present que sense Déu no puc fer res? Consenteixo pensaments d'estarrufament, vanitat i autosuficiència, per exemple, «que en sóc de bo», «com de bé he fet

aquesta cosa», «quina capacitat tinc», etc., sense adonar-me que tot això és obra de Déu en mi? Cerco l'aprovació i el reconeixement dels altres? M'aprovo a mi mateix i em mostro reconeixement a mi mateix, o les meves qualitats i assoliments els refereixo sempre a Déu? Parlo sempre de mi i de les meves coses? M'agrada portar sempre la veu cantant?

I, encara, em molesten les crítiques, els atacs i les humiliacions? Quan em corregeixen ho accepto i reconec les meves faltes o, en canvi, crec que sempre tinc la raó? Quan serveixo, em projecto jo mateix o sóc portador de Déu? Quan parlo, em deixo inspirar per Déu o la font d'inspiració és només el meu propi jo? Miro de cridar l'atenció amb la meua pretesa «saviesa»?

L'anècdota irònica i l'examen de consciència arriben fins aquí. Que el Senyor ens il·lumini amb la virtut de la humilitat. Que és la veritat.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

De viatge - La Provença

Quan vaig començar a escriure articles setmanals, ho dec haver fet unes 400 vegades, portaven el títol que encapçala aquest article d'avui. Em proposava donar notícia al viatger amb inquietuds cristianes i culturals, dels llocs que resultaven més interessants per a ell i que estaven a les rutes per les quals se circulava sovint. Han passat set anys i continuo pensant que aquests llocs s'ignoren. Viatgem religiosament a aquelles places que les agències tenen programades des de fa temps, i aquestes institucions escullen tots els destins l'èxit dels quals està assegurat, i el personal pateix una gran monotonia de projectes. Recentment he fet un viatge ràpid, meitat d'estudi meitat de vacances. Durant cinc dies i mig he estat en quatre nacions, i he comprovat que la cosa no ha canviat gens. Crec que en el plantejament de les vacances d'un cristià hi ha d'entrar, a més del descans i la distracció, la visita a llocs que enriqueixin les vivències espirituals. Molta gent va a la platja cada any per relaxar-se i torrar-se l'epidermis, el més lògic serà que, si té fe, visiti uns quants racons imprègnats d'espiritualitat per entonar la seva ànima amb realitats noves i coneixements, per entrar en relació amb comunitats que li ensenyin noves maneres de respondre a la vocació cristiana i l'estimulin en el seu progrés espiritual. No em refereixo als grans llocs de peregrinació: Jerusalem, Roma, Santiago o Lourdes, que ja he dit que estan presents en els programes de les agències i que he visitat moltes vegades, sinó a altres gairebé desconeguts, però plens d'espiritualitat. Sense més pròlegs, començo.

Si a la cultura estètica europea li suprimissim la Magdalena, a les parets de molts museus s'hi obririen grans forats i en moltes poblacions hi apareixien grans solars despoblats. Recordo molts edificis dedicats a ella, des de la Madeleine de París a la parroquial de Matapozuelos, el poble d'on procedeix la meua família paterna, sense oblidar la basílica monacal més preciosa que hi ha, edificada a Vézelay.

El més curiós del «personatge» és que la tradició occidental ha fet una sola persona de diferents dones esmentades a l'Evangeli. I no em refereixo a una tradició popular; la mateixa litúrgia, la que anomenem de Sant Pius V, ho reflectia. A la pecadora de Naïm (Lc 7,36-50) es referia l'evangeli de la missa. A la de Betània, germana de Llätzer i Marta (Lc 10, 38-42 i Jn 11,1-46) la primera pregària. A la de la unció criticada per Judes (Mt 26,6-13, Mc 14,3-9, Jn 12,1-8) se l'anomenava en la pregària «secreta». I s'havia de recórrer al breuari per trobar un text en el segon nocturn, on es parlava de qui explícitament té el nom de Maria Magdalena a l'Evangeli (Lc 8,1-3, Mt 27,55-56, Mt 28,1-8 i paral·lels i el simpàtic episodi del «noli me tangere» que explica Jn 20,11-18 i Mc 16,9-11).

Una bonica llegenda provençal explica que, durant la primera persecució que va patir l'Església, en la qual van assassinar sant Jaume, segons es relata als Fets dels Apòstols, els jueus no es van atrevir a matar Llätzer i els seus; qui s'atreveria a matar un ressuscitat? Així que els van posar en una barca sense vela ni rem i els van llançar al mar. La de Magdala aleshores va estendre el seu vel i els vents van arrossegar el vaixell fins a la desembocadura del Roine. Allà on avui hi ha la Camarga van començar cadascun a respondre a la seva vocació evangelitzadora. (Continuaré pròximament).

Notes insignificants

Germà Adrià

La quinta del 40

Fa uns quants mesos vaig recuperar el contacte amb un antic company de la guerra.

Tots dos vam estar a l'exèrcit republicà al mateix temps, ja que tots dos érem de la quinta del 40. Jo a la brigada 19, mixta; ell, en una altra, però als mateixos fronts.

Aleshores era un jovenet com jo, i gairebé tenia tanta por com jo dels trets i de les bombes.

Ell va tenir la sort de ser guarit d'una ferida lleu pel metge Dr. Tarrés, que aviat veurem sant. Jo a Tarrés només el vaig veure quan vaig portar un paper a la comandància d'aquella brigada.

El meu amic, ara, està una mica moix. M'ha dit que pot morir en qualsevol moment.

El metge li ha dit que té el cor boig. Que deu haver estimat massa dones... I està despistat. No li funciona gaire bé. I ell diu que sí. Que ha tingut tres dones. I a totes tres les ha estimat molt, però que des de fa un temps, estima massa.

Té diners. Té una bona paga. I com que sap que no s'emportarà aquests diners a l'eternitat i els seus fills estan ben situats, viu només perquè altres s'aprofitin bé dels seus diners. Ajuda molt altres vèllets (que no arriben als 84 com nosaltres).

M'ha dit, fins i tot, que potser trencarà

el compromís que té amb una ONG estranya i que em donarà els diners a mi.

Tant se li'n dona morir, ja no és cap xaval. I menys des que va aprendre a pregar de bon matí, quan es desperta, abans que vingui a ajudar-lo la minyona que li han buscat.

Era un bon treballador especialista. Home de pau, mai no va tenir cap baralla amb cap de les seves tres dones. Ja havia vist massa guerra.

Encara es recorda d'aquella abraçada que es va fer al front del Segre amb un soldat nacional, quan la seva companyia i una dels nacionals van deixar les armes a la trinxera i es van fumar una cigarreta plegats.

Sí, ja sap que va ser el capità de la meua companyia qui va ordenar que els bombardeguessin amb els morters per trencar l'amistat.

Encara recorda aquell ferit que va portar als braços fins al P. Tarrés, que era el millor metge que hi havia al front.

Els seus fills, gens egoistes, l'encoratgen perquè deixi els seus diners en bones mans.

No s'explica com Déu, l'ha estimat tant, si va ser dolent durant molts anys.

Ara li agrada anar a missa a la catedral, que és on ens vam tornar a trobar, i a pregar a aquest Crist.

Zoom

Eduard Brufau

El bisbe de la diòcesi colombiana de Zipaquirá i president del Consell Episcopal Llatinoamericà, Jorge Enrique Jiménez, ha viscut de molt a prop el conflicte armat de Colòmbia; va fer de mediador entre la guerrilla i els paramilitars, i l'any passat va ser segrestat durant quatre dies per les FARC. En una entrevista publicada recentment afirma que l'Església és l'única interlocutora possible entre els guerrillers i el govern. Aquesta apreciació coincideix en part amb un nou informe de l'ONU que proposa per solucionar el conflicte crear una convenció nacional amb presència d'eclesiàstics.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Arrels cristianes

Fa un parell de setmanes, per motius familiars, vaig haver de fer un viatge ràpid amb Lufthansa de Roma a Barcelona via Frankfurt. Vaig sobrevolar Itàlia, Suïssa, Alemanya, França i Espanya. Fent un cop d'ull a la premsa, vaig llegir al diàri romà *La Repubblica* un article que començava a la primera pàgina i continuava a l'interior. El seu títol em va cridar l'atenció: «*Io, musulmano nell'Europa cristiana*» (Jo, musulmà a l'Europa cristiana). El signava Khaled Fouad Allam. L'endemà, a Estrasburg, l'Eurocambra va donar el vistiplau a l'esborrany de la Constitució després de votar dues esmenes, que van ser rebutjades per 283 vots en contra i 211 vots a favor, que proposaven introduir al preàmbul una al·lusió explícita a l'herència cristiana de la Unió Europea.

Un musulmà com Khaled Fouad Allam, procedent de les terres de sant Agustí, de Camus i de Sidi Abu Meddin, un dels grans místics de l'islam, que fa vint anys que viu a Europa, concedeix una gran importància a la reflexió i al debat sobre les arrels cristianes d'aquest vell continent. M'agrada conèixer les opinions de les persones que no pertanyen als meus àmbits més propers perquè enriqueixen el meu punt de vista i m'ajuden a reflexionar més profundament. Em crida l'atenció que un musulmà aculli amb tanta sensibilitat la petició del Papa d'incloure en la Constitució europea les al·lusions a l'herència cristiana. L'autor considera dèbils els arguments contraris a la seva inclusió com ara la infracció que suposaria al principi de laïcitat o que la finalitat d'una constitució només cerca l'organització de les relacions entre els diversos poders. Es pregunta com el tema de les arrels cristianes pot suscitar tanta polèmica quan una paraula com mercat, que sona com a *leit motiv* del text constitucional, sembla haver passat inadvertida.

Khaled Fouad Allam interpreta la petició de les «arrels cristianes» en el context de l'activitat del Papa, que ha desenvolupat moltes iniciatives de diàleg com ara la pregària d'Assís, la reunió amb el rabí Toaff a la sinagoga de Roma, la seva trobada a la mesquita de Damasc quan va viatjar a Israel o la reunió a Casablanca amb la joventut marroquina. La construcció d'Europa es porta a terme simultàniament amb l'aparició d'aquest nou cristianisme que s'ha emancipat de la seva pròpia història i que ha interioritzat la secularització. L'autor situa com a punt focal europeu i com a herència cristiana la passió per la llibertat i el sentiment de compartir una història comuna: «Europa és deutora del cristianisme perquè, vulgui o no vulgui, li ha donat forma, significat i valors. Rebutjar tot això comporta per a Europa negar-se a si mateixa.» Afirma a més que en un moment d'heterogeneïtat de les cultures i de multietnicitat es crea un problema nou: «Com acollir l'altre si es nega a si mateix?» La trobada amb les altres cultures és possible només si som coneixedors de les pròpies arrels.

La Constitució europea continuarà endavant sense referència a les arrels cristianes. Les valoracions van des de la consideració d'aquest fet com una catàstrofe fins a pensar que es tracta d'un tema intrascendent sense cap interès. No obstant això, no puc evitar preguntar-me si realment hi ha un nucli que garanteixi la identitat europea, si es dona el nucli en què consisteix i quines conseqüències té per a la nostra projecció de futur. Un dels diàlegs inevitables que Europa té a mig termini, tot i que s'han produït les primeres topades, fa referència a l'islam. Si Europa no es consolida en uns valors que en sustentin la identitat es pot trobar dividida i inoperant davant dels reptes que tindrà plantejats en dècades futures. La inclusió de la frase sense més sobre les arrels cristianes no resol el problema, però la seva negació tampoc. Crec que la reflexió haurà de ser més profunda que obrir espais a relacions econòmiques i fins i tot polítiques. La creació d'una realitat viscuda en comú comporta exigències més grans. Per això no és estrany que Europa hagi estat tan desconcertant i fragmentada davant dels Estats Units d'Amèrica en temes com ara la guerra de l'Iraq.

Els creients tenen a més un altre repte: com fer presents en la cultura europea els valors de l'Evangelí? En el passat els resultats van ser esplèndids, i estan a la vista tot i els errors. Però ara l'escenari ha canviat i els desafiaments requereixen respostes imaginatives.

GESMOR
DES DE 1950

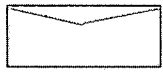
Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truquem al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

□ Lourdes: el gran retrobament

Feia anys que no anava a Lourdes. A Lourdes s'hi camina molt: ara torno a fer un primer tomb de contacte amb els llocs més destacats, i m'hi he passat un parell d'hores. Els darrers anys la Conxita no ho resistia.

Ha estat el meu primer viatge després de la seva mort. He vingut tot sol i en tren. Em sembla que és la visita que fa cinquanta-un. Quina emoció i quina meravella! Lourdes és l'únic lloc del món on tothom està content. Lourdes és la «solidaritat». Solidaritat amb els malalts i solidaritat amb tots i entre tots. Per damunt del desig de guariment —que pot existir en els malalts i les seves famílies— hi ha l'atenció, el respecte, l'afecte cap als malalts. Sempre hi ha algú a punt d'ajudar-te. És el lloc del món on s'acompleix plenament el mandament d'amor que ens va donar Jesús: «Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat.»

Potser aquesta meditació, aquest aprofundiment en tot aquest panorama sigui, en el fons, el motiu de la meua tornada a la missa diària —contrició, formació i Eucaristia— com a únic camí per contenir-me els meus egoismes (el maleït ego) i suportar l'ambient —d'odi, poder, venjança i mort— que ens envolta. I que sense l'ajuda de Déu se'm fa insuportable.

JORGE REYES PLANAS
Barcelona

□ Una altra manera de veure la Mare de Déu

A propòsit de la secció Amics de Jesús, sobre «La Mare de Déu. Perfecció en l'amor», publicada en les pàgines 16 i 17 del número 1.250 de *Catalunya Cristiana*, corresponent al 4 de setembre passat, voldria dir el següent.

Colors bonics, dibuixos senzills i expressius. Així se'ns presenta Maria enfront de dues opcions, les escollides per ella i altres possibles. Sembla molt didàctic, però... A l'opció A (accepta l'embaràs sense entendre), segons Lluc 1,34, va demanar explicacions i va tenir

resposta. A l'opció B (visita Elizabet), com a mare, començo a esperar-me. L'opció C (edictes de l'emperador) m'entristeix i em pregunto: les gestants, generalment, fan servir el seu estat per ser servides i cofoies a casa? L'opció D (fugida a Egipte), com a esposa, em preocupa: les decisions no s'han de prendre en comú a través del diàleg?

En l'opció G Maria podia acompanyar Jesús i vanagloriar-se'n o quedar-se a casa. Sembla que la bona resposta és l'última. Com s'explica que Jesús, des de dalt de la Creu, l'hagi confiat a Joan? I l'opció H és la rematada final (hagués pogut defensar la mort injusta de Jesús en lloc d'oferir a Déu el seu gran dolor). Quina idea! Llavors la paraula d'una dona no tenia cap valor... com ho van experimentar les que van anar al sepulcre el matí de resurrecció dos dies després. Trobo a faltar el cant de Maria durant l'encontre amb Elizabet i...

En definitiva, aquestes gracioses vinyetes juntament amb «Maria ens va ensenyar a complir la voluntat de Déu fent sempre el millor» tenen uns missatges subliminals perillosos, com la dona a casa i callada, obeir, pregar sola, patir i res de ficar-se en lluites per la justícia. Amb ensenyaments com aquests no sorpren que hi hagi persones que parlin de la religió com a «opi del poble» i que unes altres prefereixin l'ateisme.

Com a dona, esposa i mare trobo en Maria models substancialment diferents dels aquí exposats. Sort per a l'autor/a que Maria mira el seu esforç amb més benevolència. Segur!

FRANÇOISE SOLER
Barcelona

□ Pornografia

Pornografia: «caràcter obscè i llicèncios d'una obra literària o artística», segons el diccionari. Ara la televisió, el cinema i les novel·les ens ho donen massegat; ja no cal anar als sex shops. En

diuen «erotisme» i es converteix en un valor cultural. La pornografia crea una addicció semblant a la droga; és una degradació violenta de la nostra condició humana.

Tal com va escriure C. S. Lewis, «quan el verí es posa de moda no deixa de matar». La televisió, la literatura i el cinema tenen un paper decisiu en el cultiu de la imaginació i poden ajudar a fer que ens tractem com a persones i no com animals.

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

□ Discrepàncies entre bisbes

He llegit les declaracions del fins ara bisbe de Vic, J. M. Guix, i les del cardenal Carles, de Barcelona, sobre la promoció de bisbes i totes dues opinions em semblen raonables i ben intencionades. Però el que transcendeixin aquestes discrepàncies als mitjans no em sembla que sigui bo per a l'Església. No perquè consideri que no hi pot haver disparitat d'opinions en qüestions com aquesta, de caràcter disciplinari o administratiu, ni perquè no sigui bona una llibertat d'expressió dins de l'Església, sempre que es manifesti amb rectitud d'intenció buscant el bé de la mateixa.

El que temo és que quan adquireixen notorietat aquestes dissensions entre membres de la jerarquia es puguin manipular treient-les del context, per afany de sensacionalisme o per postures laïcistes sempre disposades a desprestigiar l'Església. I és el que pot passar si van acompanyades de manifestacions o declaracions públiques a favor d'una o altra postura. I encara em preocupa més que tot això contribueixi a difondre la idea, malauradament ja força extesa, que l'Església ha de funcionar amb els mateixos criteris democràtics que la societat civil. A part que en la seva essència és jeràrquica i no democràtica, aplicar aquests criteris a qüestions de fe o de moral equivaldria a la seva destrucció. És el que opino a títol personal, com a simple cristià de base.

FREDERIC GÓMEZ PARDO
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Misteris (del Rosari)

—Per què els diversos episodis de la vida de Jesucrist que es contemplen al Rosari s'anomenen «misteris»? No li sembla que és una paraula equivoca que evoca quelcom d'estrany? No seria millor educar el poble fidel en el rès de la Litúrgia de les Hores?

—El concepte «misteri» aplicat als episodis evangèlics que es mediten en el Rosari no té res de «misteriós». El concepte de misteri és un concepte teològic. El mateix Papa hi fa referència en la seva carta apostòlica *Rosarium Virginis Mariae* quan afirma: «Els cicles de meditacions proposats en el Sant Rosari no són certament exhaustius, però criden l'atenció sobre el que és essencial, i preparen l'esperit per assaborir un coneixement de Crist, que es nodreix continuament de la deu pura del text evangèlic. Cada tret de la vida de Crist, tal com ho expliquen els evangelistes, reflecteix aquell Misteri que supera tot coneixement» (cf. Ef 3,19). És el Misteri del Verb fet carn, en el qual «resideix corporalment tota la plenitud de la divinitat» (Col 2,9). Per això el Catecisme de l'Església catòlica insisteix tant en els misteris de Crist, tot recordant que tot en la vida de Jesús és signe del seu Misteri. Misteri és, doncs, el designi salvífic de Déu manifestat i actual en tota la seva plenitud en Jesucrist. Crist és el Misteri per excel·lència, la manifestació de la Salvació de Déu. Els episodis de la vida de Jesucrist constitueixen l'actuació en la història d'aquesta Salvació. En aquest sentit parlava, per exemple, sant Tomàs d'Aquino quan considera en la seva cristologia «els misteris de la vida del Crist». Tol el que Crist és i fa té unes repercussions que van més enllà del seu moment històric.

El papa Joan Pau II que tant ha fet per propagar el rès del Rosari ens encoratja igualment a la Litúrgia de les Hores. Llegeixi per exemple *A l'inici del nou mil·lenni*. En la carta del Rosari el Sant Pare aclareix la dificultat que vostè proposa: «N'hi ha que pensen que la centralitat de la litúrgia, encertadament subratllada pel Concili Eumènic Vaticà II, té per conseqüència necessària una disminució de la importància del Rosari. En realitat, com va precisar Pau VI, aquesta pregària no tan sols no s'oposa a la litúrgia, sinó que li fa de suport, ja que la introdueix i la recorda, i ajuda a viure-la amb una participació interior plena, i en recull així els fruits en la vida quotidiana.» Al meu parer, el tarannà contemplatiu del Rosari ens ajuda a participar de manera més conscient, activa i fructuosa en la Litúrgia de les Hores i en la mateixa Eucaristia. És a dir, la qüestió no s'ha de plantejar «Rosari o Litúrgia de les Hores», sinó més bé «Rosari i Litúrgia de les Hores». L'experiència pastoral de molts indrets demostra que la supressió arbitrària del Rosari i altres devocions populars, més que enriquir la participació a l'Eucaristia i a la Litúrgia de les Hores, l'ha debilitada i ha empobrit el conjunt de la vida cristiana.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ L'abstinència sexual guanya adeptes

El govern americà finança un programa d'abstinència sexual precoç. S'intenta reduir l'índex d'embarassos entre els 15 i el 19 anys. Hi ha les conseqüències negatives de l'activitat sexual precoç. Per exemple, les mares adolescents no casades tendeixen a viure en la pobresa i a dependre de l'assistència social, i tan sols el 50% poden acabar la secundària mentre són adolescents i joves, a més de crear, en un futur, greus problemes als seus fills.

L'educació en l'abstinència sexual és la forma més adient en aquest aspecte. «El veritable amor espera.» També l'acte sexual —no és amor dilecte— amb o sense preservatiu malmet seriosament la dignitat de la persona.

I en el cas d'avortar s'incorre en un delictes de lesa humanitària.

La sida avança sense pietat ni control. A la Xina suposa una «catàstrofe», i si no es prenen mesures immediates i eficaces l'any 2012 podria tenir amb escreix més de deu milions de seropositius. El mateix passa a l'Àfrica, i Europa li segueix les passes.

En són víctimes proclius aquests joves immersos en una dinàmica de *glamour*, de consum ràpid, d'individualisme extrem... i, com no, de compromís *light* que condueix a l'orgia i al desenfrenament. Actualment hi ha més d'un milió d'adolescents i estudiants registrats a la True Love Waits («El Veritable Amor Espera»).

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

El misteri cobert de silenci

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Entre la por i la necessitat

Algunes vegades se sent a dir que els homes dels nostres dies tenim por del silenci. Potser hi ha símptomes d'aquesta realitat. Quantes persones engeguen sistemàticament la ràdio o el televisió quan arriben a casa? No són força les persones que van pel món amb els auriculars a les orelles? La publicitat que ens envaeix per tot arreu, no és una forma de diàleg constant amb els que, fins i tot, distretament, la mireu? I, si fixem l'atenció en altres àmbits, quantes persones es mantenen en silenci després d'una celebració, en l'església mateix? Certament, hom diria que ens fa por el silenci. Vaig llegir fa temps un proverbi oriental que deia: «Ningú no pot creure que estima un altre si no és capaç de restar en silenci mitja hora al seu costat.»

I, d'altra banda, experimentem també una certa necessitat de silenci. Qui no agraeix la sensació de serenitat que ens

produeix un claustre solitari, o una església que convida al recolliment, o l'aturada en la contemplació d'un paisatge, sense comentaris...? No és pas perquè sí que hom proposa un temps de silenci per a esdeveniments que inviten a la reflexió. Tots hem vist imatges de persones concentrades en silenci per significar quelcom més enllà de les paraules, i potser ho hem experimentat personalment. Perquè, si no, al'ONU hi ha un espai dedicat al silenci?

Un silenci adorant

No podem deixar de preguntar-nos sovint sobre la realitat i la qualitat del silenci en la litúrgia, com a condició d'una pregària profunda. El papa Joan Pau II, en la Carta Apostòlica *Orientalium lumen* (1995), va fer un cant al silenci com un dels trets característics de la pregària oriental. El tema és també ara —i sempre— d'actualitat, perquè el si-

lenci és un dels signes relacionats amb la presència de l'Esperit Sant en l'Església. El Concili Vaticà II, en la Constitució *Sacrosanctum Concilium*, havia subratllat el valor del silenci en les celebracions litúrgiques. Heus aquí algunes de les afirmacions del Papa:

«Aquest misteri (el de la vida trinitària) contínuament es vela, es cobreix de silenci, per evitar que en comptes de Déu construïm un ídol. Només una purificació progressiva del coneixement de comunió, l'home i Déu es trobaran i reconeixeran en l'abraçada eterna la seva connaturalitat d'amor mai no destruïda... Els cristians d'Orient s'adrecen a Déu com a Pare, Fill i Esperit Sant, persones vives, tendrament presents, a les quals tributen una doxologia litúrgica solemne i humil, majestuosa i senzilla. Amb tot, perceben que ens acostem a aquesta presència sobretot deixant-nos educar en un silenci adorant, perquè en el cim del coneixement i de l'expe-

riència de Déu hi ha la seva absoluta transcendència. S'hi arriba, més que a través d'una meditació sistemàtica, mitjançant l'assimilació orant de l'Escriptura i de la litúrgia» (núm. 16).

Sempre és saludable revisar la qualitat del silenci en les nostres celebracions, i revisar també la capacitat de silenci en les nostres esglésies. El silenci no pot ser un simple parèntesi entre dos rebomboris musicals, sinó un ambient global que faci possible el ressò de l'Esperit en els nostres cors, ell que ve a ajudar la nostra feblesa i ens ensenya a pregar. Les nostres assemblees guanyarien qualitat si abans i després de la celebració mateixa els fidels romanguessin en silenci adorant. L'assaig, necessari algunes vegades, no hauria d'envair els minuts immediatament anteriors al començament, i el comiat no s'hauria d'interpretar com una invitació a tornar a parlar...

Article publicat el 2 de juliol del 1998

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ Nascuda a Àvila el 1515
- ❑ Reformadora de l'orde del Carmel
- ❑ Una de les grans místiques i literates de l'edat moderna
- ❑ Va morir l'any 1582 a Alba de Tormes
- ❑ Canonitzada el 1622 i proclamada doctora de l'Església l'any 1970 per Pau VI

Santa Teresa, d'adolescent, ja havia demostrat sobradament tant el seu fervor religiós com el seu interès per la literatura. Va ser una gran lectora de vides de sants, llibres de cavalleries i més tard de pares de l'Església com ara sant Jeroni, sant Agustí i sant Gregori el Gran. Als vint anys entra al monestir carmelita de l'Encarnació, a Àvila mateix. Però al cap de poc temps de ser-hi va caure greument malalta, i aquest temps que va estar impossibilitada va representar el punt de partida d'una intensificació de la seva experiència espiritual. Santa Teresa anomena aquest canvi personal «conversió», que implicarà entre altres coses un mètode de pregària nou per a ella, el *recogimiento*. Aquest nou estil d'oració va ser adoptat per la santa d'Àvila a partir de la lectura del *Tercer abecedario espiritual*, de Francisco de Osuna.

Juntament amb aquest aprofundiment en l'espiritualitat, santa Teresa cerca de reformar l'orde del Carmel, que considera que ha perdut el rigor

Santa Teresa de Jesús

i la vivència originals. Aquesta reforma s'hauria de regir per la nova espiritualitat recuperada per ella mateixa. Però els intents de reforma van topar ben aviat amb les desconfiances dels superiors. Finalment, però, va obtenir permís de Roma per fundar noves cases, i el 1562 obria el primer convent de carmelites descalces o reformades, el de San Josep, a Àvila. Paral·lelament el també místic sant Joan de la Creu reformava la branca masculina del Carmel.

Santa Teresa va deixar nombrosa obra escrita, tant de la seva vida i experiències místiques com del seu programa reformador: *Camino de perfección*, *Libro de las fundaciones*, *Las moradas*... La seva vivència religiosa, la seva reforma radical i austera i possiblement el fet de descendir de jueus conversos no li van posar les coses fàcils. Fins i tot la Inquisició va seguir ben de prop els seus moviments. Però ben aviat es va veure que santa Teresa de Jesús era una de les grans santes de l'Església.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

OCTUBRE

12. Diumenge

XXVIII de durant l'any. Verd. Lectures: Saviesa 7,7-11 / Salm 89 / Hebreus 4,12-13 / Marc 10,17-30

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu del Pilar. Sants, Serafi de Monte Granario, rel.; Santes, Domnina, vg. Sant Rerimi.

Festa Major: a Alcanar, Caldes de Montbui, Cistella, Estamariu, Esterri de Cardós, Flaça, Olèrdola, Ossó de Sió, les Preses, Sant Feliu de Llobregat, Santa Maria de Palautordera, Soriguera, el Vendrell i Vilaplana.

13. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Romans 1,1-7 / Salm 97 / Lluc 11,29-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eduard, rei; Santes, Celedonia, vg.

14. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Romans 1,16-25 / Salm 18 / Lluc 11,37-41. Si es vol: Sant Calixt I (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just, b.; Santes, Fortunata, vg. i mr.

Festa Major: a Albons.

15. Dimecres

Santa Teresa de Jesús (F), Blanc. Lectures: Eclesiàstic 15,1-6 / Salm 88 / Mateu 11,25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bru, b.; Santes, Tecla, ab.

16. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Romans 3,21-30 / Salm 129 / Lluc 11,47-54. Si es vol: Santa Hedvig (MLI), Blanc; Santa Margarida M. Alacoque (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gal, ab.; Galderic, laic; Bertran, b.

17. Divendres

Sant Ignasi d'Antioquia (MO), Vermell. Lectures: Romans 4,1-8 / Salm 31 / Lluc 12,1-7

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rodolf, mr.; Santes, Exupèria, mr.

18. Dissabte

Sant Lluc (F), Vermell. Lectures: 2 Timoteu 4,10-17b / Salm 144 / Lluc 10,1-9

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just, mr.; Santes, Trifònia, emp.

Festa Major: a Siurana.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVIII de
durant l'any

Lectura primera

Sv 7,7-11

Lectura segona

He 4,12-13

Comparada amb la saviesa,
tinc la riquesa per no-resLa paraula de Déu esclareix les intencions
i els pensaments del cor

Lectura del llibre de la Saviesa:

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La prefereixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomputables.

Lectura de la carta als cristians hebreus:

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos; i esclareix les intencions i els pensaments del cor. En tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

Al·leluia

Mt 5,3

Feliços els pobres en l'esperit:
el Regne del cel és per a ells.

Lectura de l'evangeli

Mc 10,17-30

Vés a vendre tot el que tens, i vine amb mi

Evangeli segons sant Marc:

Un dia que Jesús sortia de camí, un home corre-gué, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: «Per què em tractes de bo? De bo, només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: "No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contrà un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare". Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove.» Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi.» Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se n'anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al Regne de Déu!» Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, que n'és, de difícil, d'entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri en el Regne de Déu.» Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.»

[Llavors Pere és posà a dir-li: «Mireu, nosaltres ho hem deixat tot per venir amb vós.» Jesús respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Ningú dels qui per mi i per anunciar l'Evangeli han deixat la casa, germans i germanes, pare, mare, fills o camps, no deixarà de rebre, ja en el temps present, el cent per u de cases, germans i germanes, mare, fills i camps, i també persecucions, i, en el món futur, tindrà la vida eterna.»]

Salm responsorial

89

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies
per adquirir la saviesa del cor.
Calmeu-vos, Senyor, què espereu?
Sigueu pacient amb els vostres servents.

R. Que el vostre amor, Senyor,
no trigui més a saciar-nos
i ho celebrarem amb goig tota la vida.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos
i ho celebrarem amb goig tota la vida.
Doneu-nos tants dies d'alegria
com ens n'heu donat d'afflicció,
tants anys de joia, com n'hem vist de penes. R.

Que puguem veure la vostra obra,
que els nostres fills vegin la vostra glòria.
Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu,
reposi damunt els seus servents.
Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

Barcelona

diòcesis

Nou curs de les facultats de Teologia i de Filosofia

■ El Dr. Joan Busquets va pronunciar la lliçó inaugural

BARCELONA.— Revisar el pla d'estudis en línia amb el marc europeu i prosseguir amb la renovació de professors són dos dels objectius que el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), el Dr. Josep-Oriol Tuñí, s.j., va posar sobre la taula per al trienni vinent. Al seu torn, el Dr. Jaume Aymar, degà de la Facultat Eclesiàstica

de Filosofia de Catalunya (FEFC), que forma part de la Universitat Ramon Llull, va presentar totes les activitats dutes a terme el curs passat. Tot això va passar el dimecres 1 d'octubre durant la inauguració del curs 2003-2004 a càrrec del cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona i gran canceller de totes dues facultats.

A la taula presidencial també hi havia Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona i vicegran canceller de la FTC; Mons. Ramon Malla, bisbe emèrit de Lleida i vicegran canceller de la FEFC, i els degans Josep-Oriol Tuñí i Jaume Aymar. L'acte va comptar així mateix amb la presència de tots els bisbes de Catalunya, que seguidament s'encaminaven a Tiana per participar durant dos dies en una trobada de la Conferència Episcopal Tarraconense. També hi era present l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler.

Abans de presentar la memòria del curs 2002-2003 de la Facultat de Teologia de Catalunya, el Dr. Josep-Oriol Tuñí va explicar que el càrrec de degà li havia estat renovat per a un trienni més, alhora que va tenir paraules d'agraïment per la tasca del Dr. Joan Bada, que, després de nou anys de vicedegà de la FTC, ara passa el relleu al Dr. Gaspar Mora. El Dr. Tuñí també va recordar, a tall de necrològica, les personalitats de dos jesuïtes morts durant el curs passat: el P. Miquel Batllori i el P. Josep Maria Fondevila.

«Pau VI i la represa del Concili»

La lliçó inaugural del curs 2003-2004, que va pronunciar el Dr. Joan Busquets, professor d'Història de l'Església de la Facultat de Teologia de Catalunya, s'emmarcava en la commemoració dels quaranta anys de la represa del Concili Vaticà II i en el 25è aniversari del traspàs de Pau VI (1978).

En la lliçó *Pau VI i la represa del*

Concili, el Dr. Busquets va demostrar com l'elecció papal de l'arquebisbe de Milà, Giovanni Battista Montini, i la represa del Concili Vaticà II, interromput per la mort de Joan XXIII el 1963, són dos fets estretament lligats. «Hi havia pressions perquè el Concili fos ajornat. En canvi, Pau VI, l'endemà mateix de l'elecció, va anunciar la represa del Vaticà II», va afirmar el Dr. Busquets. Així, un cop elegit Papa, Pau VI va escriure al secretari d'Estat que la part més important del seu pontificat estaria dedicada a continuar el Concili. «El text és molt singular, i revela una voluntat constant en l'ànim de Pau VI: continuar el que Joan XXIII ha iniciat», va indicar Joan Busquets en aquest sentit.

En la lliçó inaugural, el Dr. Busquets també va parlar de l'actuació de l'arquebisbe de Milà en la preparació del Concili durant la primera etapa, així com del que van suposar les intervencions del ja papa Pau VI en l'orientació dels treballs conciliars durant les tres etapes en les quals ell va estar al capdavant. «Tot, emmarcat en una època de grans expectatives per a l'Església», afirma el Dr. Busquets, «i tenint molt en compte el perfil del papa Montini, extraordinàriament intel·ligent i sensible, profundament espiritual i reformador, però també una personalitat torbadora, complicada».

El Dr. Tuñí es disposa a presentar la memòria de la FTC.

I en aquest sentit, va afegir: «Home de contrastos, la seva elecció despertà expectatives com poques vegades en la història i un gran entusiasme arreu del món. Però ell l'acceptà com un camí de dificultats, un deure feixuc, com el calze que li tocava beure. Volia fer compatible un exigent "sentit d'Església" amb la "laïcitat" del seu temps. Tenia molt clara la seva autoritat com a Papa, i l'exercia en la soledat i el sofriment interior.»

Un cop acabada la lliçó, una ovació sentida i prolongada va ressonar a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona. El cardenal Ricard M. Carles va felicitar efusivament el Dr. Joan Busquets i va donar per inaugurat el nou curs 2003-2004 de les facultats de Teologia i de Filosofia de Catalunya. Finalment, va lliurar la medalla de la FTC als Drs. Josep Aldazábal, Miquel dels Sants Gros i Josep Rius-Camps, amb

motiu de la seva jubilació. Tal com va destacar el Dr. Josep-Oriol Tuñí, aquesta podria haver estat la darrera vegada que el cardenal Carles presidia l'acte d'inauguració com a arquebisbe de Barcelona.

Facultat de Teologia de Catalunya

La Facultat de Teologia de Catalunya té sis departaments: Teologia Sistemàtica, Sagrada Escriptura, Teologia Moral, Litúrgia, Dret Canònic i Història de l'Església. Incorporat a la FTC hi ha l'Institut Superior de Litúrgia i l'Institut de Teologia Fonamental, que atorga els títols de llicència especialitzada en Teologia Fonamental i el doctorat, i que té la seu al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

Segons indica la memòria del curs 2002-2003, els alumnes matriculats en els tres cicles superiors de la FTC han estat 204, cosa que representa un 5% més que els matriculats el curs anterior. D'aquests 204, 123 han seguit els estudis de primer cicle; 75 han cursat la llicenciatura, i 6 van fer el treball de doctorat. Cal dir que el 31% dels alumnes són seminaristes; el 19% són religiosos; el 34% són laics i el 16%, preveres. D'aquest conjunt, el 14,6% són dones. També cal destacar que els cursos d'extensió universitària que ofereix la FTC continuen augmentant en nombre d'alumnes any rere any. Per a més informació, Facultat de Teologia de Catalunya: C/ Diputació, 231 - 08007 Barcelona. Tel. 934 534 925 i fax 934 515 212.

Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Dos anys després de l'entrada en funcionament del primer cicle de la llicenciatura d'Humanitats de la FEFC, aquests estudis es consoliden, amb un total de 35 alumnes matriculats el curs 2002-2003. Pel que fa a Filosofia, 75 alumnes han seguit aquesta llicenciatura i 14 alumnes més han cursat el doctorat. En total, doncs, els alumnes de la FEFC han estat, durant el curs 2002-2003, 124 (91 homes i 33 dones).

D'altra banda, la FEFC, amb la col·laboració de la Delegació del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona i de l'Escola Universitària de Turisme Sant Ignasi, ofereix un postgrau en Gestió Didàctica del Patrimoni Cultural. Per a més informació, Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya: C/ Diputació, 231 - 08007 Barcelona. Tel. 934 541 600 i fax 934 530 957.

Carme Munté

Cent anys de presència gabrielista a Espanya

BARCELONA.— El dissabte 27 de setembre va tenir lloc l'obertura oficial de les celebracions del centenari de la presència dels germans gabrielistes a Espanya. A l'acte, celebrat al Col·legi Sant Gabriel de Barcelona, van assistir diverses autoritats eclesiàstiques entre les quals cal destacar el superior general de l'orde, el Gmà. René Delorm, i el bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera. La representació institucional estava encapçalada pel president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol.

Els actes commemoratius es van iniciar amb la inauguració de l'exposició *Els germans de Sant Gabriel a Espanya*. A continu-

El bisbe Carrera va presidir l'Eucaristia.

dre en la persecució religiosa de l'any 1936 cinquanta dels seus membres. En l'actualitat tenen escoles a Barcelona, Ripollet, Sant Adrià del Besòs, Viladecans i Torroella de Montgrí. (C.C.)

ació es va beneir una nova estàtua del fundador, sant Lluís Maria Grignon de Montfort, realitzada a Tailàndia, i posteriorment es va projectar el vídeo *Germans de sant Gabriel, 100 anys educant*. Després de les allocucions de les autoritats es va celebrar l'eucaristia concelebrada a la parròquia de Sant Paulí de Nola, presidida pel bisbe Carrera.

Els primers gabrielistes van arribar a Catalunya procedents de França ara fa justament cent anys, i van per-

Francesc Malgosa i Riera

Llibre de Maria

Poemari

Francesc Malgosa i Riera

Llibre de Maria

Poemari

En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

Barcelona

El procés de beatificació del P. Xiberta, camí de Roma

■ El cardenal Ricard M. Carles va presidir la clausura del procés diocesà de beatificació

BARCELONA.— La causa de beatificació del P. Bartomeu M. Xiberta, *o. carm.*, es troba camí de Roma després que el 26 de setembre passat es donés per acabada la fase diocesana. En un acte presidit pel cardenal Ricard

M. Carles, arquebisbe de Barcelona, al saló noble del Palau Episcopal, el superior provincial dels carmelites, el P. Manuel Bonilla, es va comprometre a portar les actes del procés a la Congregació per a les Causes dels Sants.

Membres de l'orde del Carme i familiars del P. Bartomeu M. Xiberta (1897-1967) van viure emocionats la clausura del procés diocesà de beatificació d'aquest «gran religiós i teòleg de la nostra terra», tal com el va qualificar el cardenal Carles. I va afegir: «El P. Xiberta fou per damunt de tot un bon religiós, que va estimar i va viure profundament la seva consagració a Déu en el Carmel. La seva vida interior es trasllua en la seva manera d'obrar. Com a bon carmelita visqué una profunda devoció a la Mare de Déu amb un cor d'infant.»

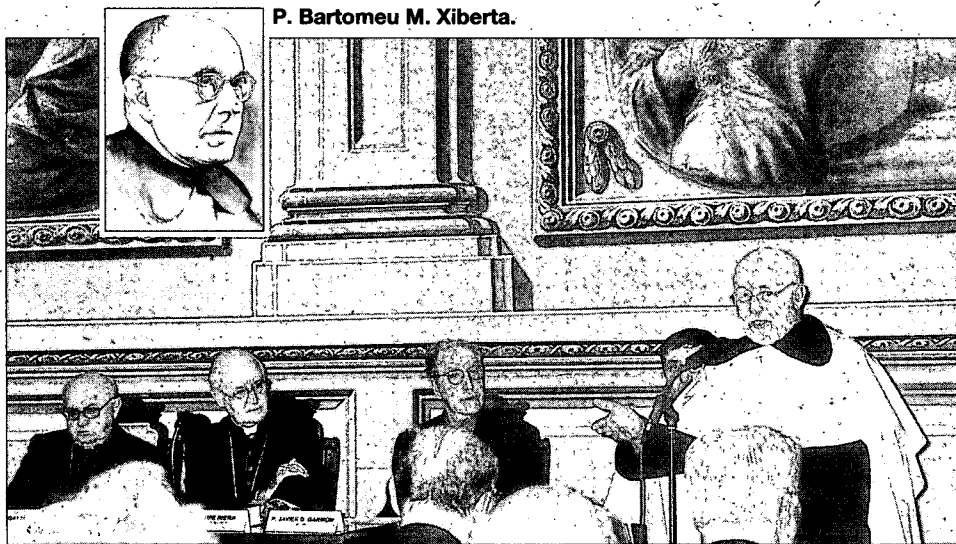
El P. Bartomeu Fanti M. Xiberta i Roqueta va néixer a Santa Coloma de Farners (Girona) el 4 d'abril del 1897. Als 10 anys va ingressar al seminari menor carmelita i als 16 va professar a l'orde del Carme. Va ser ordenat prevere a Roma quan encara no havia fet els 23 anys. En aquesta èdada es va doctorar en teologia i va passar a ensenyar-ne a la Universitat Gregoriana i al Col·legi Internacional Sant Albert, dels carmelites, a Roma.

El P. Xiberta va sobresortir en l'Església com a teòleg i investigador, com a historiador i com a professor i publicista. En tots els cercles intel·lectuals i eclesials era conegut, valorat i apreciat. Va exercir importants responsabilitats: comissari dels carmelites a Catalunya, assistent general de l'orde, entre d'altres, i per últim, membre de la Comissió Teològica preparatòria del Concili Vaticà II i consultor de l'episcopat espanyol.

Una trombosi cerebral el va deixar sense parla i pràcticament paralytitzat durant els tres anys que precediren la seva mort, que es va esdevenir a Terrassa (Barcelona) el 26 de juliol del 1967.

Reflexió i contemplació

«Devia tenir una personalitat contemplativa molt important atès que per exemple les monges carmelites del carrer de

P. Bartomeu M. Xiberta.

El saló noble del Palau Episcopal va acollir l'acte.

Projecte Església-Intranet

Minuts abans de la clausura del procés diocesà de beatificació del servent de Déu P. Bartomeu M. Xiberta, el mateix saló noble del Palau Episcopal va acollir la presentació i inauguració del Projecte Església-Intranet, del qual parlarem més àmpliament la setmana vinent.

Es tracta d'una iniciativa promoguda pel cardenal Carles i encaminada a dotar l'Església de Barcelona de les eines tecnològiques necessàries per facilitar la comunicació entre tots els estaments de la diòcesi. Els objectius del Projecte Església-Intranet són, doncs, millorar la comunicació a la diòcesi, ajudar les parròquies a entrar en les noves tecnologies, millorar l'acció pastoral conjunta i disposar d'un nou sistema d'informació a la diòcesi.

Panamà, altres monges carmelites i no carmelites, i els que llegim els seus escrits, el veiem com una persona que va saber conjuminar la reflexió amb la contemplació», va manifestar el capellà i teòleg Josep M. Rovira Belloso, present en l'acte del divendres 26 de setembre. En homenatge al P. Bartomeu M. Xiberta s'han publicat dues miscel·lànies (*In mansuetudine sapientiae* i *Cerni essentia veritatis*), i en totes dues hi ha col·laborat Mn. Josep M. Rovira Belloso, entre molts d'altres.

«De la seva època, el P. Xiberta és la figura més rellevant que tenim els carmelites avui», va manifestar així mateix el P. Manuel Bonilla. «Va ser un home de ciència, un gran teòleg, però al mateix temps va ser un home sant. No sé què hi dirà l'Església, però cada carmelita ja li hem fet un altaret al nostre cor. Per a nosaltres és important posar-lo com a model de vida religiosa, de mestre espiritual i de cristià.»

Carme Munté

Núria Gispert, nova presidenta de Càritas Espanyola

BARCELONA.— Núria Gispert, delegada de Càritas diocesana de Barcelona, ha estat nomenada nova presidenta de Càritas Espanyola per a un període de quatre anys, en substitució de José Sánchez Faba. Gispert era des del 2001 vicepresidenta de Càritas Espanyola.

Núria Gispert va néixer el juny del 1936 a Barcelona, és titulada en Magisteri. Vinculada des de la seva joventut a nombrosos moviments de militància cristiana, la nova presidenta de Càritas Espanyola va exercir diversos càrrecs de responsabilitat pastoral a l'arxidiòcesi de Barcelona abans que el cardenal Ricard M. Carles la nomenés directora de Càritas de Barcelona el 1998.

En la biografia de la nova presidenta de Càritas Espanyola ocupa un lloc important l'etapa de militància en la vida política municipal, com a regidora de l'Ajuntament de Barcelona entre 1979 i 1995. Al llarg d'aquest període, Núria Gispert va portar a terme una intensa activitat pública en l'àmbit de la promoció de les persones assumint responsabilitats en les àrees de Participació Ciutadana i Centres Cívics i contribuint a acostar la cultura a la ciutadania. El desembre passat va ser guardonada amb la Creu de Sant Jordi, que atorga la Generalitat de Catalunya. (C.C.)

Exercicis espirituals a la vida ordinària

BARCELONA.— Francesc Riera, s.j., i David Guindulain, s.j., són els consiliaris d'uns exercicis espirituals, en la tradició de sant Ignasi de Loiola, per fer en la vida de cada dia durant quatre mesos amb el reforç de tres trobades de cap de setmana. «A la vida hi ha moments essencials, com pot ser entorn dels 19 als 30 anys, o en l'època de la maduresa», afirma Francesc Riera, «en aquests moments és bo que hom baixi al fons del seu cor per trobar-se amb la seva veritat. En el fons del cor descobrirà probablement que la seva veritat més autèntica coincideix amb la Veritat de Déu, i mirarà de fer-s'hi coherent, de no viure en la superficialitat».

Es donaran una sèrie d'exercicis per fer a casa cada setmana (pregàries, lectures breus, qüestionaris...). Cada persona que fa els exercicis té un consiliari amb qui s'entrevista cada setmana (o cada quinze dies, segons els moments). D'altra banda, els exercicis compten amb el reforç de tres caps de setmana que són tres moments intensius al començament, al mig i al final de l'experiència. Tindran lloc del 17 al 19 d'octubre, del 12 al 14 de desembre i del 20 al 22 de febrer, a la casa d'exercicis de Sarrià (Carrasco i Formiguera, 32, de Barcelona).

Els interessats convé que ho notifiquin ben aviat a: Cristianisme i Justícia, Roger de Llària, 13 - 08010 Barcelona, tel. 933 172 338 o als consiliaris encarregats (Francesc Riera, 933 172 338 - riera@fespinal.com / David Guindulain, 932 374 894 - dguindulain@fespinal.com) (C.C.)

Cinquantè aniversari de l'ACO

BARCELONA.— L'ACO (Acció Catòlica Obrera), un moviment d'homes i dones cristians compromesos en el món del treball, fa cinquanta anys de la seva fundació. I comença el curs celebrant-ho els dies 11 i 12 d'octubre al col·legi Sant Joan Bosco d'Horta. Un moment especialment important de la jornada serà la taula rodona en què participaran Pilar Malla, diputada al Parlament de Catalunya per Ciutadans pel Canvi; Joan Coscubiela, secretari general de CC.OO. de Catalunya,

i Salvador Milà, advocat i membre de la Comissió Política d'ICV. L'acte es clourà amb l'Eucaristia presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera.

Al llarg del curs es preveu l'organització de diversos actes, entre els quals destaquen la presentació del llibre *ACO: 50 anys de militància obrera i cristiana*, de Joan Bada i Oleguer Bellavista, publicat per Editorial Mediterrània, i les tres conferències que es faran al mes de maig. Antoni Comín, Dolores Aleixandre i Juan Martín

Velasco exposaran la seva visió de la societat, l'espiritualitat cristiana i l'Església que caldria construir per fer possible una vida digna i valuosa per a tothom.

L'ACO és un moviment sorgit a Barcelona l'any 1953, per iniciativa de militants de la JOC que volien continuar la seva experiència de fe i de compromís en el món obrer també en la vida adulta. Actualment compta amb 800 membres a les diòcesis de Barcelona, de Lleida, de Vic, de Mallorca, de Còrdova i de Madrid. (C.C.)

Lleida

Primera pedra del Museu de Lleida, Diocesà i Comarcal

■ Acol·lirà el fons del Diocesà i el tresor de la catedral

Mons. Ciuraneta:
«Continuarem treballant perquè el nostre patrimoni sigui respectat»

Durant l'acte de col·locació de la primera pedra del futur Museu Diocesà de Lleida i sense que Roma hagi dit la darrera paraula sobre el conflicte per les obres dels fons del Museu Diocesà reclamades per Aragó, va prendre la paraula el bisbe de la diòcesi. En una intervenció breu, però amb molt de contingut, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta va dir: «Avui, el somni del bisbe Messeguer assoleix una fita important. Ell, com va fer també el bisbe Morgades de Vic, va anar recollint —fent les justes compensacions— obres d'art que estaven pràcticament abandonades i exposades a ser expoliades i a passar a mans de col·leccions particulars.

»Gràcies a la preocupació del bisbe Messeguer per dotar el Seminari d'una col·lecció d'obres d'art significativa per a l'educació dels seminaristes —preocupació que van compartir altres successors seus—, avui la diòcesi disposa d'un notable patrimoni artístic que ha posat al servei de la ciutadania tot integrant-lo en el Consorci del Museu de Lleida, Diocesà i Comarcal.

»Continuarem treballant, des de l'àmbit eclesial i pels camins que ens ofereix el dret canònic, perquè el nostre patrimoni sigui respectat, i esperem que ben aviat tothom pugui gaudir de la contemplació del conjunt d'obres d'art que la catedral i el bisbat de Lleida aporten al Museu.»

LLEIDA.— Després de 110 anys des que el bisbe Josep Messeguer fundés l'anomenat «Museo Católico», s'inicien finalment les obres del que serà el Museu de Lleida, Diocesà i Comarcal. L'equipament, que estarà acabat el 2005, tindrà 6.835 metres quadrats de superfície construïda, costarà 13 milions d'euros i acollirà unes 2.000 peces d'art, majoritàriament religiós, de tots els segles.

El bisbe Ciuraneta va signar l'acte de col·locació de la primera pedra.

El dissabte 27 de setembre, en un acte protocol·lari, el conseller en cap de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, acompanyat pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i per les primeres autoritats de la ciutat, va presidir la col·locació de la primera pedra al solar que ocupava fins ara l'antiga Llar de Sant Josep. Després dels treballs de desconnexió realitzats per la Diputació de Lleida, solament resta en peu l'església, que ha estat integrada en el projecte del nou equipament museístic.

Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, com és costum, va signar amb la resta d'autoritats l'acte de col·locació de la primera pedra. Posteriorment, va ser introduïda en un tub cilíndric amb exemplars de la premsa del dia, unes monedes d'euro i unes reproduccions de peces dels escacs medie-

vals d'Àger. Aquest cilindre va ser dipositat tot seguit a l'interior de la pedra, que servirà de base per als fonaments del nou Museu. Mons. Ciuraneta no va amagar la seva satisfacció per l'acte que s'estava celebrant, compartida amb el responsable de Patrimoni de la diòcesi de Lleida, Mn. Jesús Tarragona, present en l'acte i que va rebre l'agraïment de les autoritats «pel seu treball incansable en defensa del fons del Museu Diocesà».

Tots els parlaments, protagonitzats pels representants de les institucions que componen el Consorci del Museu, com són l'alcalde de Lleida, el president de la Diputació i el president del Consell Comarcal del Segrià, van qualificar el dia de «jornada històrica per a Lleida».

El conseller en cap, en les seves paraules, es va referir a l'acte com a un compromís per tenir, en el termini de temps més breu possible, «un museu singular, de primera línia, fet per a Lleida però que afectarà tot Catalunya, per la seva dimensió i projecció històrica, que reforça la nostra identitat col·lectiva».

Artur Mas, en el final de la seva intervenció, va fer especial menció al fet que la major part del conjunt d'obres d'art que acollirà el Museu provingui del fons del Museu Diocesà i del tresor de la catedral: «Sense dubte que aquest art religiós, produït al llarg dels anys i dels segles, és conseqüència de les arrels cristianes de Catalunya.»

Jordi Curcó

GIRONA

38a Trobada de Brancadiers i d'Infermeres de l'Hospitalitat de Lourdes

OLOT.— La ciutat d'Olot, i més concretament la seva emblemàtica parròquia de Sant Esteve, ha estat escollida enguany per celebrar-hi la 38a Trobada de Brancadiers i d'Infermeres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del bisbat de Girona, que tindrà lloc el 12 d'octubre. L'Hospitalitat de Lourdes, a més d'altres activitats que fa durant l'any, és l'encarregada d'organitzar anualment la peregrinació diocesana de l'esperança al santuari pirinenc de Lourdes.

La trobada començarà a partir de les 11 h amb l'arribada i visita a la ciutat d'Olot. A les 13 h es farà la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Carles

Soler. Abans de l'ofertori es nomenaran els nous membres auxiliars i titulars de l'Hospitalitat. A les 15 h hi haurà el dinar de germanor.

El rector de Sant Esteve, Mn. Lluís Solà, saluda els participants a la trobada amb aquestes paraules: «La parròquia de Sant Esteve d'Olot se sent molt honrada d'acollir la trobada. Primer de tot, perquè ho considera un deure d'agraïment ja que cada any l'Hospitalitat ha fet possible que molts olotins i olotines, malalts i altres persones poguessin peregrinar a Lourdes. També perquè els olotins ens sentim orgullosos de poder mostrar, encara que només sigui per un dia, una comarca rica en bellesa i acollidora.» (Ricard Guànter)

SANTUARI DE TORRECIUDAD

18 octubre 2003

JORNADA DEL ROSARI

LLOC SORTIDA	
Pça. Catalunya (davant Banc d'Espanya)	06:45h.
Pça. Francesc Macià (Bar Sander)	06:55h.
Pça. Pl. XII (Oratori Bonaigua)	07:00h.
Martorell	07:30h.
PREUS	
Només autocar	13,50 €
Autocar amb dinar inclòs	27 €

HALCON
Activitats i Peregrinacions
902 300 400
St. Jaume 92 417 38 34
020 09 83 04
St. Jaume 92 713 47 81

La visita de Chiara Lubich a Espanya, el novembre del 2002, va suposar una intensa ratxa d'aire fresc per al Moviment dels Focolars. Encara avui ressonen les seves paraules, especialment aquelles que, adreçades als més joves, els convida-

ven a fer de l'amor el centre de les seves vides. Arran d'aquella visita són molts els que han decidit respondre encara amb més engrescament i generositat a la crida de Jesús. Des d'aleshores han tingut lloc activitats i nous encontres amb l'objec-

tiu d'aprofundir en aquesta invitació. Una d'aquestes activitats ha estat el Camí de Santiago, que aquest estiu, del 2 al 10 d'agost, va aplegar més de 60 membres i simpatitzants del moviment Joves per un Món Unit, pertanyent a la família focolar.

«Joves per un Món Unit» caminen a Santiago de Compostel·la per tancar un any molt especial

Peregrinació per la Unitat

Peregrinar a Santiago de Compostel·la des de la fe és una experiència que s'escapa a la raó humana. No es tracta ja només d'emprendre els durs i a voltes escarpats camins que condueixen a la ciutat de l'apòstol, sinó que el repte passa per afrontar un viatge interior a la recerca del sentit profund de l'existència. Les conseqüències poden ser «catastròfiques»... Tot i això, més de 60 joves vinculats al Moviment dels Focolars van emprendre aquesta aventura el mes d'agost passat. Sense perdre mai de vista la invitació que la mateixa Chiara Lubich, fundadora del moviment, els havia llançat mesos abans en la seva visita a Espanya, els joves procedents sobretot de Catalunya i del País Valencià —als quals també se'n van unir de França, Itàlia i Portugal— van decidir peregrinar a Santiago amb el desig de créixer en la unitat i aprofundir en l'amor evangèlic.

EL REREFONS DE LA UNITAT

A causa de la diversitat de participants i dels diferents nivells de preparació, es va optar per un recorregut de cinc etapes de 20 quilòmetres, a través de l'anomenat camí portuguès, amb la ciutat de Vigo com a punt de partida. La meta final, evidentment, era Santiago de Compostel·la, la ciutat de l'apòstol, però no de qualsevol manera. Com explica Anna Maria Van Nijlen, una de les participants barcelonines, «el nostre objectiu principal no era només arribar plegats a Santiago, sinó ve-

ritablement units, és a dir, havent viscut a fons el missatge evangèlic de la unitat». «Hem intentat ser un sol pelegrí —afegeix Anna—, i les diversitats de cadascú, la seva història, les creences, els orígens, els interessos i motivacions han esdevingut el rerefons que ha posat en relleu dia a dia la realitat que volíem viure: la unitat.»

Durant vuit dies d'intensa convivència, de dificultats compartides, de butllofes als peus i de dolors musculars, els protagonistes d'aquesta aventura es van entrenar en valors com el de l'esforç personal, la capacitat de sacrifici, el compartir... i en definitiva, l'amor evangèlic. «Hi ha hagut mil ocasions per estimar cadascú concretament, per tal que cada jove, en sentir-se estimat, se sentís mogut a estimar els altres», detalla Anna.

Cada dia reservaven uns minuts per a la reflexió meditada, tot aprofundint un punt d'aquest art d'estimar proposat per Chiara Lubich: estimar tothom, ser els primers d'estimar, estimar els enemics, estimar els altres com a un mateix, estimar Jesús en el pròxim... Per a un major coneixement mutu també s'aprofitaven alguns moments per compartir experiències de la vida quotidiana i posar en comú les dificultats que implica ser cristians coherents al món d'avui. «Tot el camí —explica Anna— ha estat una oportunitat única per viure les paraules de Jesús centrada en l'amor, especialment en les

El grup de Joves per un Món Unit a la plaça de l'Obradoiro, meta final de la peregrinació.

petites coses, en les tasques insignificants del camí i de cada dia a la nostra vida. Hem descobert que l'amor fa canviar, i ens permet anar més enllà dels nostres límits humans.»

VIURE PER ALS ALTRES

En arribar a la plaça de l'Obradoiro, a les portes de la casa de l'apòstol, amb els peus cansats però amb el cor alegre, els pelegrins van viure un moment únic. «Tot i les diferents sensibilitats religioses dels participants, propies del nostre moviment, l'abraçada de l'apòstol sant Jaume va quedar gravada als nostres cors —explica Anna emocionada— fent-nos veure a cadascú de nosaltres que arribàvem diferents de com havíem començat, probablement més entrenats a viure per als altres.» En aquests moments els pelegrins s'unien a la mil·lenària set de santedat i de Déu que durant segles ha recorregut, i encara avui continua recurrent, el Camí de Santiago, tot esdevenint així

un testimoni ineludible de les arrels cristianes d'Europa. Als peus de l'apòstol, els pelegrins, cadascú a la seva manera, van aprofitar de manera particular per demanar per Europa, «perquè entre tots puguem donar una ànima al procés d'unitat europea».

La peregrinació a Santiago de Compostel·la ha estat el colofó d'un curs molt intens viscut a Espanya pel moviment de Joves per un Món Unit, pertanyent als Focolars. En formen part joves d'arreu del món, de diferents races, nacionalitats, cultures i religions que somien de construir un món en pau, en què tots siguem una sola família, un món unit. Des de la convicció profunda que l'amor tot ho guanya, aquest moviment recorre molts camins, exteriors i interiors, per tirar a terra tota barrera entre pobles, grups ètnics, entre el qui té i el qui no té; amb el qui més pateix, entre l'home i la natura...

Samuel Gutiérrez

«El Camí de Santiago ofereix l'ocasió per aprofundir en les diverses facetes de l'art d'estimar»

El veritable camí comença ara

Anna Maria Van Nijlen comparteix des de fa anys l'ideal de Joves per un Món Unit. Recórrer amb altres membres del moviment el Camí de Santiago ha estat un pas més en el seu desig de construir un món en pau des de la unitat. En acabar l'«aventura gallega», de tornada ja a Barcelona, amb temps per digerir la intensa experiència viscuda, descrivia què és el que més l'ha fascinat: «Una de les sensacions compartides per tothom és descobrir el quilòmetre zero com el punt de partida del veritable camí. És ara, a la tornada, quan hem de continuar vivint oberts a tothom, sense aturar-nos... Ens hem adonat que la unitat, el món unit, no és una idea abstracta, ni un nom que omple la boca, sinó que es tracta d'una realitat que comença al cor de cadascú de nosaltres quan, entre diverses opcions, tria estimar.»

El camí ha permès posar en pràctica valors com el del sacrifici, l'esforç personal, la capacitat de compartir...

5ª Edición

2003

Del 24 al 27 de Octubre

De 11:00 a 21:00 horas

RECINTO FERIA DE LA CASA DE CAMPO - PABELLÓN XI - MADRID

EKUMENE

La mayor Feria de Objetos Religiosos, Equipamiento para las Iglesias y Sectores Afines

www.ekumene.com

FUNDACION ACTILIBRE

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN,
CULTURA Y DEPORTE

ARZOBISPADO
DE MADRID

ENTRADAS

Adulto..... 8 €
Carnet de estudiante - Mayores de 65 años 4 €
Entrada gratuita a menores de 13 años (acompañados)

Más información:

Guzmán el Bueno, 99 1º izda. • 28015 Madrid • Tel. (0034) 91 543 17 02 - Fax (0034) 91 543 25 19
e-mail: info@ekumene.com

¡VENGA A VISITARNOS!

Urgell

Homenatge i comiat a l'arquebisbe Joan Martí

■ Mons. Joan Enric Vives va agrair el mestratge fidel i bondadós del seu predecessor

LA SEU D'URGELL.— El dimecres 17 de setembre, al Palau Episcopal de la Seu d'Urgell, l'actual copríncep episcopal d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, va oferir una recepció amb motiu del comiat a l'arquebisbe Joan Martí Alanis. En aquest acte d'homenatge del poble andorrà a Mons. Martí van ser presents les principals autoritats i institucions andorranes, així com persones de diferents àmbits socials i culturals del Principat.

En el seu discurs, Mons. Vives va agrair a Mons. Martí el seu mestratge fidel i bondadós i el seu llarg pontificat al bisbat d'Urgell: «Més de 32 anys de donació, d'intel·ligència i d'amor fets caritat pastoral per a tots, finesa en el tracte i humilitat que irradia. Heu impulsat com a pastor i com a copríncep tot allò que afavorís el creixement i el desenvolupament harmònic del nostre poble, la seva fe i el seu amor a Déu, la seva comunió amb la santa Església catòlica, el testimoniatge de la justícia i de l'amor que dimanen de l'Evangeli de Jesús, la paternal preocupació per tots, especialment pels menys afavorits, l'ade-

quació de les estructures de govern eclesial als ensenyaments i normes que dimanaven del Concili Vaticà II. Heu estat entre nosaltres un bon pastor, imatge de Jesús el Bon Pastor, cercant sempre i en tot "la unitat en la caritat", tal com va triar en el vostre lema episcopal.»

I va afirmar també Mons. Vives: «El coprincipat episcopal ha rebut a través vostre un ennobliment i unes dimensions noves i molt grans, profundes i fermes. Gràcies per tot el que heu fet, pels vostres sacrificis i per la vostra exemplar dedicació a Andorra... Mirarem de ser fidels a aquest poble andorrà rere el solc que Vós

Mons. Vives va tenir paraules d'agraïment pel seu predecessor.

hi heu marcat i ajudats pel vostre exemple.»

En el transcurs de l'acte, el cap de govern d'Andorra, Marc Forné, va lliurar a l'arquebisbe emèrit el passaport que l'acre-

dita com a andorrà de manera vitalícia. I el 19 de setembre, Mons. Joan Martí va rebre a París la medalla de la Legió d'Honor de la República francesa, en el seu grau més alt. (GIEC)

MALLORCA

Nou curs a l'espera del nomenament del nou bisbe

PALMA.— L'Església mallorquina, després de la sobtada mort el 18 de maig del bisbe Teodor Úbeda Gramaje, enceta un nou curs a l'espera que la Santa Seu nomeni el seu nou pastor. Mentrestant, l'administrador diocesà i vicari general en els últims anys de Mons. Úbeda, Mn. Andreu Genovart, ha encoratjat els fidels diocesans a continuar treballant amb els objectius pastorals marcats en l'últim Pla Pastoral (2000-2003) aprovat pel bisbe Teodor.

Mn. Genovart ha fet una crida a viure aquest inici de curs en què la diòcesi viu òrfena de pastor no d'una manera buida i morta, sinó amarada de confiança i de pregària. Treballaran per la societat mallorquina amb les conclusions pastorals fetes a finals del curs passat a conseqüència de la revisió que han portat a terme un bon nombre de grups parroquials i diocesans sobre el Pla Pastoral 2000-2003.

L'administrador diocesà ha aprovat també alguns nomenaments parroquials a fi d'atendre les necessitats pastorals de la diòcesi: Mn. Miquel Amengual Saurina, administrador parroquial de Sant Llorenç de Selva i de la Immaculada Concepció de Caimari; Mn. Joan Parets Serra, administrador parroquial de Sant Miquel de Campanet i de Sta. Anna de Moscarí; Mn. Josep Cerdà Tomàs, administrador parroquial de Santa Maria de Sineu, i continua com a rector de Llubi; P. Bernadí Seguí Mairata, jesuïta, administrador parroquial de Ntra. Sra. del Remei del Molinar; Mn. Manuel Montero Polo, vicari parroquial de Sant Josep Obrer de Palma; P. Joan Martí Gandia, o.f.m., administrador parroquial de Sant Joan Baptista de Sant Joan, mentre continua com a vicari parroquial de Petra; Mn. Gabriel Rosselló Rigo, administrador parroquial de Sant Bartomeu de Capdepera i de Ntra. Senyora del Carme de Cala Rajada; Mn. Àngel Reigadas Ramon, administrador parroquial de Sant Llorenç des Cardassar, i continua com a vicari de s'Illot; i Mn. Jaume Alemany Pascual, administrador parroquial de Santa Bàrbara de Vilafranca. (G.F.M.)

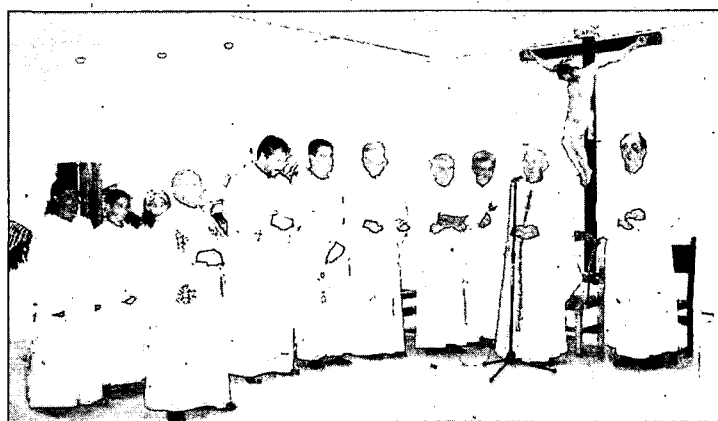
Beneïda la nova església de Sa Coma

PALMA.— El 12 de setembre, Diada de Mallorca, va ser beneïda la nova església parroquial de Sa Coma, al terme municipal de Sant Llorenç. Porta per titular santa Maria i a partir d'enguany aquesta data serà festa local. Construir una nova església a Sa Coma ha estat possible gràcies a l'empenta d'un grup de persones, a la decisió de la diòcesi de Mallorca de donar suport a la iniciativa i al desig d'aconse-

amb l'objectiu de ser destinat al culte catòlic. Corria l'any 1984 i la donació va ser feta pels germans Miquel i Maria Caldentey Alzina.

No va ser fins a l'any 1998 que el projecte es va posar en marxa. A partir d'aquest any la mobilització dels veïns, la voluntat mantinguda de l'Ajuntament de Sant Llorenç i l'acollida favorable del bisbat de Mallorca van fer possible que es posàs en marxa, d'una manera ferma, el projecte d'església a Sa Coma.

La diòcesi de Mallorca va rebre en escriptura pública la titularitat del solar i es va comprometre a portar endavant, amb la col·laboració de tot hom, la construcció del nou temple. A les festes de setembre del mateix any

L'església va ser consagrada de forma solemne.

guir un temple parroquial. No hi ha mancat la col·laboració de l'Ajuntament de Sant Llorenç. Són molts els qui, segons les seves possibilitats i la seva voluntat, han fet possible que avui l'església de Sa Coma sigui una realitat.

L'any 1966 es va crear la parròquia de s'Illot. Els paratges de Sa Coma hi van quedar inclosos. En aquell moment Sa Coma era una possessió, un hort, una platja, una marina... De llavors ençà la cosa ha canviat molt. La urbanització de Sa Coma es va desenvolupar a partir dels anys setanta i no ha parat de créixer. Actualment es compten prop de 3.000 residents, i les places hoteleres i similars superen les 20.000 aproximadament.

L'Ajuntament de Sant Llorenç va rebre un solar de mil metres quadrats en donació

es va celebrar una missa a l'aire lliure, al solar esmentat, i de llavors ençà s'ha celebrat cada any. El més d'octubre de l'any 1999 es va començar la catequesi d'infants. El 2000 el bisbe Teodor Úbeda va nomenar un prevere encarregat de Sa Coma, i es va col·locar la primera pedra de la nova església. El 2001 es va començar a celebrar la missa del diumenge en uns locals provisionals. A partir del 13 d'abril d'enguany, diumenge de Rams, l'Eucaristia s'ha celebrat a la nova església, que el 12 de setembre passat va ser consagrada de forma solemne. A més de la construcció del temple, s'han utilitzat 180 metres quadrats per a locals parroquials: tres grans sales, un despàtx, una cuina, serveis i un pati interior. El cost total de l'edificació ascendeix a 637.542 euros. (G.F.M.)

Commemoració de la mort de la fundadora de les Franciscanes Filles de la Misericòrdia

PALMA.— L'església parroquial de Selva va acollir el divendres 19 de setembre els actes organitzats per commemorar el 125è aniversari de la mort de la fundadora de les Franciscanes Filles de la Misericòrdia, sor Josepa Ribas de Pina, que prengué en la vida religiosa el nom de sor Concepció de Sant Josep. L'administrador diocesà de Mallorca, Mn. Andreu Genovart, va presidir l'acte religiós, en el qual prengueren part les germanes religioses i molts fidels lligats a la congregació, d'origen mallorquí.

Finalitzada la Missa es realitzà la presentació del primer volum de la història de la congregació, la que es desenvolupa entre els anys 1856 i 1921, i que està escrita pel doctor en Història Pere Fullana.

Josepa Maria Ribas de Pina va néixer a Palma de Mallorca el 19 de juny de 1826, i va morir a Selva el 19 de setembre de 1878. Va ser la petita de sis germans. Josepa, juntament amb el seu germà prevere, Gabriel Marian, que com ella tingué vocació religiosa, va fundar la Congregació de les Germanes Franciscanes Filles de la Misericòrdia a Pina l'any 1856. Aquesta congregació té per carisma la dedicació als pobles i a les realitats marginals de la societat. Durant molts anys van ser artífexs de l'atenció sanitària, educativa i parroquial de moltíssimes parròquies de Mallorca i Menorca. (G.F.M.)

Tarragona

Els natzarens lliuren al Papa una medalla commemorativa

■ La Germandat de Jesús Natzarè celebra el centenari de la seva fundació

TARRAGONA.— Un dels actes més rellevants de la celebració del centenari de la fundació de la Germandat de Jesús Natzarè ha estat sens dubte el viatge a Roma per lliurar al Papa la medalla commemorativa del centenari

d'aquesta confraria tarragonina, com a símbol de comunió amb el Pare i Pastor de l'Església universal. L'acte va tenir lloc el dimecres 10 de setembre durant l'audiència general que va oferir Joan Pau II a la plaça de Sant Pere.

Una trentena de tarragonins, membres de la Germandat de Jesús Natzarè, encapçalats pel seu president, Josep M. Gibert, i acompanyats per mossèn Joan Aragonès, van tenir el privilegi d'ocupar un lloc preferent, molt a prop del Sant Pare, en el moment de l'audiència general, i recorden amb emoció el moment en què els natzarens van ser anomenats públicament. «També el Papa ens va esmentar en la seva salutació, si bé les seves paraules van ser gairebé inintel·ligibles», explica Mn. Aragonès.

En acabar l'acte, Josep M. Gibert i Mn. Aragonès es van apropar al Pontífex per fer-li entrega de la medalla que la Germandat ha encunyat i del vídeo del centenari, així com també d'uns exemplars dels goigs

Gibert i Mn. Aragonès lliuren la medalla al Papa.

de la Germandat. El Papa va respondre-hi amb paraules d'agraïment.

El president dels natzarens no pot dissimular l'emoció i satisfacció «d'haver pogut realitzar aquest pelegrinatge a Roma i fer arribar al Papa la nostra efemèride». L'estada de quatre dies de l'expedició tarragonina a Roma va ser aprofitada al màxim, sota el guiatge de mossèn Aragonès, bon coneixedor de la Ciutat Eterna, on va residir durant quatre anys per motius d'estudis. Van visitar els museus vaticans, les basíliques, els monuments, les catacombes i altres llocs d'interès.

Els actes commemoratius del centenari de la fundació de la Germandat de Jesús Natzarè continuaran durant els mesos successius fins a la seva cloenda, que serà la Setmana Santa del 2004. En principi, s'ha previst per al dia 22 d'octubre un concert a la catedral, a càrrec de l'orquestra del Conservatori de Vila-seca. El 7 de novembre, a les vuit del vespre, a l'antiga església de Sant Miquel del Pla (estatge social de la Germandat), hi haurà una conferència sobre *Els mitjans de comunicació i l'Església*, a càrrec de Mons. Joan Martí Alanís, arquebisbe i bisbe emèrit d'Urgell, i el dia 29 de novembre, al mateix lloc, a les set de la tarda, tindrà lloc una xerrada a càrrec d'Antoni Coll i Gilabert, director del *Diari de Tarragona*.

Joan Boronat

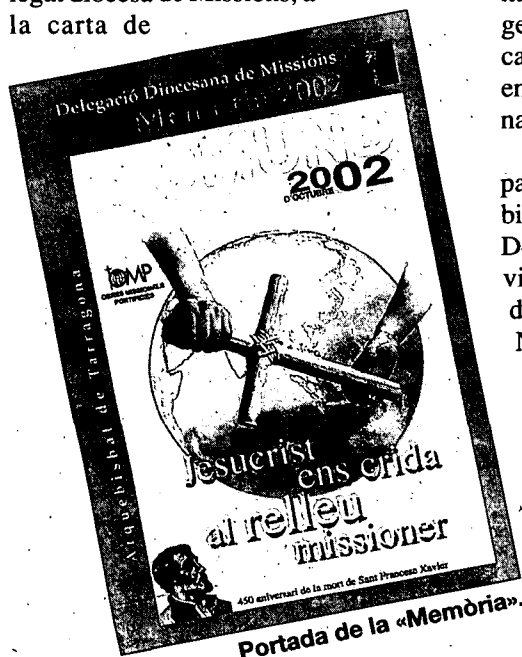
Apareix la «Memòria Missionera 2002»

TARRAGONA.— La Delegació diocesana de Missions ha editat i distribuït la *Memòria Missionera 2002*, que vol ser «una atenció envers tots, que ens fa comunicar als membres de la família diocesana allò que fem en nom d'ella i allò que rebem d'ella mateixa, convençuts que el coneixement fa estimar les persones i les coses», manifesta Mn. Josep Pascual, delegat diocesà de Missions, a la carta de

Per la seva part, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, sota el títol de *Som missioners*, aporta una reflexió en què indica que «la *Memòria* ens recorda que podem ser missioners des de la nostra parròquia, encara que no hàgim rebut la crida d'anar a països de missió. Llegint la *Memòria* podem descobrir la manera de mantenir una comunió més intensa i freqüent amb els nostres germans missioners que estan lluny de casa i amb la munió de germans que encara no coneixen el Fill de Déu encarnat i nascut de Maria Verge».

La publicació recull, en primer lloc, paraules del papa Joan Pau II i de l'arquebisbe Lluís al voltant de la celebració del Domund 2002; els esdeveniments i activitats desenvolupats, com ara la Jornada de la Infància Missionera, la del Clergat Nadiu, les campanyes diocesanes, les trobades de delegats i la visita dels missioners, entre d'altres continguts. També es relaciona el balanç de les beques missioneres, fins al 31 de desembre del 2002, d'ajut al clergat nadiu. En aquest sentit, s'han subscrit un total de 218 beques, de les quals 22 resten per completar (es completen en reunir la quantitat de 2.000 euros).

Finalment, es dona compte dels donatius recollits durant l'any passat, que totalitzen la xifra de 167.981,34 euros. Per partides, 124.338,53 euros corresponen a la campanya del Domund; 7.477,87 euros es van recaptar per la Infància Missionera; 33.164,84 corresponen a la suma de les beques, i els restants 3.000,10 euros, a donatius diversos. (J.B.)

salutació que acompanya la revista. A manera de presentació el mateix Mn. Pascual afegeix que «de fet, la *Memòria* també és un testimoni de generositat que estimula, encara més, a entendre els camins generosos del Senyor, en bé de tota persona humana, i ens convida a seguir-los...».

Claret

Roger de Llúria, 5 · 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 · Fax 933 174 830 · A/e: editorial@claret.es

www.claret.es

Carlo M. Martini Vers Jerusalem

Després de més de vint anys de servei a la diòcesi de Milà, el cardinal Martini es retira a Jerusalem. Aquest llibre aplega alguns dels seus escrits reals a la ciutat santa, que sempre ha estat un tema cabdal en la reflexió de Carlo Maria Martini: Jerusalem com a símbol universal, com a ciutat històrica, com a ciutat ferida, com a «meta definitiva d'un camí». En aquest llibre, el promotor de la «Càtedra dels no-creients» refa el complex itinerari espiritual, cultural i existencial que ha marcat el seu camí «vers Jerusalem», deixant emergir sempre —com a neguit o com a objectiu— la construcció de la pau entre els pobles i la convivència entre credos diferents.

El Daus, 27. 221 p.

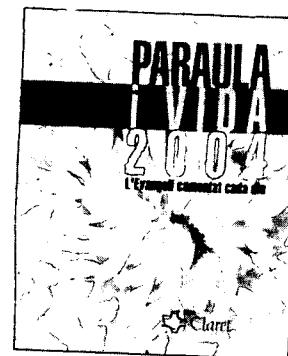
Paraula i Vida 2004

Paraula i Vida 2004 vol ser l'instrument que ajudi a posar en connexió aquestes dues realitats: l'Evangeli de la vida de Jesús, Paraula de Déu encarnada, i la vida nostra de cada dia, feta de treball, esforç, alegries, petites vileses i grans generositats. Perquè el regne es faci present en les nostres vides i en les dels nostres germans i germanes.

Aquest llibre posa el lector en contacte directe amb la Paraula de Déu, que la litúrgia ens ofereix cada dia. Un comentari breu sobre l'Evangeli ens suggereix pautes per a la reflexió quotidiana.

A més, ens indica el sant del dia, el temps litúrgic corresponent, les citacions bíbliques i inclou un espai per fer-hi anotacions breus.

Edicions en català i en castellà. 11x14 cm. 432 p. PVP: 3,00 €

Tortosa

XVI Curset de Formació per a capellans

■ El moviment «New Age» i la nova llei de qualitat de l'ensenyament van ser els temes tractats

TORTOSA.— Ja són molts els anys en què la diòcesi de Tortosa, entre les diverses activitats orientades a la formació permanent del seu clergat, porta endavant un curset a l'estiu. Va començar-se en l'etapa episcopal del bisbe Ricard M. Carles. Es feia la darrera setmana

d'agost. El bisbe Lluís Martínez Sistach el va institucionalitzar i li va donar un nou impuls i relleu. El bisbe actual, Mons. Xavier Salinas, ha continuat el treball, però per diversos factors ha volgut desglossar la setmana en dos moments.

El primer moment consisteix en una jornada de treball al Seminari, durant el curs, sobre el tema del Pla Pastoral anual. Els sacerdots es distribueixen en les tres zones que formen el bisbat. L'altre moment són dos dies d'estudi i de convivència que enguany van ser els dies 18 i 19 de setembre.

La *New Age* va ser el tema tractat durant el primer dia. Dues ponències clares, senzilles i entenedores del P. Joan Bosch, o.p., van ajudar els més de seixanta capellans assistents a comprendre les arrels, els pressupòsits i els reptes que planteja aquest moviment, així com una proposta de camí fonamentada en el document vaticà *Jesucrist, portador de l'aigua viva*.

Després del dinar de germanor al Seminari, un autobús va traslladar els participants a la part dreta del Delta de l'Ebre, on van poder compartir la tarda en una fraterna trobada sacerdotal diocesana enmig de la insòlita natura del Delta. La missa a la parròquia del Poble Nou del Delta va arrodonir la jornada; al bell mig de la celebració va haver-hi el jurament de llibertat i de fidelitat de Milton Iván Gómez Núñez, que el diumenge 21 de setembre va ser ordenat diaca a la parròquia de la Fatarella. Al final de la missa el bisbe de la diòcesi va fer entrega del títol de monsenyor que el papa Joan Pau II ha concedit al vicari general de la diòcesi, Mn. Josep Maria Tomàs i Prats. Un fort aplaudiment va ser expressió del goig i de la fraternitat sacerdotal així com de la felicitació més

Foto: Javier Vallés

Més de seixanta capellans van assistir al curset.

sincera al nou monsenyor.

El divendres 19 de setembre va estar centrat en *L'educació i la nova Llei de Qualitat de l'Ensenyament*, a càrrec del professor d'Ètica de la Universitat de València Agustí Moratalla. Van ser unes conferències dinàmiques i clares que, des de l'experiència personal del conferenciant com a pare, professor, catedràtic i estudiós del tema, van il·luminar la qüestió de l'educació i la justícia social i la del nou model d'ensenyament. Va ser ocasió per adonar-se una vegada més de la importància que té el món de l'escola en la formació i l'evangelització del jovent, una realitat que la nostra diòcesi viu per mitjà dels col·legis de titularitat religiosa i especi-

alment a través del Col·legi Diocesà Sagrada Família, del qual el bisbe és titular.

La tarda va venir marcada per un ambient cultural de llibres. Va ser el sacerdot barceloní Mn. Antoni Matabosch, delegat diocesà d'Apostolat Seglar i president de la Fundació Joan Maragall, l'encarregat de presentar el llibre *Història del pensament cristià*, mentre que Mn. Joan Magí, sacerdot tarragoní, va presentar *El Nou Testament Il·lustrat*.

Ara ja s'espera la jornada del «Reservat» per poder escoltar una altra aportació sobre temes actuals per a la posada al dia i la formació del sacerdoti tortosí.

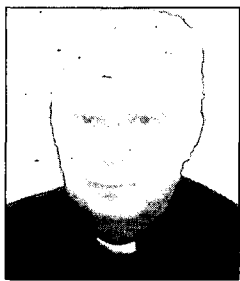
Víctor-Manuel Cardona

Mons. Josep M. Tomàs i Prats, prelat d'honor de Sa Santedat

TORTOSA.— La Santa Seu ha distingit el vicari general del bisbat de Tortosa, Mons. Josep M. Tomàs i Prats, amb el títol de prelat d'honor de Sa Santedat. La concessió d'aquest guardó, de notable relleu eclesiàstic, va ser rebuda amb una gran satisfacció. El 18 de setembre passat el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, li va lliurar el títol corresponent al Poble Nou del Delta de l'Ebre. Allí s'havien traslladat a la tarda la major part dels capellans del bisbat que participaven en el XVI Curset de Formació del clergat, celebrat els dies 18 i 19 al Seminari Diocesà de Tortosa.

Josep M. Tomàs, actual vicari general del bisbat de Tortosa, va néixer a Sant Jaume d'Enveja, població situada al bell mig del Delta de l'Ebre, el 5 de desembre del 1933. Va cursar els estudis eclesiàstics al Seminari de Tortosa i va rebre l'ordenació sacerdotal el 28 d'octubre del 1956 de mans del bisbe Manuel Moll i Salord a la mateixa església

del Seminari. Mn. Tomàs va començar la seva llarga etapa pastoral a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sant Carles de la Ràpita, com a coadjutor, entre els anys 1956 i 1970. Va ser el nou bisbe de Tortosa, Mons.

Mn. Josep M. Tomàs.

Ricard M. Carles i Gordó, qui li va encomanar els càrrecs de vicerector del Seminari Diocesà (1970), de director espiritual i de responsable de Pastoral (1983) i, especialment, la direcció d'un col·legi dependent del bisbat i ubicat al mateix edifici del Seminari—Col·legi Bisbe Moll—del 1973 al 1992, cosa que va compaginar amb la Delegació

Episcopal d'Ensenyament, que encara exerceix, i de Catequesi, i com a arxiprest de Tortosa.

El bisbe Mons. Lluís Martínez Sistach el va nomenar vicari general i moderador de la Cúria el 1992, càrrec que va exercir durant el trienni 1992-1995. Tot i que el càrrec li va ser renovat per a un segon trienni, no va poder-lo complir pel trasllat de Mons. Martínez

Sistach a la seu metropolitana de Tarragona el 1997. En aquesta etapa va ser el més directe col·laborador en el ministeri episcopal. Així, en la situació de seu vacant, el Col·legi de Consultors el va elegir administrador diocesà el 14 d'abril del 1997. Va exercir aquesta funció mig any (14-4-1997/26-10-1997) com a responsable directe de la diòcesi. Ho va fer, a satisfacció de tots i va preparar la vinguda del nou bisbe, Mons. Xavier Salinas i Viñals, que el va nomenar immediatament vicari general i moderador de la Cúria, càrrec que exerceix en l'actualitat.

La seva darrera etapa, l'actual, amb el nou bisbe Xavier Salinas ha estat profundament intensa: vicari general (1997), canonge de la SICB de Tortosa (1999), delegat episcopal del Patrimoni Cultural (2002) i, finalment, director de la Secció Sacerdotal de la Residència Diocesana d'Ancians Sant Miquel Arcàngel (2003).

La seva fidelitat i eficàcia, durant l'episcopat de quatre bisbes, han estat notables i tothom n'espera la continuïtat amb el mateix esperit i amb la mateixa dedicació. (V.M.C.)

Presentació del Pla Pastoral per al curs 2003-2004

TORTOSA.— En el context de les jornades de formació permanent per al clergat va tenir lloc al Seminari Diocesà de Tortosa, el dissabte 20 de setembre, la presentació del nou Pla Pastoral per al curs 2003-2004 davant d'un nombros grup de sacerdots, del Consell Pastoral Diocesà i de tots els delegats o responsables d'alguna àrea d'acció pastoral diocesana. Aquest curs, seguint les indicacions de la carta pastoral del bisbe Xavier Salinas de l'any 2000, *Sereu els meus testimonis*, el tema de treball serà *La comunió eclesial*.

La jornada va iniciar-se amb una pregària. Acte seguit, un audiovisual que recordava el camí recorregut des de l'any 2000 emmarcava la jornada tot presentant les conclusions i les propostes operatives a què s'havia arribat en els anys anteriors. Després, les paraules del bisbe Xavier Salinas introduïen el tema del nou curs, *La comunió eclesial*, i les ponències que serien el marc de treball de la jornada.

La primera xerrada va anar a càrrec de Mn. Emili Igual, professor de teologia dogmàtica al Seminari Diocesà, qui, sota el títol *L'Església, misteri de comunió*, va presentar els fonaments teològics del concepte de comunió com a definició i vida de l'Església: el seu origen historicosalvífic, la comunió dels fidels, de les esglésies i la comunió jeràrquica. Mn. Emili Igual va destacar per la seva capacitat de concreció a la vida diària dels profunds conceptes teològics que va anar explicant.

Després del temps de diàleg i del descans va tenir lloc la segona xerrada. Aquesta va ser a càrrec de Mn. Jordi Bertomeu, vicari judicial de la diòcesi. Sota el títol *La corresponsabilitat i la participació en els instruments eclesials de comunió*, Mn. Bertomeu va voler presentar les moltes possibilitats que ofereixen per a la vida de l'Església, com a instruments de comunió, els diversos consells que proposa el dret. Tot plegat emmarcat en una eclesiologia postconciliar que entén l'Església des d'una perspectiva sacramental.

Ja va ser després de dinar quan el vicari de Pastoral, Mn. Josep-Lluís Arín, va presentar el Pla Diocesà de Pastoral per al curs 2003-2004. És un llibret en què, després d'una fonamentació bíblicoteològica de la dimensió comunional de l'Església, es presenten diverses formes concretes d'actualització d'aquesta comunió així com uns interrogants per tal de revisar com vivim aquesta comunió i quines noves propostes es poden dur a terme.

El temps de treball per grups va donar lloc a una rica posada en comú en la qual es van presentar diverses i renovadores propostes. (V.M.C.)

Joves

Primera trobada d'universitaris de tota Espanya

■ A més de les ponències i tallers va tenir lloc el Fòrum d'Experiències

ÀVILA.— «Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança» (1P 3, 15). Aquest va ser el lema de la primera Trobada d'Universitaris Cristians d'Espanya que va tenir lloc a

Àvila del 25 al 28 del setembre. L'encontre va ser organitzat per la Subcomissió Episcopal d'Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola i patrocinat per la Universitat Catòlica Santa Teresa de Jesús d'Àvila.

En aquesta trobada es van aplegar delegats diocesans, consiliaris i membres dels diversos moviments de pastoral universitària d'Espanya. D'aquestes delegacions cal destacar la participació de l'arxidiòcesi de Barcelona, encapçalada per la seva delegada, la Gna. Llum Delàs, i un grup de membres del Servei d'Assistència i Formació Religioses (SAFOR) de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), així com el seu consiliari Mn. Josep Monfort i el seu coordinador Ricard Casadesús.

L'acte estava configurat en sis ponències, els seus respectius torns de diàleg amb el ponent i tallers d'aprofundiment i desenvolupament dels temes centrals. Els temes tractats anaven des de l'anàlisi sociològica del fet religiós en els joves universitaris de l'Estat espanyol avui, la presència cristiana en la universitat actual, l'acompanyament dels joves en la pastoral universitària, el lideratge apostòlic entre els joves universitaris, a temes tan profunds com la forma d'explicar el fonament de la fe com a experiència del misteri de Déu a la universitat. Aquest últim tema va ser desenvolupat àmpliament per la Gna. Llum Delàs en la seva ponència, fent èmfasi en les diverses dimensions de la fe i parlant, sobretot, d'una fe que sigui experiència del misteri de Déu, tot recolzant-se en l'experiència que va tenir Crist.

La Gna. Llum Delàs va continuar la seva ponència explicant que, en l'àmbit universitari, s'ha d'intentar passar de la fe testimoniada a la fe viscuda i donar més importància a la quotidianitat perquè la qüestió que interessa més ara no és tan trobar la solució al problema de l'existència de Déu com saber on és Déu avui i on el trobem.

A més de les ponències i tallers, es va realitzar el Fòrum d'Experiències, on cada moviment va presentar-se i va explicar les

Foto «de família» dels participants.

Membres del SAFOR de la UAB.

activitats que realitza en el marc pastoral de la seva universitat. Dins d'aquest fòrum, els membres del SAFOR de la UAB van exposar el seu programa d'activitats (conferències, celebració de l'Eucaristia...) i van presentar el X Congrés Europeu de Ciències i Teologia (ESSAT'04) que tindrà lloc l'abril del 2004 com a acte associat al Fòrum de les Cultures de Barcelona, en el qual col·labora el SAFOR de la UAB.

El Fòrum d'Experiències és un exemple del que en aquest encontre estatal de pastoral universitària s'ha pretès: estendre i enfortir la pastoral a la universitat d'avui com a presència cristiana que s'obre al món de la cultura i de la investigació. És en aquest sentit que la pastoral universitària té com a fi impregnar d'esperit de l'evangeli la universitat dins del context canviant del temps present, fent créixer així el diàleg entre els creients i també amb els allunyats i no creients. (C.C.)

Peregrinació de joves al Cerro de los Ángeles

GETAFE.— Joan Pau II té una predilecció especial pels joves. Mai no ho ha amagat i sempre que en té l'oportunitat procura trobar-se amb ells i dir-los que els estima, que l'Església compta amb ells i que no tinguin por «d'obrir les portes a Crist». De fet, aquest mes d'octubre les intencions de pregària del Papa són «perquè els joves segueixin amb generós entusiasme Crist, Camí, Veritat i Vida, i estiguin disposats a donar-ne testimoni en tots els ambients en els quals viuen».

La sintonia entre el Papa i els joves és autèntica, i els nois i noies perceben clarament el missatge de Joan Pau II i hi responen positivament. En aquest sentit, un grup de joves organitza amb el nom de *Corazonada*, per segon any, una peregrinació al Cerro de los Ángeles, del 18 al 19 d'octubre. La idea va sorgir arran d'uns joves que van participar a la Jornada Mundial de la Joventut i a les Xavierades, i que volien que Madrid també tingués una peregrinació de joves.

L'any passat van participar-hi un centenar de joves. Aquest èxit de participació va animar els organitzadors a constituir-se en la Coordinadora per a l'Organització de la *Corazonada*, una plataforma que té el suport de la Pastoral de Joventut de la diòcesi de Getafe.

El lema de la peregrinació d'enguany és «Testimonis a la vida pública». D'aquesta manera es vol recollir la invitació del Papa als joves perquè amb la seva vida siguin testimonis de Crist en la nostra societat. Així, els organitzadors han convidat personalitats de la vida pública perquè dialoguin amb els joves: Carlos Mayor Oreja, vicepresident de la Comunitat de Madrid; José Ramón Losana, president de la Federació de Famílies Nombroses; José Luis Restán, periodista de la cadena COPE, i Ignacio Arsuaga, director de *hazteoir.com*. Per a més informació: tel. 645 473 185 o www.corazonada.org. (C.C.)

La joventut, protagonista de la missió

TORÍ.— La família salesiana ha celebrat l'Harambèe, la trobada més significativa de l'animació missionera salesiana italiana per compartir les experiències de qui treballa als països en vies de desenvolupament i l'esperit de Don Bosco. Del 27 al 28 de setembre Torí va acollir 350 persones compromeses en diversos camps de la cooperació i la missió. Es

van alternar experiències de formació missionera i narracions dels joves que han escollit viure als països pobres. Aquests joves, d'uns 25 anys, trien voluntàriament compartir durant un mes, pagant totes les despeses, la vida dels salesians que ajuden els joves als països del Sud, trobant diferents cultures, analitzant plegats les causes de la pobresa i contribuint a

definir projectes de desenvolupament. El rector major dels salesians, Pascual Chávez, va lliurar la creu i va donar el mandat missioner als salesians que marxaven a les missions i als 26 laics que marxaven per dos anys com a voluntaris internacionals dins del projecte educatiu salesià. Durant els dos dies el tema de reflexió va ser el paper eclesial i carismàtic dels laics. (Fides)

«Estimats fills! També avui us convido a apropar-vos al meu cor. Només així comprendreu el do de la meua presència aquí entre vosaltres. Desitjo, fills meus, conduir-vos al cor del meu Fill Jesús. Però vosaltres us hi resistiu i no voleu obrir els vostres cors a la pregària. Us crido una altra vegada, fills, no feu el sord, només així comprendreu que la meua crida és la salvació per a vosaltres. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de setembre del 2003

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Paz*: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Peregrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Solidaritat amb els països del Sud

■ Vols és una ONG de la família salesiana

Voluntariat Solidari-Vols es va crear el 1992, a partir de les experiències que voluntaris i voluntàries de l'entorn dels salesians de Catalunya havien realitzat als països del Sud, especialment a Costa d'Ivori. A

partir d'aquestes experiències de voluntariat, de veure les necessitats i de conèixer la realitat d'aquest país es va decidir crear una estructura per poder seguir treballant en equip a favor d'aquest i d'altres països.

«L'objectiu principal de Vols és el tema de la sensibilització a Catalunya», explica Begoña Simal, gerent de l'entitat: «Volem ser una ONG que ajudi al desenvolupament als països en els quals treballem, però incidim molt en el tema de donar a conèixer a Catalunya la realitat d'aquests països.»

A la tardor, l'ONG es posa en contacte amb les comunitats del Sud, amb les contraparts, per veure on calen voluntaris. Entre el desembre i el gener reben la sol·licitud dels voluntaris, i del febrer al maig se'ls imparteix un curs de formació. Al juliol, els voluntaris es traslladen als països amb els quals treballa Vols: Costa d'Ivori, el Perú i el Paraguai. Durant uns dos mesos els voluntaris tenen l'oportunitat de viure amb una comunitat o amb una realitat vinculada normalment als projectes salesians. «El més important és conèixer amb la gent d'allà, amb aquella realitat. Quan els voluntaris tornen ells mateixos

curs de formació i «que hi hagi una experiència de fe, que estigui vinculat a algun moviment, grup... perquè els projectes on majoritàriament col·laborem són de religiosos. Un altre requisit és que estigui vinculat a alguna obra social, a algun tipus de voluntariat que hi hagi fet, que pot ser catequesi, esplai... sobretot el que és el món educatiu, que és el nostre àmbit», recorda la Pili.

També hi ha la possibilitat de realitzar un voluntariat de llarga durada, com és el cas de la Pili. Ella va fer una primera experiència d'un estiu. El 1999 va estar al Perú, en una obra salesiana. L'impacte va ser tan gran que el 2001 va tornar per romandre-hi dos anys. «Tornes amb ganes de canviar el món perquè has viscut una altra realitat i saps que un altre món és possible. Ningú no se'n va i torna igual. Les realitats que es viuen fan replantejar la vida. L'experiència és molt positiva», assegura la Pili. Això no obstant, les persones que opten per un voluntariat de llarga durada són una minoria.

Des de Vols es procura que aquesta experiència solidària tingui una continuïtat quan els voluntaris tornen a Catalunya. Segons Begoña Simal, «poden treballar en dues direccions: ajudant la gent i els països que hem conegut (amb campanyes, recollida de diners...) i treballant el tema de l'educació (campanya "Carrer sense sortida", sobre els infants del carrer). Des de Vols oferim diferents comissions de treballs i plataformes perquè s'integrin els voluntaris quan tornen. La immensa majoria de gent que formem Vols som voluntaris que hem fet experiències a països del Sud i que hem volgut continuar aquí el nostre compromís».

Els infants i els joves són els destinataris de l'actuació de Voluntariat Solidari-Vols.

Tant la Begoña com la Pili comenten que el voluntariat sobre el terreny és un tema força atractiu pel component que suposa d'anar al que és desconegut, a l'aventura; «el que més costa és el que això implica. Conèixer la realitat del Sud no ens deixa indiferents. Això cou i el que costa és ser coherent amb el que has vist i replantejar-te el teu estil de vida».

Esforç de les contraparts

Aquesta experiència de voluntariat als països del Sud suposa un gran esforç tant per al voluntari com per a la contrapart. Així, la Pili assenyala que «veus realment l'esforç que fan els missioners, perquè entre que els voluntaris arriben i s'adapten, gairebé és temps que tornin. És el fet de rebre una persona d'una cultura molt diferent, de vetllar perquè se senti còmoda, que pugui copsar aquesta realitat per compartir després el que ha viscut quan torna a Catalunya».

D'altra banda, la gerent de Vols assegura que «les comunitats agraeixen molt aquesta presència dels voluntaris, sobretot aquelles persones que treballen soles en

llocs molt remots. Nosaltres no hi anem a fer res. L'objectiu, bàsicament, és conèixer, obrir els ulls a una altra cultura, a una altra realitat. L'objectiu no és fer coses, sinó conviure amb la gent i aprendre, tot i que sempre hi ha feina per fer».

Per a aquestes dues joves Vols els ha canviat la vida. «Dono gràcies a l'ONG per haver confiat en mi i haver-me enviat dos anys a un projecte», diu la Pili, «hi ha un abans i un després. Aquella experiència m'ha canviat totalment la vida. Això et fa destinar diners a qui més ho necessita, tractar de manera diferent les persones, valorar que tens una feina i les teves hores de descans, consumir menys, valorar les petites coses...». I en termes semblants s'expressa la Begoña: «Per mi és també donar les gràcies per l'oportunitat que se m'ha donat de realitzar-me com a persona a la meua feina i en el meu compromís. Vols m'ha canviat la vida: des de plantejar-me a l'hora de fer la compra quin producte trio, si realment el necessito... fins veure les coses amb uns altres ulls.»

L'entitat es mostra força optimista davant dels fruits recollits. Actualment compta amb dues delegacions: Sant Boi i Badalona, i continua creixent. L'ONG cada cop està més compromesa en projectes més importants, i això només és possible gràcies a les hores i hores que hi dediquen els voluntaris. Com comenten la Begoña i la Pili «totes les persones que han passat per Vols hi han deixat empremta, i això ha permès una evolució de l'entitat. Són persones que han aprofitat l'oportunitat que Vols els ha ofert per créixer com a persones i que han adquirit uns criteris vàlids per a la seva vida».

Rosa María Jané Chueca

**VOLUNTARIAT
SOLIDARI-VOLS**
PL. D'ARTÓS, 4
08017 BARCELONA
TEL. 932 038 808
FAX 932 054 971
A/e: vols@deinfo.es

«Aquesta experiència de voluntariat als països del Sud suposa un gran esforç tant per al voluntari com per a la contrapart»

transmeten la seva experiència en el mitjà en el qual es mouen i, en particular, en les nostres campanyes de sensibilització», comenta Pili Lance, una voluntària de l'entitat. Des de Vols s'apunta que és molt important que la gent conegui les realitats del Sud, i que «no tan sols es quedin amb el documental que passen per la televisió».

Perfil del voluntariat

Per poder fer aquesta experiència de voluntariat es demanen uns quants requisits: tenir més de 21 anys, passar per un

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

- 90.1 FM** Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
- 93.7 FM** Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
- 96.8 FM** Garraf*
- 100.6 FM** Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
- 103.4 FM** Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
- 106.6 FM** Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

- 104.4 FM** Ràdio Principat: Cerdanya*
- 105.0 FM** Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
- 107.5 FM** Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

La veu del metge

La relació metge-pacient (18)

Com rebre les notícies dolentes

En un article anterior (26 juny) descrivíem la notificació d'una notícia mèdica dolenta des de la situació del metge que ha de donar-la. En aquest article veurem què pot passar des de la banda del pacient: com rebre les notícies dolentes.

Cada cop més en el món occidental, l'assistència mèdica esdevé una activitat de «consum», on els pacients adquireixen uns altres sobrenoms: assegurats, clients, usuaris, mutualistes, etc. i les consultes mèdiques no conclouen en una informació greu o un tractament dràstic sobre la salut, sinó que són activitats preventives o de resolució de símptomes menors. Fins i tot en el cas que una consulta sigui una notícia greu, i tot i així—en la majoria dels casos—, la situació té una solució mèdica que conclou en una remissió completa dels símptomes mitjançant un tractament mèdic o quirúrgic. A més, l'aspecte de les consultes i hospitals ja no és el d'abans. Queda encara molt per fer, però ja no són aquelles sales col·lectives escalfades amb carbó, on els malats es passaven mesos guarits amb gasos i ungüents.

És en aquest context relaxat, amb música ambiental, on un client o assegurat va al metge per un símptoma banal, una exploració casual o una revisió mèdica rutinària. Si ocorre que en aquestes exploracions relaxades es detecta una «mala notícia», l'impacte per al pacient desprevingut pot ser demolidor.

És molt difícil ensenyar com respondre a una situació personal tan delicada, llevat potser per a les persones que l'han passat, i no és això el que intentarem, sinó mostrar quines són les reaccions habituals en rebre una mala notícia sobre la salut pròpia o la dels nostres éssers estimats. Moltes vegades és el subconscient de la persona el que «impedeix entendre» el que és evident i, d'aquesta manera, li dona més temps al conscient per assumir i acceptar el que d'altra manera seria desestructurador.

Maneres de rebre notícies dolentes sobre la salut

Cada persona és un món, però les maneres de reaccionar individuals poden ser agrupades. En destaquem unes quantes:

- **Incredulitat.** És la reacció més freqüent i mostra la dificultat que podem tenir d'assimilar una notícia dolenta, però amb intenció d'acceptar-la. La persona—impressionada—barreja frases d'acceptació amb expressions d'incredulitat. De mica en mica, tot i que amb regressions—tot ell—, accepta el que li passa.
- **Shock.** És un estat brusc de sobrecàrrega d'emocions que ens impedeixen prendre

decisions, recordar o decidir i que, moltes vegades, expressem amb un gran silenci o, per contra, amb fortes dramatitzacions, gesticulacions o caminades d'anada i tornada.

- **Negació.** Rebuig en admetre les notícies dolentes. No hi ha intent d'admetre-les. La persona es comporta com si no passés

Una consciència espiritual elaborada pot permetre una posició de confiança, entrega i interès en la malaltia.

res: fulleja una revista o mira per la finestra mentre «no escolta» la pitjor notícia de la seva vida. Altres vegades expressa una negació directa afirmant que «segur que és un error» o més rarament proposant un «gran projecte» la realització del qual només pot ser possible si el pronòstic és erroni.

- **Desplaçament.** L'afectat es proposa un projecte viable que reorienta la seva vida i que pot estar relacionat amb la malaltia o no. Si el projecte ja va ser plantejat abans de la malaltia, sol ser més sa que si es planteja després.
- **Por i ansietat.** Sentir por i ansietat davant d'una situació així de nova és normal i millora—disminueix—quan s'és conscient del que veritablement produeix aprensió.
- **Ràbia i acusació.** És una reacció freqüent i dirigida contra diversos actors: contra la malaltia, contra un mateix, contra els metges, la família, la feina, les forces polítiques o contra Déu. Escriure l'acusació una vegada i una altra, en una llibreta privada, fins a buidar-nos la ràbia permet

recuperar l'objectivitat.

- **Culpabilitat.** La culpa és una emoció «contra un mateix» amb un component de pena. És més perjudicial si no és adient, és a dir si objectivament el pacient no va fer res perjudicial per emmalaltir. Rebre d'una autoritat—sanitària, familiar o espiritual—una forma de disculpa és veritablement guaridor.
- **Desesperació.** És la pèrdua brusca del sentiment d'esperança. De vegades els pacients passen bruscament de la desesperació a l'esperança i viceversa. És un vaivé que desconcerta les persones que conviuen amb el pacient. Requereix temps per establir-se i molt suport en els moments de desesperança: és un dels sentiments humans més dolorosos.
- **Hiperdependència.** Té lloc quan el pacient delega en el personal mèdic decisions que no són competència seva, refugiant-s'hi. Si aquesta reacció no s'atura a temps, la relació s'acaba trencant en exigir el pacient més i més del que la relació limitada amb els metges pot donar de si.
- **Plors i llàgrimes.** És un símptoma exterior de moltes emocions i psicològicament molt alliberador, tot i que sense el suport d'altres persones pot provocar sensacions de molta soledat. Convé buscar suport en persones de confiança.
- **«Per què jo?»** Pot no ser en realitat una pregunta, sinó una expressió de desesperació, ràbia o frustració. La manera de resoldre-la és: «I per què jo no?»
- **Allunyament físic.** Com a expressió de distanciament emocional enfront de la font de la notícia dolenta. El cos s'expressa i s'allunya de la font d'informació, en la creença que minvarà el seu dolor. Forçar un acostament o una abraçada és—en aquest cas—una violentació de la defen-

- sa contraproductiva. En una espera pacient, el malalt hi tornarà per buscar suport.
- **Amenaces.** Si el pacient sent que perd el control de la seva vida, pot inconscientment voler demostrar cert control mitjançant la tècnica de l'amenaça, contra el metge o contra ell mateix, amenaçant amb suïcidar-se o lesionar-se. Oferir-li autoritat sobre ell mateix i permetre'l que senti que ell controla, farà buidar la necessitat d'amenaçar/amenaçar-se.
- **Humor.** És una estratègia molt útil per adaptar-se a una notícia dolenta i permet també distanciar-se del patiment que produeix. Amb el temps l'humor desapareix i la situació comença a integrar-se. Els que ho resolen amb humor han de saber que aquesta actitud desorienta els altres, que creuran que la nostra situació està més integrada del que ho està en realitat.
- **Sedució.** Els pacients més difícils no són els més desagradables, sinó moltes vegades els més agradables. Sentir-se extremadament afagorats amb el metge podria ser causat per la reacció inconscient de voler condicionar-lo.
- Altres vegades, persones amb una consciència espiritual força elaborada tracten la situació des d'una posició de confiança, entrega i interès que les salva del conflicte i que serveix de guia i exemple a altres persones.

En tot aquest procés de les notícies dolentes sobre la salut, en el qual a unes persones els toca dir-ho a unes altres, és important—es compassiu—respectar la naturalesa protectora dels mecanismes de resistència i demostrar clarament que permetem o demanem que se'ns doni temps, fins que estiguem psicològicament o espiritualment preparats per acceptar el que hi ha.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre del Consell Consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

Propera celebració del Congrés Internacional Provida

MADRID.— Els organitzadors del Congrés Internacional Provida, que se celebrarà a Madrid a la Universitat San Pablo els propers dies 6, 7 i 8 de novembre, auguren un canvi cultural a l'Estat espanyol fruit de la sensibilització de la societat envers el problema de l'avortament. L'avortament ja no pot ser un tema tabú per més que els poders establerts intentin que no se'n parli. Més de mig milió d'espanyoles han sofert un avortament, i moltes d'elles, per a les quals la societat no ofereix ajuda, pateixen problemes relacionats amb la sín-

drome postavortament: pèrdua d'autoestima, neurosi, depressió i incapacitat per a la realització familiar.

El Congrés Internacional Provida, que té com a lema «La vida humana en un món globalitzat», està organitzat per la Federació Espanyola d'Associacions Provida i compta amb el suport de la Conferència Episcopal a través de la Subcomissió de Família i d'altres vint entitats no governamentals europees i americanes. Aplegarà a Madrid experts d'una trentena de països. Parlar de l'avortament com a problema és un dels objectius del congrés, ja que tan sols així es podran proposar alternatives vàlides al que, ara com ara i pel que fa als morts abans de néixer dins del còmput del total de morts, constitueix la primera causa de mort a l'Estat espanyol.

A Espanya es perpetra un avortament cada set minuts i mig. El 15% dels embarassos acaba en avortament, i s'està produint una autèntica explosió del nombre d'avortaments en els darrers cinc anys, ja que s'han incrementat en un 37%, passant dels 51.000 del 1995 als gairebé 70.000 del 2001. Cal reorientar urgentment i dràsticament la política sanitària, sexual i natalista al país. (C.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Fernando Pinós
Galeria d'Art

Exposició de
GASPAR HOMAR (octubre 2003)

Compro:

Pintura i dibuixos d'artistes catalans i espanyols / Mobles antics i d'estil / Làmpades antigues / Llibres i biblioteques / Passo a domicili a qualsevol lloc i pago al comptat / Peritatges gratuïts per escrit
Tel. 934 677 203 - mòbil 696 465 036
www.fpinos.com fpinos@fpinos.com
c/ Consell de Cent, 325 - 08007 Barcelona

Francesc Malgosa i Riera
Llibre de Maria
Poemari

Francesc Malgosa i Riera
Llibre de Maria
Poemari

En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

cultura

Homenatge al P. Agustí Altisent, monjo de Poblet

■ Va ser organitzat pel Centre d'Estudis de la Conca de Barberà

MONTBLANC.— El Museu-Arxiu de Montblanc i Comarca va ser el marc, el 8 de setembre, de l'homenatge que el Centre d'Estudis de la Conca de Barberà va dedicar al que va ser el seu primer president, el P. Agustí Altisent, monjo de Poblet.

Aquest acte es va fer coincidir amb la commemoració del vint-i-cinquè aniversari de l'entitat i de la presentació de l'*Aplec de treballs*, publicació anual del Centre d'Estudis de la Conca de Barberà que recull treballs efectuats per historiadors de la zona, tot plegat dins del programa de la festa major de Sant Maties, de Montblanc.

Amb una sala plena de gom a gom, es va llegir la biografia del P. Agustí Altisent. En el decurs de l'acte es va destacar especialment la gran tasca que envers el foment de la cultura i la història de la comarca ha dut a terme, al llarg dels seus vuitanta anys de vida, aquest personatge, fill de Santa Coloma de Queralt i monjo cistercenc al reial monestir

Foto: José Luis Sellart

P. Agustí Altisent.

de Santa Maria de Poblet des del 1946.

El P. Agustí Altisent va pronunciar unes paraules d'agraïment per la distinció, tot restant mèrits al nomenament. També va relatar alguna anècdota curiosa, amb l'humor que el caracteritzava, que va provocar les rialles dels assistents. L'homenatge va qualificar la vetllada com «una oportunitat de retrobar antics companys i amics».

El P. Agustí Altisent és perit mercantil, es va llicenciar en Teologia per la Universitat de Friburg i és doctor en Història per la Universitat de Barcelona. A més, va ser professor d'Història Medieval a la Universitat Rovira i Virgili.

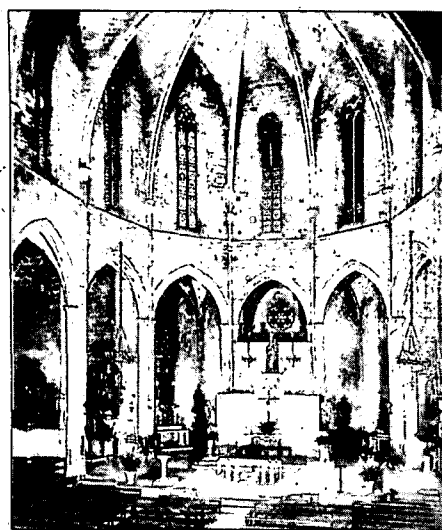
Joan Boronat

Concerts commemoratius a Montblanc pels 300 anys de l'orgue de Santa Maria

MONTBLANC.— El 19 de setembre es va tancar el programa de concerts organitzats amb motiu del 300 aniversari del projecte definitiu de construcció de l'orgue barroc de l'església de Santa Maria de Montblanc i del 25è aniversari de la seva restauració. Aquest programa musical ha estat organitzat per la Comissió Cívica Pro-restauració de Santa Maria, i a hores d'ara ja s'està confegint un nou calendari d'activitats per als propers mesos.

El recital de cloenda va ser interpretat per un nombrós grup d'organistes montblanquins, que va encetar Marta Ollé amb l'execució de la *Simfonia núm. 4 en Re m* i la *Invençió núm. 13 en La m*, de Johann Sebastian Bach. Tot seguit, va tenir lloc l'actuació de Francesc Xavier Busquets amb el *Tiento de primer to*, de Pablo Bruna, i el brillant *Adagio en Sol m*, de T. Albioni. Després va actuar la jove Brigid Amorós, que va oferir la *Coral núm. 143*, de J. S. Bach, i la *Sonata núm. 25*, de l'àlbum de M. Magdalena.

El concert va prosseguir amb *El Ballo dell'Intorcia*, d'Antonio Valente, i *Duo de la suite en 2n to*, de Clérambault, interpretats per Rosa Maria Vallés. Després va ser Cristina Ollé la que va tocar la *Invençió núm. 4 en Re m*, de Bach, i el tercer moviment de la *Sonata núm. 48*, de F. J. Haydn. Pepita Olivé va interpretar *Versets* i la *Sonata de clarins*, d'Antoni Soler; Gerard Pulido, el *Preludi en Sol m* i la *Fuga en Sol m*, de Bach;

Interior de l'església de Santa Maria.

i Joan Zapateri, l'*Aria de la suite en Re m*, de Bach, i l'*Ofertorio larghetto*, de G. F. Haendel. La darrera interpretació va anar a càrrec de Miquel Rovirosa, que va executar la *Fuga cromàtica en Re m*, de Pachelbel, i la *Fantasia en Si m*, amb imitació de J. S. Bach.

L'assistència va ser concorridíssima i es van recaptar gairebé 700 euros, que seran destinats a la campanya prorestauració de l'església arxiprestat de Santa Maria. El festival d'orgue va finalitzar amb una visita nocturna al mirador del campanar, que permet veure de prop els elements arquitectònics del singular temple i una panoràmica esplèndida de la comarca de la Conca de Barberà. (J. B.)

La bona notícia...

El periodista Jordi Curcó, premiat

Aquesta vegada la bona notícia és de casa: es refereix a Jordi Curcó, el corresponsal de *Catalunya Cristiana* que cobreix la informació religiosa de la diòcesi de Lleida.

Jordi Curcó, escriptor i periodista, ha guanyat el primer premi en prosa del concurs literari convocat per la Pontificia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida. Des de fa molt de temps, aquesta acreditada institució organitza un certamen literari anual dedicat a Maria i assenyalava als concursants una devoció mariana determinada (un temple, una església o ermita de renom), tant del país com de l'estranger. Enguany ha estat la Mare de Déu de Montserrat de l'ermita de Casteldans (Lleida).

El nostre company és la tercera vegada que obté tan assenyalat guardó. «Aquesta vegada—diu ell—em feia una especial il·lusió el certamen, perquè el meu pare és fill de Cal Gepet de Casteldans i jo des de petit he passat molt temps al poble.» També manifesta que «hi ha poca documentació sobre aquesta ermita, per la qual cosa he hagut de basar-me, per escriure la monografia, en records personals i connectar amb els veïns del mateix poble, així com amb diverses hemeroteques i arxius».

Jordi Curcó, més que un investigador acadèmic, és un periodista cristià, i això fa que el seus treballs siguin a l'abast de tothom i escrits des d'una perspectiva de fe. Entre moltes altres monografies que ha redactat—algunes també premiades per altres institucions—cal esmentar *Sant Antoni de Lleida. Història, tradició i llegenda*, editada per l'Ajuntament de Lleida i Pagès Editors (2002), presentada amb il·lustració gràfica de gran qualitat i valor històric.

Catalunya Cristiana celebra que un dels seus corresponsals més fidels sigui ensems un dels autors més competents en divulgar la història, tradició, llegendes i folklore del Ponent de Catalunya. Vagi una cordial felicitació per al nostre col·lega i amic.

Francesc Gamissans

Documentació per a l'estudi de l'associacionisme catòlic

TARRAGONA.— L'agrupació de fidels entorn a la devoció i culte d'un sant o de la Mare de Déu, i amb acció pastoral, de beneficiència i caritat, és un fenomen molt estès a la diòcesi tarragonina. Al començament van aparèixer les confraries, vinculades a les parròquies, i posteriorment, al segle xx, els seglars es van organitzar de forma molt diversa, sempre atenent la legislació vigent de cada moment i sovint amb la intervenció de preveres.

L'obligació de presentar els estatuts fundacionals i reglaments de règim intern de les entitats al Govern civil provincial ha possibilitat que avui, dins del fons documental d'aquesta institució—dipositat a l'Arxiu Històric de Tarragona, pertanyent a la xarxa d'arxius de la Generalitat de Catalunya, emplaçat a l'antic convent de Sant Francesc, a la Rambla Vella—, s'hagin conservat nombrosos expedients que poden interessar al historiador de l'Església.

Si bé la cronologia comprèn del 1849 al 1982, el gruix principal és de la dècada dels trenta, anys d'una gran vitalitat social. Hi podem trobar l'Acció Catòlica, la Joventut Catòlica, la Federació de Joves Cristians, les Filles de Maria, germandats de socors mutus sota patronatge religiós i de Setmana Santa, patronats escolars, associ-

acions de pessebristes, hospitals, congregacions, casals, centres parroquials, cercles catòlics tradicionalistes, unions agrícoles catòliques, etc. Pel pes demogràfic destaquen les grans ciutats com Tarragona, Reus o Valls. Els documents existents són variats: estatuts, actes de constitució, llistes de socis i membres de la junta de govern, pressupostos... (J. M. Grau)

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

18 - 19 D'OCTUBRE
(Entrant el dia 17 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19.- 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Blanquerna organitza el Congrés Internacional «Una escola per a tothom»

BARCELONA.— La Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport (FPCEE) Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull, i la Federació Catalana Pro Persones

amb Retard Mental (APPS) organitzen els dies 16, 17 i 18 d'octubre el Congrés Internacional «Una escola per a tothom. Estratègies d'intervenció i avaluació».

L'objectiu d'aquest congrés és donar a conèixer els models actuals i les estratègies pertinents per ajudar l'escola a ser més inclusiva. Segons el Dr. Climent Giné, membre del comitè organitzador, «ara que ja hi ha un cert consens en què l'escola ha de ser inclusiva, és a dir, que ha d'acollir tot tipus de nens sense discriminació de raça, de classe social o de nivell intel·lectual; hem de passar a una segona fase que és oferir estratègies per aconseguir-ho».

Hi participaran experts en el tema com el professor Meil Ainscow, de la Manchester University (Regne Unit); Liliana Tolchinsky, de l'Institut de Ciències de l'Edu-

cació de la UB; David Duran, de la UAB; Michael Wehmeyer, de la Kansas University (Estats Units); Julie Stone, consultora d'Educació inclusiva a New Brunswick (Canadà), o Paul Clarke, director d'IQEA (Regne Unit). IQEA és un projecte innovador que acull

a tothom ha de portar una societat que reconegui el ple dret a la inclusió», segons manifesten els organitzadors. El congrés tindrà lloc a la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport (c/ Císter 34 - Barcelona). Més informació: www.blanquerna.edu (C.C.)

L'escola ha d'acollir infants sense cap mena de discriminació.

diverses escoles que treballen per atendre tothom.

La FPCEE i l'APPS comparteixen la voluntat de «crear condicions perquè els centres educatius d'Infantil, Primària i Secundària esdevinguin un context on els nens i els joves se sentin valorats i desenvolupin al màxim les seves capacitats, convençuts que l'escola per

Trobada dels centres culturals catòlics del Con Sud

ROMA.— El cardenal Paul Poupard, president del Consell Pontifici per a la Cultura, ha estat el convidat principal a la trobada d'institucions culturals catòliques que ha tingut lloc a Xile, concretament a la Universitat Pontificia Catòlica de Valparaíso, que enguany compleix 75 anys de la seva fundació. L'encontre ha coincidit amb el IV Congrés Nacional d'Acadèmics de Xile, iniciativa que va néixer el 2000, any del Jubileu.

En la seva allocució, el prelat francès va qualificar la mis-

sió dels centres culturals catòlics com un «servei a l'Evangeli que reforça la identitat catòlica», i va fer referència a quatre fenòmens que segons ells il·lustren la societat contemporània: «L'emoció, la tolerància, el lucre i la indiferència religiosa.» Poupard també va dir que «la societat contemporània està marcada pel fenomen de les sectes i pel creixement de l'agnosticisme, la indiferència religiosa, la resistència i la desconfiança en relació a les institucions».

Miriam Díez Bosch

L'Ateneu Regina Apostolorum compleix deu anys

ROMA.— L'Ateneu Regina Apostolorum, una de les institucions universitàries pontificies més noves de Roma, va complir la seva primera dècada el 5 de setembre passat. En aquests primers anys de vida l'ateneu —que properament serà elevat a universitat (ja compta amb tres facultats pròpies i diversos instituts)— ha aconseguit crear la primera facultat de bioètica del món i s'ha especialitzat en oferir màsters per a un públic molt ampli. De fet, el sistema de videoconferències permet a persones d'arreu d'Itàlia seguir el curs des de les seves ciutats sense necessitat de desplaçar-se a Roma. Entre els cursos oferts destaquen els màsters en ciència i fe, ciències ambientals, bioètica i psicologia. L'ateneu és una obra de la congregació dels Legionaris de Crist. (M.D.B.)

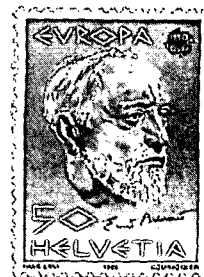
Conferència sobre l'eutanàsia a Justícia i Pau

TARRAGONA.— El proper 10 d'octubre Justícia i Pau de Tarragona inaugura el curs de xerrades 2003-2004. La conferència inaugural serà a les 19.00 a l'aula magna de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona (plaça Imperial Tàrraco), on l'Associació Dret a Morir Dignament, a través d'Aurora Bau, coordinadora DMD-Catalunya, parlarà sobre *Dret a morir dignament. Debat sobre l'eutanàsia*.

Justícia i Pau ha elaborat el calendari dels sopars-col·loqui d'aquí fins al mes de juny, a raó d'un cada segon divendres de mes. Els temes escollits són: el filòsof Duméry, ètica i mitjans de comunicació, arrels cristianes d'Europa, Porto Alegre i Cancun, globalitzar la política i democratitzar l'economia, patents farmacèutiques i Tercer Món, la violència a la Bíblia i control social de la justícia. (J.B.)

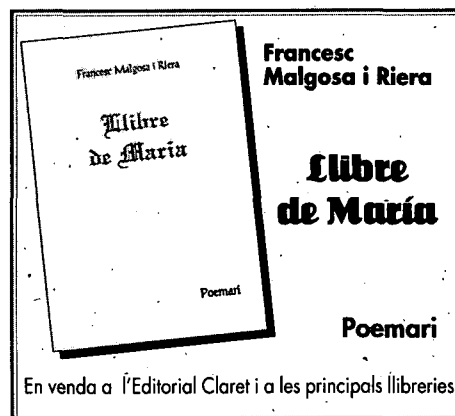
FILATÈLIA

per Enric Graupera

Ernest Ansermet, director d'orquestra

Suïssa va dedicar el 1985, amb motiu de l'Any Europeu de la Música, dos segells a compositors famosos: Ernest Ansermet i Frank Martin. Avui parlarem del primer d'ells. Va néixer a Vevey l'11 de novembre del 1883 i va morir a Ginebra el 20 de febrer del 1969. Va fer la carrera de Ciències a la Universitat de Lausana. La seva gran vocació, però, era la música, sobretot la direcció d'orquestra. Va estudiar teoria i instrumentació. Es va iniciar el 1915 amb la direcció dels concerts del Casino de Montreux, a Stavenhagen. El 1918 va fundar l'orquestra simfònica de la Suïssa Romanda. Va dirigir diverses sessions dels ballets russos de Diaghilev. Va donar a conèixer *Petrushka* a Barcelona i també va dirigir l'Orquestra Nacional a Madrid. Va obtenir nombrosos guardons al llarg de la seva excel·lent trajectòria, com el premi de la Fundació Schiller.

En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

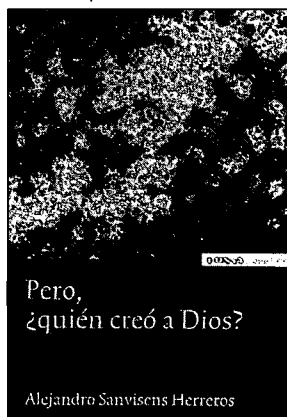
Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

LLIBRES

Sobre l'existència de Déu

El tema central d'aquest llibre d'Alejandro Sanvisens Herreros, doctor en Ciències Biològiques, és el problema filosòfic de l'existència de Déu. Tracta les proves clàssiques amb un enfocament modern, les contrasta amb les dades actuals de les ciències i resol les objeccions donades, incloses les més recents. Proposa, a més, un argument fonamental nou, basat paradoxalment en un principi ben establert pel filòsof i historiador David Hume, que apareix de diferents maneres durant tota l'obra. A part dels arguments metafísics, es planteja també la qüestió moral, el problema de la dignitat i la famosa aposta de Pascal. Per resoldre una de les objeccions bàsiques de les proves, es dedica un capítol a demostrar l'existència de l'ànima humana com a entitat espiritual no emanada de la matèria, amb la qual cosa es fa possible encarar adequadament el problema del mal. També es discuteix la realitat dels miracles la possibilitat dels quals es fa evident precisament gràcies al principi de David Hume que serveix de base a la demostració de l'existència de Déu. El «pare de l'ateisme modern», com així s'ha anomenat aquest autor, es converteix en aquest llibre en peça clau per assentar l'existència de Déu sobre bases ben sòlides. (C.C.)

Alejandro Sanvisens Herreros, *Pero, ¿quién creó a Dios?*
Edicions Universitat de Navarra (EUNSA), Col·lecció
Astrolabio, Serie Religión, Pamplona 2003, 179 pàg.

Quatre testimonis de fe

Amb un llenguatge directe, vibrant, dramàtic i atractiu, aquesta obra ofereix un quàdruple testimoni de fe —dos joves sacerdots i dos laics, pare i fill— en una realitat eclesial, contemporània i espanyola, més que difícil; perseguida i ençagnada. La història transcorre en la geografia aragonesa que banya el riu Cinca, convulsionada i màrtir, escenari de múltiples heroïsmes religiosos durant el primer terç del segle xx. «Recordar el testimoni d'aquests màrtirs ens reconforta i ens encoratja. Són per a nosaltres model de coherència amb la veritat professada. Ens estimulen, amb el seu exemple, a ser testimonis

valents i humils de la fe que hem rebut com a do preciós i que no podem amagar ni menysprear», escriu Mons. Juan José Omella, bisbe de Barbastro-Montsó, a la presentació del llibre. I afegeix: «Tant de bo que les seves vides, lliurades com a ofrena al Pare, omplin d'esperança les nostres iniciatives apostòliques i els nostres esforços pastorals en la bonica tasca de la nova evangelització.» L'autor és el periodista i escriptor Jacinto Peraire Ferrer, amb molts anys de dedicació apostòlica plena. És autor, entre altres títols, de *La otra cara de la Iglesia*, *Cantando hacia la muerte*, *Eva Lavallière*, *la Magdalena del siglo xx* i *Se jugaron el tipo*. (C.C.)

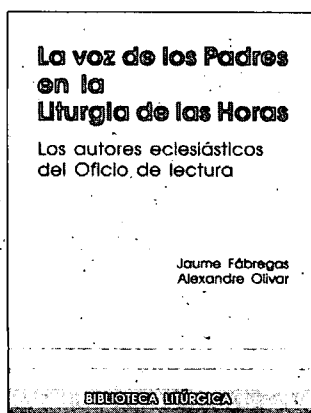
Jacinto Peraire Ferrer, *El Cinca baja teñido de sangre*.
Editorial Biblioteca de Autores Cristianos (BAC), Col·lecció
BAC Biografías, Madrid 2003, 201 pàg.

Escriptors cristians i sants

La lectura patristica de l'Ofici de lectura ofereix una gran riquesa de reflexió i vivència cristiana. Ajudar a situar cadascuna d'aquestes lectures i conèixer-ne millor els autors és l'aportació d'aquest llibre des de la competència dels seus autors. Presenta una breu introducció a la vida, èpoques, obres i pensament de cadascun dels Pares, escriptors cristians i sants que trobem a la segona lectura de cada dia. També es fa referència a les raons exegeticolitúrgiques d'escollir aquestes lectures, especialment en els temps forts de l'any litúrgic o en celebracions assenyalades. Es tracta d'un llibre que pot ajudar tots aquells que aprecien la Litúrgia de les Hores. No per llegir-lo de l'A a la Z, sinó per escollir, segons l'interès, el que ens pot motivar per captar millor el missatge de molts testimonis cristians a través dels segles. «Entenem per Sants Pares els autors que, com a bisbes i doctors, van brillar en la primitiva Església per la solidesa de la seva doctrina, ortodòxia, comunió eclesial i santedat», escriu el prevere Jaume Fàbregas, autor del llibre juntament amb Alexandre Olivar, monjo de Montserrat i expert litúrgista. (C.C.)

Jaume Fàbregas i Alexandre Olivar, *La voz de los Padres en la Liturgia de las Horas*. Los autores eclesiales del Oficio de lectura. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Biblioteca Litúrgica, Barcelona 2002, 254 pàg.

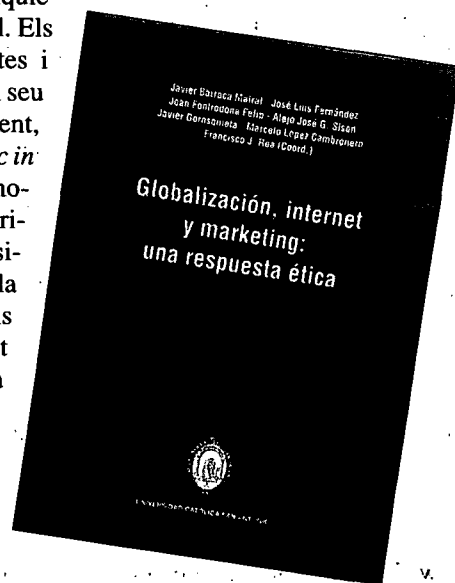

Davant dels nous reptes tècnics

Sovint s'acusa l'ètica de ser incapaç d'adequar el seu ritme de reflexió a la velocitat dels avenços científics i tècnics, deixant-nos, de vegades, orfes de resposta davant dels nous problemes que aquests plantegen. Coneixedors d'aquesta problemàtica, i davant dels nous reptes que apareixen en l'àmbit del màrqueting, un grup de professors de diferents universitats espanyoles han unit els seus esforços amb especialistes en màrqueting i economia per, des d'una perspectiva multidisciplinària, abordar la situació de l'anomenat *marketing mix* en un món globalitzat on sorgeix, amb especial importància, el fenomen d'Internet.

El resultat és un ampli volum que recorre els principals problemes que té plantejada la mercadotècnia en l'actualitat, i intenta proposar solucions des de la reflexió serena d'uns quants dels millors especialistes que tenen les nostres universitats. «Il·lumina en l'horitzó —entre inquietuds i esperances— un nou ordre mundial. Els cristians d'avui hem de ser protagonistes i testimonis del canvi —com ho van ser del seu els primers deixebles— amb un lliurament, responsabilitat i competència totals. El *duc in altum*, el «remar mar endins», requereix homes i dones d'aquest tremp i audàcia», escriuen Fernando Fernández Rodríguez, president de l'Associació per a l'Estudi de la Doctrina Social de l'Església, i José Luis Mendoza Pérez, president de la Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia, en la presentació del llibre. (C.C.)

AA.DD., *Globalización, Internet y marketing: una respuesta ética*.
Universitat Catòlica San Antonio,
Múrcia 2003, 483 pàg.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Gràcies a l'all

Quan parlaves amb en Joaquim, el rentavaixelles del restaurant on jo treballava com a xef de cuina, no tenies més remei que separar-te'n més d'un metre si no volies que t'envoltés amb una intensa pudor d'all que li despenia la boca desdentegada. Tot i que he de dir que l'all té unes propietats antisèptiques importants, ja que porta sofre. I a més, què seria del nostre estimat allolioli sense aquest bulb? No existiria. La cuina catalana l'incorpora en molts plats. Per exemple, el bacallà gratinat amb allolioli. Encara que no hi ha res com unes bones costelles de xai i botifarra a la brasa, tot acompanyat amb un allolioli ben casolà fet amb el morter.

«Joan, gràcies a l'all, els meus problemes de reuma han desaparegut», em deia. «És veritat, Joaquim, sembla que no vas tan coix», li deia jo.

I amb all, avui prepararem una salsa especial per posar a sobre d'un llom a la planxa.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

La crítica literària d'aquesta setmana

Una experiència inesborrable

«En una de les cases on vaig viure, i cap al final ja de les meves aventures de carrer, quan vaig pujar a la bicicleta al matí i vaig agafar el manillar amb les dues mans em vaig adonar que, enmig del manillar, algú hi havia deixat penjant una rosa vermella i viva en tot el seu color. Vaig mirar enrere i no vaig veure ningú... Quan vaig arribar a la universitat vaig aparcar la bicicleta, però em vaig emportar la rosa i la vaig guardar amb molt de compte. A la tarda la vaig tornar a penjar enmig del manillar i me la vaig emportar a la casa d'on havia sortit... A la casa algú m'esperava. La nena petita de la família espiava la meua arribada darrere de la porta. Volia saber com li havia anat a la seva rosa. Ella la hi havia posat. M'hi vaig apropar i vaig baixar de la bicicleta sense dir res. Ella va sortir i se'm va apropar. Jo vaig agafar la rosa amb les mans, i tots dos vam somriure feliços. No hi van haver paraules, però jo vaig pensar, i penso ara en acabar el llibre, que aquella rosa era el millor resum de tots aquells anys, aquelles aventures, aquelles famílies, aquelles amistats estimades, aquells noms apresos, aquells incidents compartits, aquell pelegrinatge amic que va marcar la meua vida per sempre i va deixar pètals de record repartits pels carrers sense història de la ciutat que sempre he estimat com a meua»...

Carlos GONZÁLEZ VALLÉS,
Peregrino entre hindúes.
Sal Terrae, Santander 2003.

Amb aquestes paraules conclou Carlos González Vallés el seu llibre *Peregrino entre hindúes*, un relat molt bo i cordial d'una experiència inoblidable de deu anys viscuts amb diferents famílies hindús del Gujerat, a l'Índia.

González Vallés és ja un narrador àgil, minuciós, que alterna la seva especialitat en matemàtiques i la seva especialitat en llengua marathi amb els records de la seva estada a Ahmedabad. I el que ens explica de la família hindú té el valor d'obrir-nos els ulls davant d'un poble allunyat, ens el fa proper, i ens ensenya a viure els valors fonamentals de convivència que ell va aprendre durant el temps que va durar la seva experiència d'inculturació i de convivència amb un poble savi, al qual va aprendre a estimar a través de la integració total a la seva manera de viure i la permanent obertura a la seva manera de pensar i de creure.

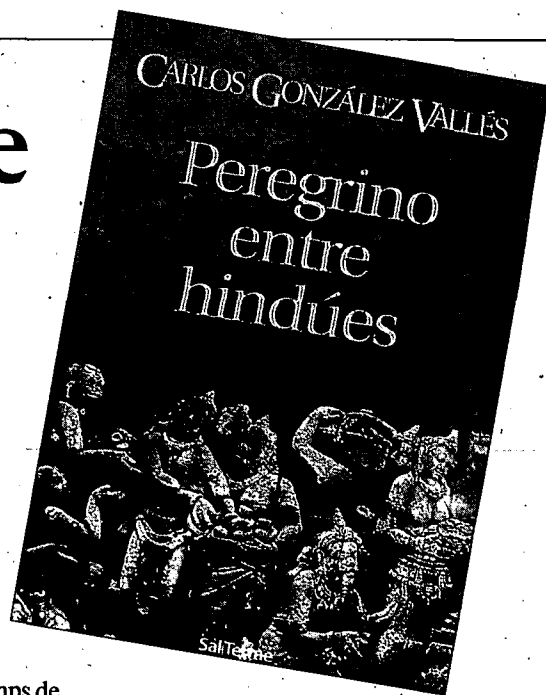
Peregrino entre hindúes és un testimoni

molt seriós explicat amb senzillesa, com en els grans relats missioners de tots els temps, però viscut amb la convicció profunda que el poble que l'ha acceptat com a un dels seus li dona grans lliçons de vida. El que observaven els pioners dels primers temps de la missió, el que en altres èpoques van ser les narracions de Montserrat i el seu pas per la cort del Gran Mogol o Diego Páez i les seves incursions a les fonts del Nil o, en altres moments més recents, un home com Segundo Llorente a *El país de los eternos hielos*.

González Vallés ens ensenya pràcticament com són les famílies hindús, amb les

seves virtuts i els seus defectes, i, com ell mateix conclou, sempre des de l'angle de l'agraïment, fet «amb tota l'alegria que m'ha donat el fet d'escriure i de reviuir el que em va donar el viure-ho».

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Homenatge al sardanisme dels anys 1940-1950

Una gran diada en honor dels sardanistes que, en els anys de gran repressió posteriors a la Guerra de 1936, van tenir l'encert i el coratge d'encimbellar els valors de la sardana com a símbols de catalanitat, s'està preparant per al proper dia 9 de novembre. Aquesta manifestació, promoguda a iniciativa de l'Esbart Lluís Millet, de Barcelona, compta amb un ampli suport de més d'un miler d'entitats, estaments i personalitats d'arreu de Catalunya.

La festa es desenvoluparà al parc de la Ciutadella el segon diumenge de novembre, amb la participació de les cobles Ciutat de Terrassa, Bellpuig Coblà, Cadaqués i Pare Manyanet de Reus, cedides per les respectives Diputacions provincials. L'ac-

te central d'aquest homenatge al sardanisme dels anys 1940-1950 tindrà lloc al migdia, amb la participació de l'abat de Montserrat i l'estrena de la sardana d'homenatge, escrita especialment per a aquesta ocasió pel mestre Agustí Cohí Grau, amb lletra de Maria Isabel Pijoan i Picas.

La campanya d'adhesions a aquesta manifestació ja està oberta. Les persones i les entitats interessades a participar-hi poden canalitzar la seva adhesió adreçant un simple escrit a l'Associació Cultural i Folklòrica Esbart Lluís Millet (c/ Maspons, 6-08012 Barcelona). També s'ha establert un servei telefònic d'atenció que funciona di-lluns, dimecres i divendres entre les 11 i les 13 hores, a través del número 932 380 291.

Nou element festiu al seguici de Santa Tecla

El 17 de setembre es va presentar a la capçalera del circ romà de Tarragona el Ball dels Set Pecats Capitals, recreat per l'Esbart Dansaire de Tarragona i que a partir d'ara s'incorpora al seguici popular de les festes de Santa Tecla.

A partir d'una referència documental datada el 1407 per Emili Morera, l'Esbart Dansaire de Tarragona ha portat a terme un treball de recreació d'una antiga dansa que ja es representava durant la festa major tarragonina, al segle xv. Aquest ball representa l'eterna lluita entre el bé i el mal, encarnada en aquesta ocasió en l'enfrontament entre els set pecats capitals i les set virtuts teològiques. Partint, doncs, d'uns referents històrics, la tasca de recreació del Ball dels Set Pecats Capitals s'ha inspirat en altres balls que s'interpreten actualment en altres localitats, com Vilafranca del Penedès, Sant Martí Sarroca i València.

Aquest nou element del seguici de Santa Tecla ha estat cofinançat pel Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana i per l'empresa Repsol YPF. Amb una coreografia senzilla, com correspon a una manifestació ancestral, aquest nou ball s'ha revestit d'aspectes al·legòrics a la ciutat de Tarragona, especialment en el seu vestuari, elaborat per Nines Sampere, que ha utilitzat elements inspirats en motius ornamentals de la catedral (en els vestits de les virtuts) i en el Pont del Diable (en els vestits dels pecats capitals). La música ha estat composta per Francesc Sans, partint d'una melodia recopilada per Joan Amades d'una dansa tradicional de Sant Martí Sarroca. Cal ressenyar, també, que els 14 integrants del ball portaran màscares inspirades en motius decoratius de la Seu de Tarragona. (C.C.)

Berit - Berit

INGREDIENTS:

4 grans d'all
mig pebrot vermell
codonyat
1 ou
oli d'oliva

PREPARACIÓ:

Tritureu quatre grans d'all que prèviament haureu fregit, juntament amb mig pebrot vermell escalivat. A continuació, afegiu-hi una cullerada de codonyat, un ou dur i un rajolí d'oli d'oliva.

L'efecte hivernacle potser no és tan dolent com això

Tothom ha sentit parlar de l'efecte hivernacle que s'està produint al nostre planeta per culpa de l'acció humana. Les fàbriques i vehicles que cremen combustibles fòssils llencen a l'atmosfera grans quantitats de diòxid de carboni (CO₂), i aquest gas, en difondre's per l'aire, fa que la Terra s'escalfi perquè no deixa escapar la calor que la superfície terrestre ha rebut del Sol. Si bé és travessat pels raigs solars no ho és pels calorífics que el terra emet, que són d'ona més llarga, o sigui menys energètics, que els raigs solars incidents.

Això fa que la Terra es mantingui a una certa temperatura superficial apta per a la vida, però és clar que si augmenta la quantitat de diòxid de carboni atmosfèric es mantindrà més l'escalfament i pot originar un canvi climàtic d'efectes devastadors, perquè l'efecte hivernacle que s'hi originaria seria excessiu. I això s'ha començat a notar. Fins ara la temperatura mitjana del planeta sembla que s'ha incrementat en gairebé un grau, però, per poc que sigui, es tem que segueixi augmentant. Com aturar aquest augment?

terreny força àrid i amb tan poca aigua com hi ha? La resposta és: la major abundor del gas fa que per absorbir-lo els arbres no necessitin obrir tant els porus de les seves fulles, amb la consegüent pèrdua d'aigua per evaporació, i així la retenen més, cosa que n'afavoreix el creixement.

La solució per evitar l'efecte hivernacle serà, doncs, plantar boscos que ja s'encarregaran de restablir l'equilibri. I que no els facin malbé amb deforestacions o incendis!

Una resposta és aturar les combustions excessives, fent cotxes elèctrics i indústries no contaminants. Però avui us haig de notificar que un grup de científics de l'Institut Weizmann de l'Estat d'Israel, sota la direcció de Dan Yakir, acaba de fer un descobriment que ens ve a dir que el planeta es pot defensar tot naturalment d'aquest augment de diòxid de carboni. Van plantar fa trenta cinc anys un bosc a Yatir, al límit amb el desert del Nègueb, i ara s'han trobat que té un índex de creixement extraordinari. La quantitat de diòxid de carboni de l'aire l'ha fet créixer més de pressa. I com s'ho ha fet estant com està en un

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

Si bé els paleontòlegs britànics s'inclinaren en un primer moment per un origen asiàtic de l'espècie humana, els fòssils que es van trobant a l'Àfrica fan inclinar ara la balança cap a aquest continent. Aquesta serà la tesi d'un paleontòleg que no tan sols ho creurà així, sinó que farà els descobriments que ho mostraran amb una probabilitat molt alta. A més farà fer un pas endavant molt important a la ciència de la paleontologia humana.

Nascut al cor de Kenya

Es deia Louis Seymour Bazett Leakey (1903-1972). Va néixer en una cabana de fang i palla a Kabete, prop de Nairobi, fill d'un matrimoni anglès. El pare era un pastor anglicà missioner. Si bé tenia la nacionalitat anglesa pels seus pares, ell se sentí també kenyà, i per això, més tard, quan Kenya obtingué la independència, va fer tot seguit els tràmits per adquirir la nacionalitat keniana. Des de petit fou bilingüe; a casa amb els seus pares parlava anglès i a fora amb els seus companys kikuius enraonava en la llengua kikui. El batlle (o capitost, com vulgueu) del poble li deia «el nostre negre de cara blanca». De gran va escriure una gramàtica de la llengua kikui.

Quan tenia setze anys els seus pares el van enviar a estudiar a Anglaterra. Li costà d'adaptar-se als nous companys i, també, a aquests adaptar-se a ell. Els veia de costums tan diferents dels seus amics de Kabete! Per exemple, allò de jugar a futbol amb botes se li feia estrany; ell sempre hi havia jugat descalç! Tanmateix això no fou obstacle per a dur a terme els seus estudis amb brillantor. Primer els de batxillerat i després els universitaris d'antropologia i arqueologia, que acabà el 1926. Però tres anys abans ja havia participat amb el professor W. E. Cutler en una expedició a l'Àfrica, a Tanganika, a la recerca de fòssils que el deixà entusiasmat. Tant que voldrà fer-ne l'activitat principal de la seva vida. Per això fa un

56 Les troballes de Louis S. B. Leakey

curs de zoologia i geologia per a postgraduats i després un altre d'anatomia al Reial Col·legi de Cirurgians, que combinava amb un curs de meteorologia.

El mes de juliol següent, després d'acabar la carrera, sense ni dedicar-se a fer vacances, ja se'n va a la seva estimada Kenya a començar el seu ofici de buscador de fòssils, que, com diu un dels seus biògrafs, «li va fer passar més hores a la vida agenollat que dret». A Anglaterra els professors encara li havien dit que només a Àsia es podia trobar l'autèntic avantpassat de l'home, perquè el *Pithecanthropus* i el *Sinanthropus* ho demostraven, mentre que el «nen de Taung» no era fiable. Però ell sí que se'n fiava i decidí emprendre una exploració sistemàtica.

Com que no tenia recursos econòmics hagué de fer moltes coses per poder subsistir. Des d'identificació de documents fraudulents amb els coneixements que tenia de grafologia fins a demanar ajuda a Londres després de portar-hi els instruments de pedra que trobava a l'Àfrica i més tard fòssils. Va treballar també d'ajudant d'un paleontòleg que desenterrava ossos de dinosaure a Tanzània. El 1936 es casa (després de divorciar-se de la primera esposa, que no participava de les seves dèries) amb Mary Nicol, que ara serà la seva més fidel col·laboradora. Sentia com ell la passió per cercar fòssils, i aquest nou matrimoni va ser ben avingut en tots els aspectes. I després els fills també hi col·laboraren. Quan anys més tard la Societat Geogràfica Nacional d'Amèrica del nord li concedí la medalla Hubbard digué: «És dels cinc Leakey. Tot el que he fet ha estat amb

l'esposa i els tres fills, que sempre treballam junts.»

Però de moment la cosa es fa dura. Fòssils de vertebrats molts, però fins ara cap de segur d'homínid, perquè els primers que trobà prop del llac Victòria (fragments de crani i una màxilla, la «mandíbula de Kanam») resultaren tan semblants als de l'home actual que ho eren de debò.

Constància premiada

El premi als esforços dels esposos Leakey arribà per primera vegada el 1959. Al congost d'Olduvai, prop de Serengeti (Tanzània), lloc molt ben conservat i amb la possibilitat de datació segura, es posaren a gratar els estrats. I en un sediment que es demostrà després que era d'un milió vuit-cents mil anys d'antiguitat l'esposa hi descobreix un crani. No és humà però sí d'un homínid. Presenta una robustesa notable. Es pot comparar amb el *Paranthropus robustus* de Broom. Però els Leakey prefereixen anomenar-lo amb un nom nou. Li posen *Zinjanthropus boisei*; també se'n dirà «home de Zinj» (Zinj és el nom indígena de l'Àfrica oriental) o «Trencanous». L'adjectiu *boisei* era en honor del qui els ajudava econòmicament, Charles Boise.

El descobriment de l'home de Zinj no tan sols va fer famós el nom de Leakey, sinó que la Societat Geogràfica Nacional començà a subvencionar la seva feina i a publicar articles sobre ell i les seves investigacions. La paleontologia va esdevenir ciència de moda. I al cap de tres anys, el 1962, arriba la notícia d'una troballa en-

cara més important: un fòssil que ja es pot classificar en el gènere *Homo*. Se'n van trobar restes de quatre cranis. Després d'una anàlisi meticulosa de dos anys Louis Leakey, John Napier i Philip Tobias, el deixeble de Dart, publiquen l'informe complet del nou fòssil que anomenen *Homo habilis* (nom suggerit per Dart); li posen l'adjectiu *habilis* perquè el consideren l'autor dels instruments o eines de pedra que trobaren al mateix estrat. La sorpresa és que té, molt aproximadament, la mateixa edat que Zinj. Segons això els *Homo* van conviure amb els australopitecs. Deu ser, doncs, que els australopitecs no són avantpassats de l'home?

No tothom va estar d'acord amb la tesi de Leakey i els col·laboradors. Si bé els fòssils demostraven una capacitat cranial més gran que els australopitecs gràcils (així començaren a anomenar-se els *africanus* per contraposició als *robustus*) no semblava prou gran per fer-ne un gènere a part. Però la comunitat científica acabarà donant la raó a Leakey i avui dia ja ningú dubta de l'existència de l'*Homo habilis*, perquè nous descobriments l'han confirmada.

Louis Leakey va morir a Londres inesperadament el 1972, d'un infart quan estava fent una gira de conferències. Tenia 69 anys. Però la seva salut precària no ho feia pas imprevisible. A més d'una lesió provinent d'una puntada de peu al cap que de jove havia rebut jugant a rugby i que li produïa de vegades lipotímies i altres dolències, tenia problemes cardíacs i una lesió coronària. La seva voluntat passava per damunt, però al final va sucumbir. Un detall final: la seva visió evolucionista no el va impedir de ser creient dins de la confessió anglicana. Ho manifestava fins i tot en les conferències que feia. Veia la mà de Déu orientant l'evolució i de vegades acabava dient: «Llegiu el Gènesi que hi trobareu la successió principal dels fets que han ocorregut al món.» Quan va morir estava a punt de publicar la seva monografia antropològica sobre els kikuius.

Pensadors cristians del segle xx (92)

Lanza del Vasto: Bethsalem i el retorn a les fonts cristianes

UNA NOVA COMUNITAT CRISTIANA

Lanza del Vasto, escriptor catòlic francès, va crear el 1976 una comunitat cristiana prototip de la vivència de l'Evangeli en el si de la societat actual. El coratge de Lanza del Vasto contrasta amb la covardia de molts catòlics actuals que no s'atreveixen a comprometre's decididament amb la fe cristiana. Prefereixen viure una fe privada, de portes endins, sense cap connotació col·lectiva ni social. Aquest cristianisme esdevé hipocresia, una cosa ben diferent del que Jesús ens comunica des del seu Evangeli: ser llum del món i sal de la terra. Per sort no és el cas de Lanza del Vasto.

Catòlic casat, compromès i coherent, va més enllà de la seva vocació d'escriptor i comença l'aventura d'una vida en comunitat, després de la seva trobada amb Gandhi el 1948. Però aquest no és un col·lectiu més, sinó un grup de creients amb el desig de viure el valors evangèlics radicalment, des de la pau i la reconciliació. Això que espanta molts avui dia és, per a Lanza del Vasto, una manera d'agrair al Senyor les seves innombrables meravelles i mercès rebudes al llarg de la seva existència.

La comunitat catòlica de Bethsalem és una comunitat de l'Arca (no hem de confondre-la amb la creada per Jean Vanier, posterior i molt diferent), també fundada per Lanza del Vasto el 1948. Centrada en Crist posseeix una forta vivència de la presència de l'Esperit Sant en la vida dels cristians.

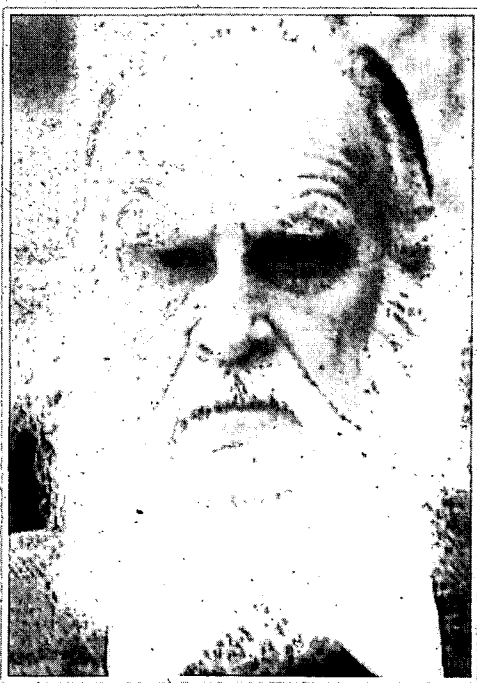
PAU I RECONCILIACIÓ

Com ja hem dit anteriorment, la comunitat de Bethsalem té dos elements clau. Els seus membres se senten cristians des de la vivència de la pau i la reconciliació, tot animat per la presència de Crist Salvador que els vivifica, encoratja i impulsa a la *contemplatio Dei*: el retorn a les fonts del cristianisme.

Podem sintetitzar el pensament teològic de Lanza del Vasto en una sèrie de binomis fortament vinculats entre si: pau-reconciliació, servei-unitat, recerca-veritat.

«Bethsalem és una comunitat cristiana de l'Arca de Lanza del Vasto. Nova comunitat, fundada el 1976, situada clarament dins del corrent de renovació, des d'on han nascut unes altres comunitats germanes com Camí Nou, Pa de Vida, Lleó de Judà... i altres més» (Pascal Pingault).

Lanza del Vasto.

La vivència de la pau porta a la reconciliació. De fet la mateixa paraula *Bethsalem*, que prové del hebreu, significa «casa de pau» (*Beit*, la casa, i *Shalom*, la pau). Una casa de pau, una família unida, una comunitat oberta a l'acollida i cercant la vivència en la pau de Crist Jesús tot seguint els seus consells evangèlics, practicant el donar més que el rebre.

La pau amb Déu i amb un mateix porta indubtablement a la reconciliació amb el germà. Per això, abans de res, hem de cercar aquesta pau interior que ens apropa més a Crist. Des de la icona de Bethsalem trobem el camí: cercar Déu en el silenci del cor, en l'harmonia amb un mateix, i saben que ho poso tot, absolutament tot en mans de Crist, sense cap altra preocupació que la trobada amb aquesta pau interior que ens fa veritablement persones.

TEOLOGIA DEL SERVEI

Lanza del Vasto té molt clar que la fe necessita d'obres, ja que, si no, esdevé fe morta. I aquesta fe morta pot fer molt de mal. Les obres, els detalls d'amor envers el Creador, ens porten a no ser indiferents a la nostra vida moral, al nostre actuar diari.

Des de Bethsalem s'acull el pelegrí, el necessitat, el marginat per la societat capitalista. La comunitat de Bethsalem és un oasi d'acollida i tracte humà vers tot hom qui hi entra en contacte. Acull tota persona de qualsevol raça, credo i condició.

El servei abnegat al proïsme ve motivat fonamentalment per la vida de pregària: deu oficis al dia, la lectura espiritual del migdia, la reunió de formació de la Comunitat i, finalment, el treball segons les possibilitats de cadascú.

El servei també arriba, és evident, al servei en l'Església: el treball pastoral. Aquest tipus de servei comprèn una gran delicadesa en la vida litúrgica, el treball pastoral continu, la promoció de moviments de pau i d'ecumenisme i el diaconat, com un retorn a les fonts primigènies del cristianisme.

TEOLOGIA DE LA UNITAT

Bethsalem és una comunitat cristiana i ecumènica. La dimensió ecumènica se centra en la mateixa persona de Crist. Tots formem un únic cos, el cap del qual és Crist.

Bethsalem s'obre a totes les confessi-

ons cristianes i a tot creient en la recerca de la veritat. Conjuntament amb uns altres corrents de renovació cristiana a Bethsalem són conscients de la urgència del treball en comú, des de la unitat cristiana, des de la trobada pancristiana, tal com ens ho recorda insistentment Lanza del Vasto.

La unitat és considerada com una força d'unificació de totes les sensibilitats existents en el cristianisme. Tots els carismes i camins que hi ha en les Esglésies cristianes convergeixen en la figura de Jesús. Ell és l'únic guia, l'únic mestre, la Veritat i la Vida cap a on tot flueix. La unitat és compromís per a Bethsalem. Jesús és l'olivera veritable i nosaltres, els cristians, les branques que la constitueixen.

ESPIRITUALITAT COM A RECERCA

L'home actual cerca la veritat de les coses. Molts arriben a l'escepticisme, a l'ateïsm, al materialisme, a l'hedonisme... Tot i això, en el fons del cor, no han trobat consol, satisfacció, plenitud. Des de Bethsalem es respira la plenitud de la trobada amb la veritat, la satisfacció i el consol d'uns cors plens de

«La pau amb Déu i amb un mateix porta indubtablement a la reconciliació amb el germà»

fe, esperança i caritat, en la contemplació de la veritat.

Lanza del Vasto comenta que la recerca és també un camí de l'home modern. Camí llarg o curt, depenent de cada persona, de l'experiència de cadascú i de com acceptem i assimilem els esdeveniments que ens envolten. Lanza del Vasto ofereix, des de la seva comunitat, una resposta concreta a aquest desig humà. Ofereix un nou carisma eclesial, inspirat per l'Esperit, novel·lós i, a la vegada, tradicional. Consisteix en el camí planer i ecològic de l'Evangeli davant de l'excés del món tecnificat i les injustícies socials cada vegada més grans.

A Bethsalem descobrim l'espiritualitat del cristià senzill, pobre, necessitat de l'Amor diví, errant de la Veritat cap a la Casa del Pare, on es viu l'Evangeli com a novetat, com a crida, com a contemplació de les coses divines per portar a l'home tecnicista i tebi raons per a la joia.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)

Francesc Malgosa i Riera

Llibre de Maria

Poemari

En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
Grup AVANT de Terrassa
Amb la col·laboració del Grup de Mestres Catòlics

XIX CONCURS BÍBLIC

Tema: Jesús és el teu amic
(Jn 15,14)

Les BASES que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. Poden participar-hi els alumnes d'Educació Primària, 1r i 2n curs d'ESO, i grups de catequesi dels Bisbats Catalans.
2. El concurs consisteix a contestar individualment el qüestionari corresponent, segons el nivell que cursa l'alumne. En la confecció de les preguntes s'ha pres com a base la BÍBLIA CATALANA INTERCONFESSIONAL (BCI).
3. El concurs es divideix en tres categories:
1a Alumnes de 3r i 4t d'Educació Primària (8-9 anys)
2a Alumnes de 5è i 6è d'Educació Primària (10-11 anys)
3a Alumnes de 1r i 2n d'ESO (12-13 anys)
(Els grups de catequesi s'adaptaran a la categoria segons l'edat del nen/nena.)
4. **A)** En totes tres categories es pot respondre el qüestionari en una fotocòpia del model. Si els falta espai poden escriure les respostes en un full a part, indicant-hi, això sí, els números corresponents a les preguntes.
B) Els treballs inacabats es consideren nuls.
C) Les escoles o grups de catequesi participants han de fer arribar els treballs en una sola tramesa, juntament amb una llista, on figuri el nombre de concursants, els seus noms i el del professor/a.
D) Us demanem l'adreça del vostre col·legi ben clara i intel·ligible: nom de l'escola, telèfon, codi postal, població, bisbat i l'adreça electrònica de l'escola.
5. Els treballs s'han de trametre a qualsevol d'aquestes dues adreces de Terrassa:
• **Apartat de Correus 936 - 08220 TERRASSA**
• **Centre Ecclesial, c/ Blasco de Garay, 34, baixos - 08224 TERRASSA** (obert matins de 9 a 1 i tardes de 5 a 7).
Els treballs s'han d'enviar a partir del 2 de novembre del 2003, i el termini finalitzarà el 2 de febrer del 2004 a qualsevol de les dues adreces.

6. Sempre que citem els bisbats ens referim a les 4 demarcacions del de Barcelona i els 7 bisbats restants de Catalunya, atès el volum de població diferent. L'ABC obsequiarà tots els col·legis que participin al XIX Concurs Bíblic amb un CD amb tota la Bíblia per a qualsevol consulta de Palestina i els 5 viatges de sant Pau, molt útil i interessant.

En el Concurs Bíblic de l'any passat hi van participar 720 escoles i 41.331 alumnes! Per molts anys!

S'atorguen els premis següents:

- A)** Premis per a escoles participants: 11 primers premis (1 per cada bisbat), 99 accessits (3 per categoria i bisbat).
 - B)** 33 premis individuals (1 per categoria i bisbat), 99 accessits (3 per categoria i bisbat).
 - C)** Premis de participació per a nens i nenes discapacitats.
 - D)** 11 premis per a centres de Catequesi (1 per bisbat).
 - E)** A cada participant se l'obsequiarà amb un llibret que és la síntesi de tot l'Evangeli. A més, a totes les escoles o grups de catequesi que participin per primera vegada els obsequiarem amb una col·lecció de 4 mapes (80x120) de Palestina situats al temps de Jesús.
7. Els premis s'han de recollir personalment.
8. El veredict del jurat serà inapel·lable i es comunicarà directament a les escoles premiades. El veredict també es farà públic al setmanari **Catalunya Cristiana**, a la nostra web, a **Ràdio Estel** i a **Ràdio Terrassa**.
9. El lliurament dels premis tindrà lloc a cada bisbat. Serà el dia 1 de maig del 2004, **dissabte**, a les 11 del matí.
Bisbat de Barcelona, Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Rambla d'Egara, 340, Terrassa; **Bisbat de Solsona**, Col·legi Arrels de Secundària, Av. C. Tarancon, 49, Solsona; **Bisbat de Vic**, Col·legi la Salle, Av. de la Pau, s/n, Manresa; **Bisbat d'Urgell**, Col·legi la Salle, Sant Joan de la Salle, 27, La Seu d'Urgell; **Bisbat de Tarragona**, Col·legi la Salle, Av. Països Catalans, s/n, Tarragona; **Bisbat de Lleida**, Col·legi Episcopal, Dr. Combelles, 38, Lleida; **Bisbat de Tortosa**, Seminari, Accés al Seminari, s/n, Tortosa; **Bisbat de Girona**, Col·legi Maristes, Av. Tarradellas, 5-7, Girona.
10. El sol fet de concursar implica l'acceptació d'aquestes bases.

XIX Concurs Bíblic
XV Concurs Bíblic de Redacció
V Concurs Bíblic de Dibuix
IV Concurs Bíblic Universitari

2004

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
GRUP DE MESTRES CATÒLICS-TERRASSA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Centre de Promoció de la Cultura
Popular i Tradicional Catalana

DIPUTACIÓ DE BARCELONA
DEPARTAMENT DE CULTURA

AJUNTAMENT DE TERRASSA

CATALUNYA CRISTIANA

caixaterrassa

Banc Sabadell

BS

PENT BLOC

copcisa

SONY

V CONCURS BÍBLIC DE DIBUIX

Tema: Paràbola del bon samarità

Per desenvolupar el dibuix llegeix Lc 10,25-37, on trobaràs la paràbola del bon samarità. Tria l'escena que t'agradi més i fes-ne el dibuix.

Les BASES que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. Solament poden participar-hi els qui prenen part al XIX Concurs Bíblic.
2. El dibuix es farà fent servir la plantilla que

adjuntem amb aquest tríptic (tamany Din A4).

3. El dibuix ha d'anar conjuntament amb els de la classe, però sempre per separat del qüestionari del XIX Concurs Bíblic i mai grapats. Per enviar-ho, s'ha de fer un sol paquet i a dintre posar-ho per separat.
4. Hi ha 1 premi per categoria per a cada bisbat o zona del de Barcelona. El premi individual és el que es dona al XIX Concurs Bíblic per participar-hi. El dibuix sol no té premi de participació.

Qüestionari de la 1a categoria: (3r i 4t / 8 i 9 anys)

Nom i cognoms de l'alumne/a
Nom de l'escola
Adreça de l'escola
Població C.P.
Telèfon e-mail
Bisbat

1. ...perquè Jesús mai no et fallarà. Jn 15,13-14.
Copia aquest text i digues per què et pots fiar de Jesús.
2. ...perquè tot el que Jesús vol per a tu és per al teu bé. Jn 3,16-17.
Llegeix aquest text i digues per què Déu ha enviat el seu fill al món.
3. ...perquè Jesús sempre t'ajudarà, si li demanes. Jn 16,23b-24.
Copia aquest text i digues què demanaries a Jesús perquè t'ajudés a ser més amic seu.
4. ...perquè sempre que el necessitis el tindràs amb tu. 1a carta Jn 4,12.
Llegeix aquest text i digues què has de fer perquè Jesús estigui amb tu.
5. ...perquè Jesús t'ensenyarà què és estimar. 1a carta Cor 13,4-7.
Llegeix aquest text, a poc a poc, i copia'l.

6. ...perquè Jesús ens ajuda a fer entre tots un món millor. Mt 7,12.
Copia aquest text i digues què et sembla que vol dir un món millor.

7. ...perquè Jesús vol que siguis del seu grup. Mc 3,13-19.
Llegeix aquest text i digues quin nom va donar Jesús als membres del seu grup.

8. ...perquè Jesús sempre està disposat a perdonar-te. Mt. 18,21-22.
Llegeix aquest text i digues què vol dir Jesús quan diu «setanta vegades set».

9. ...perquè Jesús et comunica el seu Esperit Sant. Carta als Gal 5,22-23a.
Copia aquest text i assenyala els tres fruits que més t'agradaria tenir.

10. Ara mira què et diu Jesús:
Llegeix el text de Jn 13,17 i completa el verset amb les paraules que hi falten.
«Ara que heu entès tot això...

Nota: en els versets on hi apareix una a o b, vol dir que has de començar a la primera part, o bé acabar a mig verset.

Qüestionari de la 2a categoria: (5è i 6è / 10 i 11 anys)

Nom i cognoms de l'alumne/a
 Nom de l'escola
 Adreça de l'escola
 Població C.P.
 Telèfon e-mail
 Bisbat

- 1. ...perquè Jesús mai no et fallarà. Jn 15,13-14.**
Copia aquest text i digues: a) Alguna vegada t'han fallat els teus amics?
b) Per què pots fiar-te de Jesús?
- 2. ...perquè tot el que Jesús vol per a tu és per al teu bé. Jn 3,16-17.**
Llegeix aquest text i digues quina ha estat la missió del Fill de Déu.
- 3. ...perquè Jesús sempre t'ajudarà, si li demanes. Jn 16,23b-24.**
Copia aquest text i digues què demanaries a Jesús perquè t'ajudés a ser més amic seu.
- 4. ...perquè sempre que el necessitis el tindràs amb tu. 1a carta Jn 4,12.**
Llegeix aquest text i digues si tu estimes els teus amics com creus que Jesús t'estima a tu i per què?
- 5. ...perquè Jesús t'ensenyarà què és estimar. 1a carta Cor 13,4-7.**
De tots aquests aspectes d'estimació, quins creus que són els més importants per a tu?
- 6. ...perquè Jesús ens ajuda a fer entre tots un món millor. Mt 7,12.**
Llegeix aquest text: a) Estàs d'acord en què si tothom fes això el món seria millor?
b) Per què?
- 7. ...perquè Jesús vol que siguis del seu grup. Mc 3,13-19.**
Què vol dir per a tu ser del grup de Jesús?
- 8. ...perquè Jesús sempre està disposat a perdonar-te. Mt 18,21-22.**
Llegeix aquest text i digues què és el que et costa més de perdonar dels teus amics.
- 9. ...perquè Jesús et comunica el seu Esperit Sant. Carta als Gal 5,22-23a.**
Copia aquest text: a) Assenyal·la els tres fruits que més t'agradaria tenir.
b) Per què?
- 10. Ara mira què et diu Jesús:**
Llegeix el text de Jn 13,17 i completa el verset amb les paraules que hi falten.
«Ara que heu entès tot això...

Nota: en els versets on hi apareix una a o b, vol dir que has de començar a la primera part, o bé acabar a mig verset.

Qüestionari de la 3a categoria: (1r i 2n d'ESO / 12 i 13 anys)

Nom i cognoms de l'alumne/a
 Nom de l'escola
 Adreça de l'escola
 Població C.P.
 Telèfon e-mail
 Bisbat

- 1. ...perquè Jesús mai no et fallarà. Jn 15,13-14.**
Copia aquest text i digues què fas tu pels teus amics.
- 2. ...perquè tot el que Jesús vol per a tu és per al teu bé. Jn 3,16-17.**
Copia aquest text i digues què has de fer tu per tenir vida eterna.
- 3. ...perquè Jesús sempre t'ajudarà, si li demanes. Jn 16,23b-24.**
Copia aquest text i digues què demanaries a Jesús perquè t'ajudés a ser més amic seu.
- 4. ...perquè sempre que el necessitis el tindràs amb tu. 1a carta Jn 4,12.**
Llegeix aquest text i digues: si Jesús ens estima a tots, tu a qui creus que has d'estimar?
- 5. ...perquè Jesús t'ensenyarà què és estimar. 1a carta Cor 13,4-7.**
Llegeix aquest text i digues per què l'estimació és fonamental per a la nostra vida.
- 6. ...perquè Jesús ens ajuda a fer entre tots un món millor. Mt 7,12.**
Llegeix aquest text: a) Estàs d'acord en què si tothom fes això el món seria millor?
b) Per què?
- 7. ...perquè Jesús vol que siguis del seu grup. Mc 3,13-19.**
Llegeix aquest text i digues què has de fer per formar part del grup de Jesús.
- 8. ...perquè Jesús sempre està disposat a perdonar-te. Mt 18,21-22.**
Llegeix aquest text i digues: a) Tu estàs disposat a perdonar sempre?
b) Per què?
- 9. ...perquè Jesús et comunica el seu Esperit Sant. Carta als Gal 5,22-23a.**
Copia aquest text i digues: a) Millorarien aquests fruits la teva relació amb les persones?
b) Per què?
- 10. Ara mira què et diu Jesús:**
Llegeix el text de Jn 13,17 i completa el verset amb les paraules que hi falten.
«Ara que heu entès tot això...

Nota: en els versets on hi apareix una a o b, vol dir que has de començar a la primera part, o bé acabar a mig verset.

XV CONCURS BÍBLIC DE REDACCIÓ

Tema: **Jesús és el teu amic**

El Grup AVANT de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, amb la col·laboració de Mestres Catòlics de la ciutat, convoquen el XV Concurs Bíblic de Redacció per a nivells de secundària dins del XIX Concurs Bíblic del curs 2003-2004.

Les bases que regiran la present convocatòria són aquestes:

- S'estableixen dos grups de participació segons el curs escolar.
Grup A • Alumnes de 3r i 4t d'ESO
Grup B • Alumnes de Batxillerat i Cicles Formatius
- Tema: **Jesús és el teu amic**
Llegeix Jn 15,13-15, 1Jn 4,7-11 i 1Jn 3,14-16-18. Llegeix aquests textos, reflexiona i fes el treball plantejat.
 Digues: Per què Jesús ens anomena els seus amics?
 Quina és la font de tota estimació? I quina és la resposta que espera rebre de nosaltres?
- El treball s'ha de fer centrant-lo en el tema assenyalat. Es valorarà el raonament de les opinions.
 La qualitat ortogràfica i literària també compten.
- Si s'ha de transcriure algun paràgraf de la Bíblia o altres llibres, caldrà especificar les cites i la bibliografia emprada en cada paràgraf transcrit.
- Es concediran 5 premis per a cada un dels grups.
 1r premi: 600 euros • 2n premi: 300 euros • 3r premi: 150 euros • 4t premi: 90 euros • 5è premi: 60 euros.
 Tots els premiats rebran també un exemplar de la Bíblia Catalana Interconfessional i un CD amb tota la Bíblia. Els col·legis també rebran un CD amb tota la Bíblia.

- Els treballs han de tenir un mínim de 2 fulls i un màxim de 4 i s'han de presentar mecanografiats o fets amb ordinador, a doble espai, en fulls DIN A4 i amb cos de lletra de 12.
- S'ha de fer constar a cada treball el nom i la data de naixement de l'alumne, curs, grup en el qual es participa, nom i adreça del centre educatiu, mai el particular.
- Si es detecten treballs copiats, quedaran desqualificats.
- El termini de presentació acaba el dia 2 de febrer del 2004.
- Els treballs s'han d'enviar a **XV Concurs Bíblic de Redacció**
 Ap. de Correus 936 - 08220 Terrassa, o al carrer Blasco de Garay, 34 - 08224 Terrassa.
- La participació al concurs comporta l'acceptació d'aquestes bases i les disposicions que, al seu moment, pugui emetre el jurat.
- El lliurament de premis es farà el dia 1 de maig del 2004, dissabte, a les 11 de matí, en cadascun dels bisbats de Catalunya, juntament amb el lliurament del XIX Concurs Bíblic.

PER A MÉS INFORMACIÓ, PODEU DIRIGIR-VOS ALS TELÈFONS SEGÜENTS:

937 852 291 Màrius Heras (matins de 9 a 1, del 9 d'octubre al 31 de gener)
 937 850 554 Joaquina Prat (tardes de 6 a 8, del 9 d'octubre al 31 de gener)
 937 355 820 Jordi Simó (matins de 9 a 1 i tardes de 5 a 7, del 9 d'octubre al 31 de gener)
 937 809 888 Centre Eclesial (tardes de 5 a 7, del 9 de gener al 30 d'abril, tret dels caps de setmana)
 e: concurs.biblic@cecot.es — Pàgina web: www.cecot.es/concurs biblic

Catalunya Cristiana 9 d'octubre del 2003

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 7.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Sant Rosari, a les 7.03 hores.
 Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.10 hores.
 Pregària de Laudes, a les 7.35 hores.
 Santoral, a les 7.54 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, 9.30 hores.
 Àngelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat* (informatiu)
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna* (magazín)
 19.00-20.00 *Sessió continua*
 20.00-21.00 *Joc net* (esports)
 21.00-21.30 *Artilleria*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes* (informatiu)
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana)
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència* (selecció musical)
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

Dimarts

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Programa sobre l'adopció*
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dimecres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*

14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Programa de medicina*
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Anem per feina*
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dijous

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Temps d'oci* (lleure)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Superàvit* (economia)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Divendres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres* (atenció a discapacitats)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*

21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dissabte

08.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
 11.00-13.00 *Trotamundos* (turisme rural)
 13.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *Espectacle*
 19.00-20.00 *El temps de la música*
 20.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Diumenge

08.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 12.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 21.00-23.00 *Música cristiana*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions)
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-01.00 *Cova de Jazz*
 01.00-01.07 *Pregària de Completes*
 01.07-02.00 *La gran diferència*

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.20 *Informatiu matí + el Temps*
 09.20-10.00 *Música Principat*
 14.00-14.20 *Informatiu migdia + el Temps*
 18.00-20.00 *Música Principat*
 20.00-20.20 *Informatiu vespre*
 21.00-21.30 *Música Principat*
 12.00, 16.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.30-7.00 *Música Principat*
 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanació turística*

Dilluns

20.30 *In Corpore Sano* (repetició del programa de dissabte), per Maria Marín.

Dimarts

20.30 *El que més ens agrada*, per Cristina Orduña i Àlex Alsina.

Dimecres

20.30 *Els Tresors de la Història*, per Carles Rivas.

Dijous

20.30 *La Taula de l'Evangeli*, per Maria Marín.

Divendres

20.30 *Entre avui i demà*, per Cristina Orduña.

Dissabte

13.00 *Església d'Urgell*
 13.30 *In Corpore Sano*, per Maria Marín
 (aquest programa es repeteix el dilluns següent, a les 20.30).

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diuenge - De 22.05 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 12

09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 6)

«Alemania misión abierta.»

En aquest reportatge el programa viatja a centreuropa, fins a la capital d'Alemanya, on, a les dècades dels seixanta i setanta; a prop de 300.000 espanyols van emigrar per cercar un futur per a les seves famílies. Encara hi ha 129.000 emigrants espanyols a Alemanya, als quals, últimament, s'han sumat els hispano-americans, que troben en les Missions Catòliques de Llengua Espanyola una casa amb la porta sempre oberta.

10.00 *Últimas preguntas*

Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 Directora: M. de los Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*

«El compromiso por la no-violencia.»

Víctor Ballesteros ens fa conèixer, des de la seva vocació i compromís per la no-violència, les característiques del carisme redemptorista. És l'experiència de fe, viscuda en primera persona, que va canviar la vida d'un noi madrileny que avui viu lliurat als altres.

Director: Isidro Catela.

12.00 *Santa Missa*

Festivitat de la Mare de Déu del Pilar.
 Retransmissió des de la basílica de Nostra Senyora del

Pilar a Saragossa, presidida per l'arquebisbe, Mons. Elías Yanes.

Dilluns 13

19.00 *Pueblo de Dios*

«Los enfermos del olvido.»

A Ciudad de México, el seixanta per cent de la població viu sota el llindar de la pobresa. Els Germans de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu s'encarreguen de tenir cura dels malalts mentals a la Clínica Sant Rafael.

TV 3

Diumenge 12

10.00 *Signes dels Temps*

Magazín d'actualitat religiosa. Cada setmana s'emeten entrevistes i reportatges sobre l'actualitat de l'Església a Catalunya, amb informació sobre diòcesis, parròquies, congregacions religioses, moviments, associacions i entitats. El programa inclou una agenda d'activitats i el comentari de l'Evangeli de diumenge.

Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

Cada divendres

20.30 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).

Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.

El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge

14.15 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Internet

• **FILLES DE SANT PAU.**— Presenten la seva web, www.paoline.org, totalment renovada i en cinc llengües. Una primera part està oberta a tots els navegadors, mentre que la segona constitueix una àrea privada reservada a les Filles de Sant Pau.

• **IRIN.**— L'Oficina de Coordinació d'Afers Humanitaris de les Nacions Unides presenta la web de la Xarxa Integrada d'Informació Regional, www.irinnews, en la qual presenta informacions sobre situacions de crisi d'arreu del món.

Altres bisbats

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 9 al 15 d'octubre, dirigits per Antonio Guillén, s.j., a la casa d'exercicis de Burlada (Navarra). Més informació: tel. 948 131 604; en les mateixes dates, dirigits per José Julio Rodríguez Fernández, a la casa d'exercicis de Santa Cruz de Tenerife. Més informació: tel. 922 222 440.

Barcelona

• **PARESSALESIANS.**— L'església de Maria Auxiliadora dels pares salesians (c/ Sepúlveda, 68 - Barcelona) s'uneix a l'Any de la Mercè participant l'11 d'octubre, a les 12.00, a la missa de la basílica de la Mercè.

• **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL REMEI DE LES CORTS.**— Programa de festa major: l'11 d'octubre, a les 17.30, Rosari; a les 18.00, vespres; a les 18.30, missa i ofrena floral; a les 20.00, missa; el 12, a les 8.00, 12.00, 13.00 i 20.00, missa; a les 9.30, laudes; a les 10.00, missa solemne presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Pere Tena; a les 19.00, Rosari; a les 19.30, vespres; el 13, a les 20.00, missa pels difunts. Fins al dia 10, de 19.00 a 20.00, hi haurà un confessor extraordinari. El dia 12 hi haurà confessions 30 minuts abans de cada missa. El llibre de les Remei estarà a disposició de les Remei

que hi vulguin signar. Pl. Concòrdia, 1 - Barcelona, tel. i fax 934 393 524.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— El 13 d'octubre, a les 19.00, lliçó inaugural *El valor pastoral de la Sacrosanctum concilium en els 40 anys de la seva promulgació*, a càrrec de Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona; els dies 15 i 22 d'octubre, de 19.00 a 20.30, sessions sobre *Triàleg interreligiós*, amb els professors Mario Saban (judaisme), Vicent Niclòs (cristianisme) i Yaratullah Monturiol (islam); els dies 5, 12, 19 i 26 de novembre, i 3 de desembre, de 19.00 a 20.30, el professor Josep M. Tubau impartirà el curs *Matrimoni: amor i fecunditat*. Més informació: c/ Riva-deneira, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula universitària per a la gent gran, el 13 d'octubre, a les 17.00, sobre *Celebració de l'Any Ruyra. La formació d'un escriptor, anàlisi de marines i boscatges*, a càrrec de Lluïsa Julià (assagista, escriptora i crítica literària. Doctorada en l'estudi de J. Ruyra); el 15, visita guiada al barri de Gràcia de Mercè Rodoreda, amb Carolina Chifoni, del Taller d'Història de Gràcia. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es

• **AMICS DE LA UNESCO.**— El 13 d'octubre conferències sobre: *Equador: La ceràmica feta escultura* (Cristina Badia, historiadora d'Art de la UAB) i *Arqueologia africana* (Sofia Fonseca, arqueòloga). Més informació: c/ Mallorca, 207, pral. - Barcelona, tel. i fax 934 539 507, a/e: caub@caub.org, web: www.caub.org

• **CURSOS DE TEOLOGIA.**— Organitzats pel Secretariat de Teologia a la Universitat i que s'impartiran a la UAB: del 13 d'octubre al 17 de desembre, *El sofriment i la mort, una experiència humana*; del 14 d'octubre al 18 de desembre, *Bíblia II: els inicis del cristianisme*, i *Els discursos religiosos als mitjans de*

comunicació. Més informació: tel. 934 024 344 (de 10.00 a 13.00), a/e: secretaria@teologiaaalauniversitat.org, web: www.teologiaaalauniversitat.org

• **FÒRUM JOVES, RELIGIOSITAT I EVANGELI.**— Organitzat pel Centre Teològic Salesià Martí-Codolar i l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco, comença el 14 d'octubre sobre

Els joves en una societat de la informació i de la imatge. Perspectives educativopastorals, amb Teresa Pou (periodista i presentadora de *Signes dels temps*). Més informació: tel. 934 291 801, fax 934 208 817, a/e: iscr.codolar@salesians.info, web: www.marti-codolar.org

• **NOVEL·LA I CRISTIANISME.**— El 15 d'octubre, a les 19.00, Eduard Cairó parlarà

sobre *Art i espiritualitat a la fi del segle XIX*. Organitza: Institut d'Educació Contínua de la Universitat Pompeu Fabra i Fundació Joan Maragall. Més informació: c/ Balmes, 132 - Barcelona, tel. 935 421 850, fax 935 421 808, a/e: idec@upf.es, web: www.upf.edu/idec

• **BALMESIANA.**— El 15 d'octubre, a les 19.30, conferència inaugural sobre *El cristianisme i la identitat europea*, a càrrec de Josep Miró i Ardèvol, president de la Convenció de Cristians per Europa i d'E-Cristians. Serà a Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona. Més informació: tel. 933 026 840 o secretaria@balmesiana.org

• **MARITAIN.**— El 15 d'octubre, a les 20.00, taula rodona sobre *Importància actual del llibre "Les grans amistats" i del pensament de Maritain*, amb C. Vilanou, I. Roviró, X. Ibáñez i J. Giró. Lloc: CCU, c/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona; el 16, a les 19.30, conferència de J. M.

Garrigues sobre *Maritain y la Iglesia arrependida*, a la Facultat de Filosofia de Catalunya, c/Diputació, 231 - Barcelona.

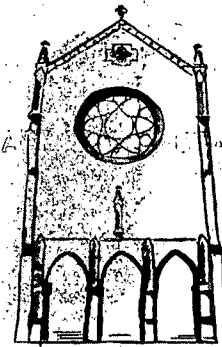
• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— El 16 d'octubre, a les 18.45, conferència d'inici de curs *Visión cristiana de la Constitución europea*, amb Josep Miró i Ardèvol; el 23 comença un curs fonamental de *Teología de la vida consagrada. Libertad, autoridad y obediencia en el seguimiento de Jesús*, amb Evelio J. Ferreras, o.p. S'impartirà els dijous, fins al febrer, de 16.45 a 17.45. Lloc: saló Penyafort, c/ Bailèn, 10 - Barcelona.

• **SANGALDERIC.**— El 16 d'octubre, a les 19.45, missa solemne a l'església parroquial de Sant Pau del Camp (c/ Sant Pau, 101 - Barcelona) en honor del patró dels pagesos catalans. Després de l'acte d'acció de gràcies, coca de panoli i vi ranci, de la collita del sant pagès. Més informació: tel. 933 521 275, a/e: santgalderic@wanadoo.es

• **ESCOLA ACTIVA DE PARES DEL CLOT.**— El 16 d'octubre, a les 22.00, reunió informativa oberta als pares i mares que es prenen seriosament l'educació dels fills. C/ València, 680 - Barcelona, tel. 933 516 011.

• **PARRÒQUIA SANT RAMON DE PENYA-FORT.**— El 18 d'octubre, a les 21.00, concert de l'Agrupació Coral Fray Bentós, de l'Uruguai. Hi interpretarà la Missa Criolla d'Ariel Ramírez i altres obres populars. Rbla. Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237.

• **PAU.**— Del 16 al 18 d'octubre tindrà lloc la XIV Trobada de Barcelona amb el lema *Construcció de la pau i moviments*

PREGUEM AMB EL PAPA JOAN PAU II

Aquest mes d'octubre el Papa ens demana pregàries perquè els joves segueixin amb generós entusiasme Crist, Camí, Veritat i Vida, i estiguin disposats a donar-ne testimoni en tots els ambients en els quals viuen.

Tots els joves es troben el repte d'escollir el camí de la seva vida. Cada elecció els obre un nou horitzó per més que exclogui altres camins incompatibles. D'aquesta elecció depèn segurament la felicitat de la seva vida i la realització de la vocació amb la qual el Senyor ens crida. El camí elegit, la causa a la qual donem la vida, fa que la nostra vida sigui digna davant Déu i els nostres conciutadans. Cal tenir en compte per elegir cristianament que Jesús és el Camí, la Veritat i la Vida que ens porta al Pare. Val la pena que l'entusiasme generós amb el qual els joves emprenen qualsevol acció, superi l'atracció d'una vida fàcil que els impedeixi seguir la crida de Jesucrist i donar testimoni de la seva fe.

Intenció missional

El Papa també ens demana pregàries perquè Déu no permeti que faltin a l'Església pastors rics en saviesa i santedat, disposats a difondre la llum de l'Evangeli fins als últims límits de la terra.

Jesús va dir als deixebles que serien testimonis seus i que els enviava a predicar arreu del món. Els successors dels apòstols segueixen complint avui aquest encàrrec. El món d'avui demana testimonis rics de saviesa i santedat. El món d'avui està cansat de paraules buides i vol exemples vius. Vol el testimoni de les comunitats cristianes sincerament compromeses amb els seus pastors, a difondre la llum de l'Evangeli fins als límits de la terra.

Antoni M. Serrallonga, s.j.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Avenida de Madrid, 21, 1º B,
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

Paul Dahdah és un carmelita libanès de veu potent, rialler, simpàtic i que s'explica sense embuts. És arquebisbe i actualment vicari apostòlic llatí de Beirut (Líban). De 1983 a 1999 va ser arquebisbe de Bagdad i després, durant dos anys, en va ser administrador apostòlic. No li costa parlar de l'Iraq després de la guerra i diu ben bé el que pensa.

Foto: Gemma Morató

Mons. Paul Dahdah, vicari apostòlic llatí de Beirut

«Estats Units només volia posar la mà sobre el petroli de l'Iraq»

—Quina és la situació dels cristians a l'Iraq, actualment?

—El règim de Saddam Hussein ha estat molt tolerant amb els cristians. Sempre va estar en contra dels fanàtics que volien el poder. Ajudava l'Església a construir i restaurar diferents cases.

Ara, els cristians estan cansats de la situació de guerra i de les dificultats econòmiques. Ha començat una forta emigració, tot i que ja en el moment de la guerra del Golf molts van deixar el seu país, tant cristians com musulmans. Estan cansats de la manca de feina, de seguretat, tenen por d'una altra guerra. Volen marxar a Estats Units, al Canadà i a Nova Zelanda. Molts han travessat Europa a peu, per situar-se a països com Holanda, Suïssa...

—Pot ser que els cristians siguin ara perseguits?

—Els responsables cristians tenen por d'un règim xiïta com el de l'Iran. Cal tenir en compte que els cristians iraquians són molt més creients del que

ensem, són molt practicants, hi ha molts joves compromesos. Aprofiten els divendres, que és festa, per fer catequesi.

Cal, però, saber que entre els musulmans hi ha molt d'enfrontament, entre els més integristes i els que no ho són; mentre no s'entenguin entre ells no hi ha tant de perill.

—Què hi haurà, ara, després de la guerra?

—Esperem! És la inseguretat!

—Què en pensa de la guerra?

—Saddam és un sanguinari, un dictador. Però els Estats Units no podien trobar un altre mitjà de derrocar-lo? En molts altres països ho ha fet. Un cop d'estat i el podien haver tret. Tothom sap que no volien alliberar el poble iraquí, sinó només posar la mà sobre el petroli i afavorir la trobada entre palestins i israelians. El vostre país els ha recolzat!

—Què es pot fer?

—La força és el que conta i no hi ha

res a fer. Els Estats Units decideixen per tothom!

—El futur?

—L'equip de govern d'ara no es posa d'acord. Hi ha un nou país a fer néixer. S'ha de fer tot de nou!

—El Sant Pare s'ha posicionat clarament en contra de la guerra.

—El Papa està en contra de la guerra, no pot fer una altra cosa, però els països als quals es dirigeix no són cristians, són completament laics i per tant no diran res. L'actitud del Papa és pel diàleg entre les religions. Properament vol fer un congrés ecumènic i reflexionar en contra de la guerra.

—En la proposta de Constitució Europea no s'esmenten les arrels cristianes d'Europa?

—No hi ha res, sap greu, és un insult a la història.

Sor Gemma Morató i Sendra

Sotsdirectora de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Seguretat... només?

L'alarma s'ha produït, fa pocs dies, a Castellar del Vallès: quatre mil persones s'hi han manifestat, segons la premsa, contra les agressions feixistes protagonitzades per grups de joves de cap afaitat. Ens vénen a la memòria, tot seguit, altres esdeveniments inquietants: aldarulls relacionats amb la immigració a Premià de Mar i a Terrassa, agressions mortals a la Vila Olímpica, colles de violents al Camp Nou... Les reaccions socials a aquests fenòmens van de la por a la protesta irada, i convergeixen sempre en un clam —i una acusació— als responsables de l'ordre públic: la inseguretat augmenta, volem seguretat. «Cal una resposta eficaç i immediata per part dels cossos de policia davant tota situació de conflicte i d'agressió», deien els manifestants de Castellar. Tenien tota la raó del món. Tant de bo que aquestes justes reivindicacions trobin la resposta adequada. El suport social i contributiu dels ciutadans a les administracions fa crisi quan no és correspost degudament pels responsables de la convivència ciutadana.

Ara bé, parlar únicament de seguretat pública no és caure en un reduccionisme? No significa eludir aquella part de responsabilitat que tenim tots? No pot ser també, en alguns casos, crear un clima propici a una limitació abusiva de les llibertats? Fem bé de demanar seguretat, però no hauríem d'oblidar que a tots ens pertoca no només de rebre'n, sinó també de donar-ne, de crear-ne.

Donem seguretat quan el nostre capteniment cívic no només és correcte, sinó també actiu i compromès; quan no ens inhibim, sinó que aportem al nostre entorn criteris justos i bons exemples sobre el respecte degut a tota persona, sobre la defensa dels més febles, sobre els límits de la permissibilitat.

Creem seguretat quan eduquem. En tots els conflictes que he esmentat més amunt hi tenen una presència notable els joves. Doncs bé, quina educació reben de les seves famílies i de l'escola? Educar no és només oferir coneixements... Menys, encara, proporcionar solament benestar material... Ni és tampoc dir que sí a tot per tal d'evitar-se problemes o abonar models de vida que, vistos de lluny, semblen brillants, però que, posats en pràctica, resulten destructius.

També les comunitats eclesials tenen la seva parcel·la de responsabilitat. Aquests dies reprenen les seves activitats, a les parròquies, les catequesis d'infants i d'adolescents, els centres d'esplai i els moviments de joventut. La contribució d'aquesta xarxa pastoral a l'educació del jovent era més visible a la nostra societat fa quinze o vint anys que avui. Però continua sent important. Que hi participi un nombre més limitat de nois i noies no li lleva interès. Sí que seria greu, en canvi, que, en lloc d'aportar al conjunt de la nostra societat plural els valors evangèlics que ens són propis, tendís a diluir-nos, poc o molt, en el bany maria de la relaxació ambiental.

Eduard Brufau

Rauxa

De l'ateisme a la indiferència

Les diverses esglésies cristianes van ser testimoni en el convuls segle XIX europeu de com s'organitzava i agafava cos l'ateisme, és a dir, la doctrina que nega l'existència de Déu. L'origen del moviment té les arrels al segle anterior, però és amb la industrialització massiva i amb l'empenta empirista que pren gran volada en certs cercles intel·lectuals i polítics. Els ateus no dissimulaven gens la seva malvolença cap a tot el món religiós, i per tant les autoritats eclesiàstiques de l'època van veure en l'ateisme una amenaça real per a l'Església.

La ideologia atea va perviure amb certa força fins ben entrat el segle XX, però ara ja fa anys que aquestes idees no suposen cap maldecap important per a l'Església. Avui són pocs els que fan gala del seu ateisme, i són comptats els que encara structuren el seu pensament al voltant del fet de no creure. Definitivament l'ateisme confés ha passat a la història. Actualment, en canvi, l'autèntic repte és la indiferència de la població respecte al fet religiós. Si avui una part important de la població europea viu al marge de Déu no és per un convenciment ideològic, ni per una animadversió especial cap a les diferents esglésies. Es tracta, simplement, d'una gran indiferència.